AGATHA CHRISTIE



Üçüncü Kız

ALTIN KİTAPLAR



"Birinci sınıf bir Agatha Christie romanı."

Sunday Telegraph

Londra'da bir apartman katında yaşayan üç genç kızın birbirinden farklı meslekleri vardır. Kızlardan biri sanat galerisi yöneticisi diğeri yetenekli bir özel sekreterdir. Üçüncü kız ise...

Hercule Poirot her zamanki gibi kakaosunu içerken üçüncü kız karşısına dikilip bir cinayet işlediğini söyler ve oradan uzaklaşır.

Poirot bu olayın ardından genç kızı ve ailesini araştırmaya başlar. Bu arada genç kız ortadan kaybolmuştur. Gitgide karmaşıklaşan olaylar Poirot'yu cevapları bilinmeyen soruların peşine düşürür.



Kız suçlu mu, masum mu ya da deli mi? Poirot'nun bu soruları cevaplandırabilmesi için sağlam kanıtlara ihtiyacı vardır.

ISBN 975-21-0594-7

Agatha Christie


ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE GIRL

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

7. BASIM / MAYIS 2010
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 975 - 21 - 0594 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 86 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr



AGATHA CHRISTIE

Üçüncü Kız

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN



Bu kitap daha önce *Tavus Kuşu Cinayeti* adıyla yayınlanmıştır.

Norah Blackmore'a

OLAYA KARIŞANLAR

Norma Restarick	: Genç bir kız. Bazı şeylerden şüpheleniyordu.
Andrew Restarick	: Norma'nın babası. Çok zengin bir adamdı.
Mary Restarick	: Andrew'nun ikinci karısı... Güzel bir sarışındı.
Sir Roderick Horsefield	: Andrew'nun yaşlı dayısı... Gözleri hemen hiç görmüyordu.
Sonia	: Sir Roderick'in sekreteri. Esrarlı bir yabancıydı.
Claudia Reece-Holland	: Ciddi bir kız. Norma'yla aynı dairede oturuyordu.
Frances Cray	: Sanata düşkün bir esmer. O da aynı yerde kalıyordu.
David Baker	: Uzun saçlı, renkli yeleklere meraklı bir genç. Norma'nın arkadaşıydı.
Peter Cardiff	: Genç bir ressam. Üstü başı pis pasaklı biriydi.
Ariadne Oliver	: Cinayet romanı yazarı. Takma saçlara meraklıydı.
Bay Goby	: Özel dedektif. Öğrenmeyeceği şey yoktu.
Neele	: Scotland Yard başmüfettişlerinden. Bazen hoşgörülü olurdu.

ve

Hercule POIROT

POİROT ESRARI ÇÖZEBİLMEK İÇİN ŞU SORULARI CEVAPLANDIRMAK ZORUNDAYDI.

- Gerçekten bir cinayet işlenmiş miydi?...
- Kim öldürülmüştü?
- Norma neredeydi?
- Louise kimdi?
- David'in amacı neydi?
- Norma'nın hafızası gerçekten zayıf mıydı?
- Sonia'nın gizli bir amacı var mıydı?
- Sir Rodney'in önemli mektuplarına ne olmuştu?
- Avludaki kan izleri kime aitti?...
- Bayan Oliver'e kim saldırmıştı?

POİROT'NUN ELİNDE ŞU İPUÇLARI VARDI:

- 67
- 76
- Bir ilan
- Bir intihar
- Bir mektup
- Bir kâğıt parçası
- Bir çek
- Bir peruk
- Bir kutu
- Bir portre...

1. BÖLÜM

Hercule Poirot kahvaltı masasının başında oturuyordu. Elinde, dumanı tüten bir fincan kakao vardı. Tatlı şeyleri çok severdi. Doğrusu elindeki çörek de kakaoyla iyi gidiyordu. Belçikalı dedektif memnuniyetle başını salladı. Çöreği denediği dördüncü dükkândan almıştı... Orası Danimarka'ya has tatlıların satıldığı bir yerdi. Fakat yakındaki Fransız pastanesinden kat kat üstündü... Poirot neredeyse o dükkânın sahibini sahtekârlık ve dolandırıcılıkla itham edecekti.

Karnını doyurduğu için hayatından memnundu. Bir bakıma kafası da rahattı. Hatta kafası haddinden fazla rahattı denilebilir. Hercule Poirot, *Büyük Eser*'ini bitirmişti. Ünlü dedektif romanı yazarlarının bir analiziydi bu. Belçikalı dedektif, Edgar Allen Poe'dan sert bir dille söz etmek cesaretini göstermiş, Wilkie Collins'in o fazla romantik eserlerinde metot ve düzen olmadığından yakınmıştı. Üstelik hemen hemen tanınmamış iki Amerikalı yazarı öve öve göklere çıkarmıştı. Övülmeye layık gördüklerini methetmiş, beğenmediklerini övmeye gerek duymamıştı. Kitap basıldıktan sonra Poirot iyice incelemişti. İnanılmayacak kadar çok baskı hatası olmasına rağmen kitabı beğenmişti. Böyle edebi bir eser vermek de, bunu hazırlamak için bir sürü kitap okumak da çok hoşuna gitmişti. Hiddetle homurdanarak elindeki romanı kaldırıp atmak da öyle. (Tabi sonradan kitabı yerden alıp çöp sepetine atmayı da unutmamıştı.) Ender olarak bir eseri beğendiği zaman takdirle başını sallamaktan da zevk duymuştu.

Ve şimdi? Uzun süren bu çalışmadan sonra gerektiği şekilde dinlenmişti. Fakat insan ömrünün sonuna kadar dinlenemezdi ya. Yeni bir şeyler yapması gerekiyordu. Ne yazık ki Poirot ne yapması gerektiğini bilmiyordu. "Acaba bir kitap daha mı yazsam? Yok, yok... Bir işi en iyi şekilde yapar, ondan sonra da o konuya bir daha dönmezsin..." Poirot'nun kuralıydı bu. İşin doğrusu Hercule Poirot'nun canı çok sıkılıyordu. Çok yorucu bir çalışma devresi geçirmiş, hiç durup dinlenmemişti. Bu yüzden kötü huylar edinmiş, huzursuzluk duymaya başlamıştı.

Bu da onu çok sinirlendiriyordu. Başını sallayarak, kakaosundan bir yudum daha aldı.

Kapı açıldı ve içeriye George girdi. Bulunmaz bir uşaktı George. Saygı dolu bir tavırla, adeta özür dilermiş gibi Poirot'ya baktıktan sonra hafifçe öksürdü. "Bir genç..." diye mırıldandı. Bir an durdu. "Bir genç hanım geldi."

Poirot, uşağına hayret ve hafif bir hiddetle baktı. George'u azarlar gibi, "Bu saatte kimseyi kabul edemem," dedi.

George, "Biliyorum, efendim," diye cevap verdi.

Uşakla efendi birbirlerine baktılar. Bazen karşılıklı konuşmaları bir hayli güç olurdu. George ses tonunu hafifçe değiştirerek veya kelimeleri dikkatle seçerek, kendisine uygun sorular sorulduğu takdirde bazı açıklamalarda bulunabileceğini ima ederdi. Poirot bu sefer uygun sorunun ne olabileceğini düşündü.

Yavaşça, "Bu genç hanım güzel mi?" diye sordu.

"Bence pek değil, efendim. Tabi zevkler tartışılmaz."

Poirot cevap üzerine biraz düşündü. George'un hanım demeden önce hafif bir tereddütle durakladığını hatırlamıştı. Uşağı, ziyaretçilerden, onların toplum içindeki yerlerine göre söz ederdi. Bu kez gelen kız hakkında kesin karar verememiş, fakat haksızlık da etmek istememişti.

"Sence o 'genç kız' değil de 'genç bir hanım mı?'"

"Öyle sanıyorum, efendim. Tabi son zamanlarda bunu anlamak pek kolay olmuyor." George üzüntüyle konuşmuştu.

"Beni neden görmek istediğini söyledi mi?"

"Kendisi..." George gönülsüzce konuşmaya başladı. Söyleyecekleri için daha başından özür dilermiş gibi bir hali vardı. "Sizinle 'işlemiş olabileceği bir cinayet hakkında konuşmak' istediğinden söz etti."

Hercule Poirot şaşkın bir ifadeyle uşağına baktı. Kaşlarını kaldırdı. "*İşlemiş olabileceği.* Bunu kesin olarak *bilmiyor muymuş?*"

"Kendisi böyle söyledi, efendim."

Poirot, "Pek tatmin edici değil," dedi. "Fakat ilgi uyandırabilir."

George şüpheyle mırıldandı. "Bu bir... şaka olabilir, efendim."

Belçikalı başını salladı. "Her şey mümkün. Fakat pek sanmıyorum..." Fincanını kaldırdı. "Onu beş dakika sonra buraya getir."

"Peki, efendim." George dönerek çıktı.

Poirot kakaosunu sonuna kadar içti. Sonra fincanı kenara iterek, ayağa kalktı. Salonda ilerleyerek şöminenin üstünde duran aynada bıyığını düzeltti. Sonra da memnun bir tavırla tekrar sandalyesine yerleşerek, misafirini beklemeye başladı. Onun hakkında ne düşüneceğini pek bilmiyordu...

Belki de kendi güzellik idealine yakın birinin geleceğini umuyordu. Aklına o meşhur klişe gelmişti. "Endişeli güzel..." Fakat George misafiri içeri alınca hayal kırıklığına uğradı. Gizlice içini çekerek, başını salladı. Karşısındaki kız hiç de güzel değildi. Öyle endişeli bir hali de yoktu. Sadece yüzünde hafif bir şaşkınlık vardı, o kadar.

Poirot içinden söylendi. Bu kızlar da! Kendilerini biraz olsun güzelleştirmeye neden çalışmazlar, bilmem ki? Güzel bir elbise giyip özenle makyaj yapsaydı... saçını iyi bir kuaförde taratsaydı, belki o zaman göze biraz hoş görünürdü. Fakat şimdi...

Misafiri yirmi yaşlarında görünüyordu. Rengi pek belli olmayan, uzun, kirli saçları omuzlarına dökülmüştü. Yeşilimsi mavi, iri gözleri gayet ifadesizdi. Yaşıtları gibi giyinmişti. Ayağına siyah deriden uzun çizmeler, pek de temiz olmayan beyaz ajurlu çoraplar geçirmiş, kısa ve dara-

cık bir etek, kalın yünden uzun, biçimsiz bir kazak giymişti. Poirot ve onun yaşındakilerin kız için hissedebileceği tek şey onu hemen dolu bir küvete atmaktı. Belçikalı dedektif sokakta dolaşırken de sık sık aynı şeyleri hissederdi. Bu genç bayan gibi binlerce kız vardı. Hepsi de pis görünümlüydüler. Yalnız misafirinin bir iki saat öncesine kadar nehirde boğulurken kurtarılmış gibi de bir hali vardı. Poirot kendi kendine, "Belki bu kızlar aslında pis değiller," dedi. "Sadece öyle görünmeye çalışıyorlar."

Her zamanki kibar tavrıyla ayağa kalktı ve kızın elini sıktı. Onun oturması için bir sandalye çekti.

"Beni mi görmek istediniz, matmazel? Rica ederim, oturun."

Kız güçlükle nefes alır gibi, "Oh..." diye mırıldandı. Gözlerini Belçikalı dedektife dikmişti.

Hercule Poirot, "*Eh bien?*"(*) dedi.

Kız tereddüt etti. "Şey... ayakta durmayı tercih ederim..." Yine iri gözleriyle şaşkın şaşkın dedektifi süzüyordu.

"Siz bilirsiniz." Poirot yerine oturarak, misafirine baktı. Sabırla bekledi. Kız ayaklarını sürttü. Çizmelerine bir göz attı. Sonra tekrar başını kaldırıp Belçikalıyı süzdü.

"Siz... *gerçekten* Hercule Poirot musunuz?"

"Tabi. Size nasıl yardım edebilirim?"

"Şey... bu mesele biraz karmaşık. Yani..."

Poirot, kızın konuşabilmek için yardıma ihtiyacı olduğunu düşündü. "Uşağım benimle 'işlemiş olabileceğiniz bir cinayet' hakkında konuşmak istediğinizi söyledi."

Kız başını salladı. "Evet... Öyle..."

"Fakat bu şüphe götürecek bir mesele değil ki. Cinayet işleyip işlemediğinizi bilmeniz gerek."

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Yani..."

(*) Pekâlâ.

Poirot şefkatle, "Üzülmeyin," diye gülümsedi. "Oturun ve dinlenin, sonra da bana konuyu anlatmaya başlayın."

"Sanmıyorum... Tanrı'm, bilmiyorum... Anlayacağınız, çok karışık bir şey bu. Ben... ben... fikrimi değiştirdim. Kabalık etmek istemiyorum. Fakat gitmem daha iyi olur sanırım."

"Yapmayın, canım. Biraz cesaret!"

"Hayır, hayır. Buraya gelip size ne yapmam gerektiğini sormak istemiştim. Fakat bunu soramayacağım. Çünkü..."

"Evet, çünkü?..."

"Çok üzgünüm. Kabalık da etmek istemiyorum. Fakat..."

Derin derin içini çekti. Poirot'ya çabucak baktıktan sonra gözlerini kaçırarak, birdenbire, "*Siz çok yaşlısınız,*" diye haykırdı. "Kimse bana sizin bu kadar yaşlı olduğunuzu söylemedi. Kabalık etmek istemiyorum ama gerçek bu. *Siz çok yaşlısınız.* Gerçekten... çok üzgünüm."

Telaşla odadan çıktı. O haliyle bir pervaneye benziyordu.

Ağzı bir karış açık kalmış olan Poirot ön kapının gürültüyle kapandığını duydu.

"*Hey Tanrı'm, hey!*" diye bağırdı.

2. BÖLÜM

I

Telefon çalmaya başladı. Hercule Poirot farkında bile değildi bunun. Telefon, tiz bir sesle, ısrarla çalıyordu. George içeri girdi ve telefona doğru ilerlemeye başladı. Bu arada Poirot'a soru sorar gibi bakmayı da unutmadı.

Belçikalı dedektif eliyle işaret etti.

"Bırak çalsın..."

George bu emre itaat ederek, tekrar odadan çıktı. Telefon hâlâ çalıyor, o kulak tırmalayıcı tiz ses etrafta yankılanıyordu. Sonra birdenbire durdu. Fakat bir iki dakika sonra tekrar çalmaya başladı.

"Ah *Sapristi!*(*) Arayanın bir kadın olduğundan eminim.

İçini çekerek, ayağa kalktı ve telefona gitti. Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Alo... Mösyö Poirot siz misiniz?"

"Evet, benim."

"Ben Bayan Oliver, Mösyö Poirot. Sesiniz bir tuhaf geliyor. Önce sizi tanıyamadım."

"*Bonjour,* madam? İyi olduğunuzu umarım?"

"Teşekkür ederim, çok iyiyim." Ariadne Oliver yine her zamanki gibi neşeliydi. Ariadne Oliver ile Hercule Poirot çok iyi dosttular.

(*) Hay Allah cezasını versin.

"Vakit erken. Sizi bu saatte rahatsız etmek istemezdim. Fakat sizden bir ricam var da..."

"Buyrun..."

"Bizim Dedektif Romanları Yazarları Kulübü'nün senelik yemeği var. Bu sene bizim onur konuğumuz olur ve bir konuşma yapar mısınız? Bu teklifimi kabul ederseniz, çok memnun olurum."

"Yemek ne zaman?"

"Gelecek ay, yirmi üçünde."

Telefondan derin bir iç çekiş duyuldu.

"Ne yazık ki ben çok yaşlıyım."

"Çok mu yaşlısınız? Ne demek istiyorsunuz?... Hiç de yaşlı değilsiniz."

"Siz de mi böyle düşünüyorsunuz?"

"Tabi! Şimdiye kadarki en iyi onur konuğumuz olacaksınız."

"Kim beni dinlemek ister ki?"

"Herkes ister. Onlar... Mösyö Poirot, bir şey mi var? Ne oldu? Sesinizden üzüntülü olduğunuz anlaşılıyor."

"Evet, üzüntülüyüm. Kalbim kırıldı... neyse, neyse... Önemli değil bu."

"Konuyu bana anlatır mısınız?"

"Bu konuyu büyütmek istemiyorum."

"Neden büyütmeyecekmişsiniz? En iyisi bana gelin ve konuşalım. Ne zaman gelirsiniz? Bugün öğleden sonra olur mu? Beraber bir çay içelim."

"Ben akşamüzerleri çay içmem."

"O halde kahve içersiniz."

"Günün o saatinde kahve içmekten hoşlanmam."

"Kakaoya ne dersiniz? Üzerine krem şanti de koyarız. Veya bir ıhlamur?... Siz ıhlamur içmekten hoşlanırsınız. Sonra limonata var. Limonata, portakal suyu. Hatta belki sizin için kafeini alınmış kahve de bulabilirim..."

"Aman aman ondan istemem. Çok kötü bir şey o."

"Peki, o pek sevdiğiniz şerbetlerden aldırayım mı? Tamam. Dolapta yarım şişe Ribana var."

"Ribana nedir?"

"Siyah frenk üzümü suyu..."

"Doğrusu sizi tebrik etmem gerek, madam. Elinizden geleni yapıyorsunuz. Dostluğunuz karşısında çok duygulandım. Bu akşamüzeri sizinle kakao içmek bana büyük zevk verecektir."

"İyi... O zaman sizi üzen şeyi anlatırsınız."

Ariadne Oliver telefonu kapadı.

II

Poirot bir süre düşündükten sonra bir numara çevirdi. "Alo?... Bay Goby? Ben Hercule Poirot?"

"Bu günlerde yoğun musunuz?..."

Bay Goby, "Oldukça," diye cevap verdi. "İşler oldukça iyi. Fakat isteğinizi yerine getirmek isterim. İşiniz herhalde acele. Daima öyledir zaten. Yanımdaki çocuklar şu ara elimizdeki meseleleri halledebilirler. Tabi eskisi gibi usta delikanlılar bulmak pek kolay değil. Şimdikiler kendilerini pek beğeniyorlar. Daha öğrenmeye başlamadan, her şeyi bildiklerini sanıyorlar. Ama ne yaparsınız? Genç omuzların üzerinde yaşlı kafalar bulmak imkânsız. İşinizi, ben, kendim memnuniyetle hallederim. Yanımda çalışan gençlerin en iyilerinden bir ikisine de bu görevi veririm. Herhalde yine her zamanki gibi sizin için bilgi toplamamızı istiyorsunuz?"

Poirot ne istediğini ayrıntılı bir şekilde anlattı. Bay Goby'le işi bittikten sonra bu kez de Scotland Yard'ı aradı. Birkaç dakika sonra oradaki bir dostuyla konuşuyordu. Adam, dikkatle Belçikalı dedektifi dinledikten sonra güldü.

"Sen de hiçbir şey istemiyorsun. *Herhangi* bir yerde işlenilmiş, herhangi bir cinayet. Zaman, yer ve maktul meçhul. Bana sorarsan boş yere yorulacağız, dostum." Sonra işi hiç beğenmediğini belirten bir sesle, "Senin *bir şey* bilmediğin anlaşılıyor," diye ekledi.

III

O gün on altı on beşte Poirot, Bayan Oliver'in misafir odasında oturuyordu. Yazarın yanındaki küçük masaya koyduğu büyük bir fincan dolusu kakaodan memnun bir ifadeyle bir yudum aldı. Kakaonun üzerine krem şanti de konulmuştu. Bayan Oliver masaya bir tabak *langue de chats*(*) bisküvisi bırakmayı da ihmal etmemişti.

"Çok naziksiniz, madam." Poirot fincanın üzerinden hafif bir şaşkınlıkla Bayan Oliver'in saç biçimine ve sonra da yeni duvar kâğıtlarına baktı. Her ikisini de ilk defa görüyordu. Bayan Oliver'le son karşılaştıkları zaman yazarın saçları çok sade ve çok ciddi bir biçimde taranmıştı... Şimdi ise durum tamamen değişmişti. Kadının saçları kıvrılıp bükülmüş, acayip bir hal almıştı. Belçikalı dedektif, Bayan Ariadne'nin saçlarının bu kadar çok olmasını, peruk takmasına yorumladı. Kendi kendine, "Bayan Oliver, her zamanki gibi birden heyecanlanıverirse, başından kaç peruk düşer acaba?" diye sordu. "Duvar kâğıdına gelince..."

Çay kaşığını salladı. "Bu kirazlı kâğıt yeni mi?" Poirot kendini bir kiraz bahçesine düşmüş gibi hissediyordu.

Bayan Oliver, "Kirazlar çok mu fazla?" dedi. "İnsan duvar kâğıdının ne etki bırakacağını önceden kestiremiyor. Acaba eski kâğıt daha mı iyiydi?"

Poirot eskiyi anımsamaya çalıştı. Ormana doluşmuş parlak renkli tropik kuşları hatırlar gibi oldu. *Plus change, plus c'est la même chose,*(**) diye mırıldanacaktı, fakat kendisini tuttu.

Belçikalı dedektif, memnun bir tavırla kakao fincanını tabağına bıraktı. Rahat bir nefes alarak arkasına yaslandı ve bıyığına bulaşmış olan krem şanti köpüklerini sildi. Bayan Oliver, "E..." diye gülümsedi. "Mesele *nedir* bakalım?"

"Bunu size kısaca anlatabilirim. Bu sabah bir kız, beni görmeye geldi. Tabi onun randevu almasını tercih ederdim. Günümün altüst olması

(*) Kedi dili.

(**) Fazla değişiklik yapılırsa, netice daima aynı olur.

hoşuma gitmez. Fakat kız, benimle hemen konuşmak istiyordu. Zira bir cinayet işlemiş olması ihtimali vardı."

"Ne kadar garip. Kız cinayet işleyip işlemediğini *bilmiyor muydu?*"

"Tamam! Ben de sizin gibi düşündüm. Bu, *c'est inouïl*(*). Onun için George'a misafiri içeri almasını söyledim. Kız karşıma dikildi. Oturmak istemedi. Aptal gibi bir hali vardı. Öyle ayakta bana baktı durdu. Sonra da birdenbire fikrini değiştirdiğini söyledi. 'Kabalık etmek istemiyorum ama...' dedi. 'Siz çok yaşlısınız...'"

Bayan Oliver hemen Poirot'yu teselli etmeye çalıştı. "Aldırmayın, canım. Şimdiki kızlar böyle. Otuz beşi geçmiş olanları yarı ölü sayıyorlar. Bu kızların hiç de *akıllı* olmadıklarını herhalde fark ettiniz."

Hercule Poirot mırıldandı. "Bu sözler beni incitti."

"Ben sizin yerinizde olsaydım, aldırmazdım bile... Tabi kız kabalık etmiş, o ayrı bir mesele."

"Bu önemli değil. Sonra mesele yalnız *benim* kırılmamla ilgili de sayılmaz. Çok endişeliyim. Evet, çok endişeliyim."

Bayan Oliver rahat bir tavırla, "Ben olsam bu konuyu unuturdum," diye tavsiyede bulundu.

"Anlamıyorsunuz. Ben kız için endişeleniyorum... Bana kendisine *'yardım'* etmem için geldi. Sonra da çok yaşlı olduğumu düşündü. Yani kendisine yardım edemeyecek kadar yaşlı olduğumu sandı. Fakat, emin olun, Bayan Oliver, o kızın yardıma *ihtiyacı var.*"

Bayan Oliver, onu sakinleştirmeye çalıştı. "Pek sanmıyorum... Kızlar meseleleri abartırlar."

"*Hayır.* Yanılıyorsunuz. *Onun yardıma ihtiyacı var.*"

"Yani siz onun gerçekten bir cinayet işlediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Neden olmasın. Kız böyle bir şey yaptığından söz etti."

"Evet, fakat..." Bayan Oliver durakladı. "Yapmış olabileceğini söylemiş." Ağır ağır konuşuyordu. "Fakat bu sözlerle neyi kastediyordu o."

(*) Duyulmamış bir şey.

"Tamam. Bu sözlerden hiçbir anlam çıkmıyor."

"Kız kimi öldürmüş? Veya kimi öldürdüğünü sanıyor?"

Poirot omzunu silkti.

"Sonra o kimseyi neden öldürmüş?"

Belçikalı dedektif, tekrar omzunu silkti.

"Tabi bir sürü ihtimal var." Hayal gücü hızla çalışmaya başlayan Bayan Oliver'in keyfi yerine gelmişti. "Belki arabayla birine çarptı, fakat durup ona bakmadı... Belki uçurumun kenarında bir adam üzerine saldırdı. Boğuşurlarken kız, adamı aşağıya itti... Veya belki birine yanlışlıkla uygun olmayan bir ilaç verdi... Hatta belki de o 'Mor Kalp' partilerinden birine giderek misafirlerden biriyle kavga etti. Kendine geldiği zaman adamı bıçaklamış olduğunu gördü. Sonra..."

"*Assez*,(*) madam, *assez*!"

Ama Bayan Oliver'in hayal gücü çalışmaya başlamıştı. "Belki de ameliyathanede hemşireydi o. Hastaya yanlış anestezi yaptı veya..." Birdenbire sustu. Kız hakkında daha fazla bilgi almak istiyordu. "Nasıl biriydi o?..."

Poirot bir an düşündü. "Cazibesi olmayan bir Ophelia..."

Bayan Oliver, "Ah..." dedi. "Bu sözleri söyleyince kız gözlerimin önünde belirdi adeta. Ne tuhaf!"

Poirot devam etti. "Becerikli birine benzemiyordu. Bana öyle geldi. Güçlüklerle başa çıkması imkânsız. Tehlikeleri önceden fark edeceğini de sanmıyorum. Zavallı başkalarının, 'Bize bir kurban lazım. Bu kız işimize yarar,' diyeceği bir tip."

Fakat Bayan Oliver artık onu dinlemiyordu. Poirot'nun alışkın olduğu bir tavırla iki elini de gür saçlarının arasına sokmuştu.

"Durun," diye haykırdı. "Durun!"

Poirot kaşlarını kaldırarak, bekledi.

Bayan Oliver, "Bana kızın adını söylemediniz," dedi.

(*) Yetişir.

"Bunu öğrenemedim ki. Durum gerçekten zor."

Bayan Oliver ıstırap dolu tavırla, "Durun," diye yalvardı. Ellerini saçlarından çekerek, derin bir nefes aldı. Kıvrımları açılan saçları omzuna döküldü. Bir bukle ise başından fırlayarak, yere düştü. Poirot bunu alarak, yavaşça masaya bıraktı.

Bayan Oliver ise birdenbire sakinleşivermişti. "Şimdi..." Bir iki saç tokasını itti. Düşünceli bir tavırla başını salladı. "Bu kıza sizden kim söz etmiş, Mösyö Poirot?"

"Bana kalırsa kimse söz etmemiş. Onun şöhretimi duyduğundan hiç şüphem yok. Bu normal bir şey."

Bayan Oliver ziyareti hiç de normal bulmuyordu. Sadece Poirot herkesin adını duyduğundan emindi, işte o kadar. Halbuki çok kişi Belçikalı dedektifin adı geçtiği zaman boş gözlerle karşısındakine bakıyordu. Öncelikle gençler, Bayan Oliver fakat bunu onu incitmeden nasıl anlatacağım, diye düşündü.

Sonra da, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Kızlar... şey, kızlar ve delikanlılar dedektifler hakkında fazla bir şey bilmiyorlar. Onlar hakkında anlatılanları duyduklarını zannetmiyorum."

Poirot gururla cevap verdi. "Hercule Poirot'yu herkes duymuştur." Belçikalı dedektif buna kesinlikle inanıyordu.

Bayan Oliver içini çekti. "Fakat gençler son zamanlarda pek de iyi eğitim almıyorlar. Aslında bütün bildikleri şarkıcıların, grupların ve disk jokeylerin isimleri. Birine, mesela bir doktora, bir dişçiye veya bir dedektife ihtiyacınız olduğu zaman herhalde tanıdıklarınıza, 'Kime gideyim?' diye *sorarsınız.* Öyle değil mi? O zaman, onlar da, 'Şekerim, Queen Anne Sokağı'nda bir adam var, harika,' derler. 'Bacaklarını üç kez başının etrafında döndürüyor, bir de bakıyorsun, iyileşmişsin!' Veya, 'Bütün pırlantalarım çalınmıştı. Henry haber aldığı takdirde çok kızacaktı. Onun için polise gidemedim. Fakat çok iyi bir dedektif var. Ağzı da sıkı. O mücevherlerimi geri aldı. Henry'nin de hiçbir şeyden haberi olmadı.' Bu tip durumlar hep böyle gelişir. O kızı da *biri* size yolladı."

"Hiç sanmıyorum."

"Bu size açıklanmadıkça durumu anlayamayacaksınız. *Onun için meseleyi şimdi size açıklayacağım.* Şimdi anımsadım. O kızı size *ben* yolladım."

Poirot şaşkınlıkla kadına baktı. "Siz mi yolladınız?... Peki ama neden bunu daha önce söylemediniz?"

"Çünkü ben de durumu yeni anladım. Ophelia'dan söz ettiğiniz zaman... Islak gibi duran uzun saçlar... Çirkin bir yüz... Bu bana sanki gerçekten gördüğüm birinin tarifiymiş gibi geldi. Hem de son zamanlarda gördüğüm birinin. Sonra birdenbire kızın kim olduğunu anladım."

"Kim o?"

"Adını bilmiyorum ama bunu kolaylıkla öğrenebilirim. Özel dedektiflerden söz ediyorduk. Ben sizden bahsettim. Nefes kesen maceralarınızı anlattım."

"Kıza adresimi mi verdiniz?"

"Hayır, hayır, vermedim. Zaten kızın bir dedektifle konuşmak istediğinden de haberim yoktu. Ben sadece konuştuğumuzu sanıyordum. Fakat adınızı birkaç kez söyledim. Herhalde sonradan o telefon rehberinde adresinizi bulmuş ve size gelmiş."

"Cinayetten mi bahsediyordunuz?"

"Sanmıyorum... Zaten özel dedektifler konusunun nasıl açıldığını da hatırlamıyorum. Tabi... belki de *kız* lafı oraya getirdi."

"Bana her şeyi anlatın. Adını bilmiyorsanız bile kendisi hakkında bilgi verin."

"Onunla geçen hafta sonu karşılaştım. Ben Lorrimerlerde kalıyordum. Onların bu işle ilgisi yok. Beni sadece bir tanıdıklarına içki içmeye götürdüler. Orda birkaç kişi vardı. Eğlendim diyemem. Zira, bildiğiniz gibi içkiden pek hoşlanmam. Bu yüzden bana limonata gibi bir şey hazırlamak zorunda kalır ve bir hayli rahatsız olurlar... Sonra... gelip bana bir sürü şey söylerler. Örneğin, kitaplarımdan ne kadar hoşlandıklarından,

benimle tanışmayı çok istediklerinden söz ederler. O zaman bana bir ter basar. Çok sıkılırım. Elimden geleni yaparak durumu idare etmeye çalışırım. Üstelik benim o korkunç dedektifim Sven Hjerson'u ne kadar çok sevdiklerini de anlatmaya başlarlar... O adamdan nasıl nefret ettiğimi bir bilselerdi! Fakat yayıncım bunu kesinlikle söylemememi istedi... Ne demekse bu... Herhalde gerçek dedektifler konusu bu sözlerden sonra açıldı. Ben sizden söz ettim. O kız da yakınımda bir yerde durmuş dinliyordu. Siz 'cazip olmayan bir Ophelia'dan bahsedince, nedense aklıma o geldi. 'Bu tarif bana kimi hatırlatıyor?' diye düşündüm. Sonra da birdenbire, 'Tabi,' dedim. 'O gün, partideki kızı.' Zannedersem, o gittiğimiz evde oturuyordu. Tabi kendisini başka biriyle karıştırıyorsam o başka."

Poirot içini çekti. Aslında Bayan Oliver insanın sabrını taşıracak tipte bir kadındı. "İçki içmeye gittiğiniz kimselerin adı neydi?..."

"Eğer Treherne değilse, o zaman Trefusis sanırım... Adamın böyle bir ismi var. Kendisi çok zengin. Milyoner. Londra'da bir işi var. Fakat hayatının önemli bir kısmını Güney Afrika'da geçirmiş."

"Karısı var mı?"

"Evet, güzel bir kadın. Adamdan çok genç. Gür, sarı saçları var. Adamın ikinci karısıymış. Söz ettiğimiz kız ise onun birinci karısından olmuş. Toplantıda çok yaşlı bir adamla da tanıştık. Dayılarıymış sanırım ve işitmesi bir hayli azalmıştı. Fakat çok ünlü birisiymiş. Bir sürü nişanı varmış. Ya amiral ya da hava mareşali. İşte öyle bir şey... Adam aynı zamanda astronom da sanırım... Zira çatıda koskocaman bir teleskop vardı. Tabi ihtiyar sırf vakit geçirmek için yıldızlara da bakıyor olabilir. Evde yabancı bir kız daha vardı. Yaşlı dayının peşinden koşup duruyordu. Anladığım kadarıyla yaşlı adama göz kulak olmak için onunla birlikte Londra'ya geliyormuş. Güzel bir kızdı."

Poirot, Bayan Oliver'in anlattıklarını bir sıraya soktu. O anda kendisini elektronik bir beyin gibi hissediyordu.

"Şimdi... evde Bay ve Bayan Trefusis..."

"Adları Trefusis değil. Şimdi hatırladım. İsimleri Restarick."

"Fakat bu isimler birbirine benzemiyor ki."

"Kesinlikle. Bunlar Cornwall'a özgü adlar değil mi?"

"O evde Bay ve Bayan Restarick oturuyor. Tanınmış bir dayıları var. Onun soyadı da Restarick mi?"

"Hayır. Onun ismi Sir Roderick bilmem ne."

"Sonra evde o yabancı *bakıcı* kız var. Bir de Bay Restarick'in kızı... Başka çocuklarla karşılaştınız mı?"

"Bayan Restarick'in başka çocuğu olduğunu sanmıyorum. Ama bu konuda kesin bir şey bilmiyorum. Ha, aklıma gelmişken Restarick'in kızı evde oturmuyor. Sadece hafta sonu için oraya gelmiş. Herhalde üvey annesiyle anlaşamıyorlar. Londra'da bir işe girmiş, anladığım kadarıyla evdekilerin hiç de hoşuna gitmeyen bir erkek arkadaşı varmış."

"Aile hakkında çok şey biliyorsunuz."

"İnsan bazı şeyleri duyuyor. Bizim Lorrimerler çok gevezedir. Durmadan dostlarından söz ederler. İnsanın duymadığı dedikodu yok. Tabi bazen duyduğumuz şeyleri birbirine karıştırmış olabiliriz. Herhalde ben de anlattıklarımı birbirine karıştırdım. Şu kızın adını hatırlayabilseydim. Bir şarkıyla ilgiliydi. Thora?... *Benimle konuş, Thora.* Thora Thora. Buna benzer bir şey. Veya Myra?... Myra... *Ah, Myra aşkım yalnız senindir...* Böyle bir isim... *Rüyamda mermer salonlarda oturduğumu gördüm* Norma? Yoksa Martina mı? Norma, Norma Restarick. Kızın adının bu olduğundan eminim." Sonra da durup dururken ekledi. "Üçüncü kız o."

"Kızın, adamın tek çocuğu olduğunu söylemiştiniz."

"Öyle... sanıyorum."

"O halde onun üçüncü kız olduğunu neden söylediniz?"

"Hay Allah! Siz üçüncü kızın ne olduğunu bilmiyor musunuz?... *Times*'ı okumuyor musunuz?"

"Ölüm, doğum ve evlenme ilanlarını okuyorum. Bir de ilgimi çeken yazıları."

"Ben ön sayfadaki ilanları kastediyorum. Tabi artık bunlar başsayfada değil. Bu yüzden başka bir gazete almayı bile düşünüyorum. Fakat... size göstereyim."

Yandaki masaya giderek, *Times*'ı kaparcasına aldı... Sayfaları çevirdikten sonra Poirot'ya yaklaştı. "Tamam... Bakın... 'ÜÇÜNCÜ KIZ *aranıyor. İkinci katta rahat bir daire. Kalorifer. Kendisine ayrı oda verilecek. Earl's Court.' Üçüncü kız... bir daireyi paylaşmak için. Haftada beş sterlin. Ayrı oda.' 'Dördüncü bir kız aranıyor. Regent's Park. Ayrı oda.'* Son zamanlarda kızlar böyle yaşıyorlar işte. Bu pansiyondan veya yurttan daha iyi. Mesela bir kız mobilyalı bir daire tutuyor. Sonra da kirayı ikinci bir kızla paylaşıyor. Genellikle bu onun samimi bir arkadaşı oluyor. Sonra, tanıdıkları yoksa ilan vererek, üçüncü bir kız arıyorlar. Gördüğünüz gibi bazen yanlarına dördüncü bir kiracı daha alıyorlar. Birinci kız, en iyi odayı kendine ayırıyor tabi. İkinci kız da az kira veriyor. Üçüncüsü ondan da az. Onu sandık odası gibi bir yere tıkıyorlar. Hangi gece misafir kabul edebileceklerini kendi aralarında kararlaştırıyorlar. Kötü bir şey değil bu."

"İsminin Norma olduğunu sandığımız bu kız, Londra'da nerde oturuyor acaba?"

"Demin de söylediğim gibi onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum."

"Fakat bunu öğrenebilirsiniz değil mi?"

"Tabi. Bunu kolaylıkla yapabileceğimi sanıyorum."

"Toplantıda beklenilmeyen bir ölümden bahsedilmediğinden eminsiniz değil mi?"

"Ölüm Londra'da mı olacaktı, yoksa Restaricklerin evinde mi?"

"Her iki yerde de olabilir."

"Böyle bir olay olduğunu sanmıyorum. Sizin için bir şeyler öğrenmeye çalışayım mı?" Bayan Oliver'in gözleri heyecanla parlıyordu. Yavaş yavaş işin zevkine varmaya başlamıştı anlaşılan.

"Bana büyük bir iyilikte bulunmuş olursunuz."

"Lorrimerlere telefon ederim. Şimdi tam sırası... Telefona doğru gitti. "Bir bahane bulmam, hatta bir yalan uydurmam gerekiyor değil mi?"

Tereddütle Poirot'ya doğru baktı.

"Tabi. Bu belli bir şey. Fakat siz gelişmiş bir hayal gücüne sahipsiniz. Bu konuda güçlük çekmezsiniz. Fakat akla hayale sığmayacak şeyler söylemeyin. Anlatacaklarınız makul olsun."

Bayan Oliver anlayışlı bir tavırla ona bir göz attı. Santralden şehirlerarası bir numara istedi. Sonra da başını çevirerek, telaşla, "Kâğıt kaleminiz var mı?" diye fısıldadı. "Veya not defteriniz? Adları ve adresleri yazarsınız."

Poirot defterini önüne açmıştı bile. Kadını yatıştırmak ister gibi başını salladı.

Bayan Oliver tekrar dönerek, konuşmaya başladı... Poirot dikkatle bu tek taraflı konuşmayı dinliyordu. "Alo?... Ben... A, sen misin Naomi? Ben Ariadne Oliver. Evet, evet. Fakat biraz kalabalıktı... Ha, o ihtiyarı mı kastediyorsun?... Hemen hemen kör mü?... Onun o küçük yabancı kızla Londra'ya gideceğini sanıyordum... Evet, bu onları bir hayli endişelendiriyor olmalı. Fakat kız, adamı iyi idare ediyordu sanırım... Sana telefon etmemin sebeplerinden biri de o kız. Adresini istiyorum onun... Hayır, hayır, Restarick'in kızının. O South Ken'de bir yerde oturuyor, değil mi? Yoksa Knightsbridge'de mi? Ona romanlarımdan birini göndereceğime dair söz verdim. Adresini de yazdım. Tabi kâğıdı her zaman yaptığım gibi kaybettim. Zaten kızın adını bile doğru dürüst hatırlayamıyorum. Thora mı yoksa Norma mı bu?... Evet, *ben de* Norma olduğunu *sanıyordum*... Dur dur bir kalem alayım... Evet, hazırım... 67 Borodene Konakları... Biliyorum, şu Wormwood Scrubs Hapishanesi'ne benzeyen koskoca bina... Evet, katların çok rahat olduğunu biliyorum. Kalorifer de varmış... Norma'nın beraber oturduğu diğer iki kız kim?... Arkadaşları mı onlar?... Yoksa kızları gazeteye ilan vererek mi bulmuş?... Claudia Reece-Holland... Babası milletvekili değil mi bu kızın? Peki, diğeri kim?... Tabi, tabi, nerden bileceksin. Herhalde o da iyi bir kızdır.. Onlar ne yapıyorlar? Genellikle sekreter oluyor, değil mi?... Ya demek diğer kız dekoratör ve-

ya sen öyle olduğunu zannediyorsun... Belki de bir sanat galerisiyle ilgili... Hayır, Naomi, kesin öğrenmek istemiyorum. Bundan bana ne? Sadece aklıma geldi. Son zamanlarda genç kızlar ne yapıyorlar? Bu bilgiler kitabım için yararlı oluyor. İnsan yenilikleri öğrenmek istiyor... Bana, Norma'nın erkek arkadaşı hakkında bir şeyler söylemiştin sanırım... Evet, fakat insanın elinden bir şey gelmiyor, değil mi?... Yani... kızlar yine bildiklerini okuyorlar... Delikanlı çok mu korkunç? O, şu tıraş olmayan, pis kılıklı gençlerden mi? Ya, *o* tip demek? Brokar yelekler, omuzlarına kadar inen, kahverengi, bukleli saçlar... Gerçekten insan onların kız mı, yoksa erkek mi olduklarını kolay kolay anlayamıyor. Evet, yakışıklı olanları Van Dyke'ın tiplerine benziyorlar... Ne dedin?... Kızın babası Andrew Restarick, çocuktan nefret mi ediyor?... Evet, erkekler genellikle öyledir... Mary Restarick?... Evet, insan üvey annesiyle kavga edebilir... Herhalde Mary Restarick, Norma, Londra'da iş bulunca rahat bir nefes almıştır? Herkes dedikodu mu yapıyor? Ne demek istiyorsun?... Neden? Kadının nesi olduğunu anlayamamışlar mı?... *Kim* söyledi?... Anlıyorum ama... örtbas ettikleri *nedir?*... Bir hemşire ha? Jennerlerin mürebbiyesine mi söylemiş? Yani... kadının *kocasını mı* kastediyorsun? Anladım... Doktorlar anlayamamışlar demek?... Hayır, fakat insanlar o kadar kötü ki. Ben de seninle aynı fikirdeyim. Böyle şeylerin genellikle aslı astarı yoktur... Ya demek midesiyle ilgiliymiş. Ama... çok saçma... Yani herkes... adamın adı neydi?... Andrew'dan mı şüphe ediyor?... Bu iş yabanotlarını öldürmek için kullanılan maddeyle kolaylıkla yapılır mıymış?... Fakat... neden?... Yani kadının yıllardır adamdan nefret ettiğini zannetmiyorum. O Andrew'nun ikinci karısı. Adamdan çok genç. Çok da güzel... Evet, bu olabilir. Fakat o yabancı kız da neden böyle bir şey yapsın?... Yani kız Bayan Mary Restarick'in kendisine söylediği bazı şeylere mi kızdı?...

İyi bir kız o. Andrew, ondan hoşlanmaya başlamış olabilir. Bu belki ciddi bir şey değildir, ama durum Mary'nin hoşuna gitmez tabi. Bu yüzden kızı azarlamıştır..."

Bayan Oliver yan gözle Poirot'ya baktı. Belçikalı deli gibi işaret ediyordu.

Bayan Oliver telefona, "Bir dakika şekerim," dedi. "Ekmekçi geldi sanırım..." Poirot'nun yüzünde buna alındığını belirten bir ifade vardı.

Kadın ahizeyi masaya bırakarak, telaşla dedektifin yanına geldi. Poirot'yu kahvaltı masasının durduğu bölüme soktu.

Nefes nefese, "Evet?" diye sordu.

Poirot azarlarcasına homurdandı. "Ben ekmekçiyim, ha?..."

"Hızlı bir şekilde yalan söylemem gerekiyordu. Neden işaret ediyordunuz? Kız hakkında öğrendiklerimi..."

Belçikalı, onun sözünü kesti.

"Bunu bana sonra anlatırsınız. Hayal gücünüzü kullanarak Restaricklere gidebilmem için bir hikâye bulmanız gerekiyor. Eski bir dostunuzum, yakında o civarda bir yere uğrayacağım. Belki siz..."

"Bu işi bana bırakın. Ben bir şeyler düşünürüm... Size takma bir isim bulmalıyım."

"Ne münasebet! İşi büsbütün karıştırmayalım."

Bayan Oliver başını sallayarak, tekrar telefona koştu.

"Naomi? Nerde kaldığımızı unuttum. Neden insan tam tatlı tatlı dedikodu yaparken muhakkak biri çıkagelir?... Sana neden telefon ettiğimi bile hatırlayamıyorum. Ha, sahi. Şu Thora'nın... yani Norma'nın adresi için seni aramıştım. Fakat istediğim bir şey daha vardı. Tamam, şimdi hatırladım. Eski bir dostum var. Çok ilginç bir adam. Adı Hercule Poirot, Restaricklerin evinin civarında bir yerde kalacak o. İhtiyar Sir Roderick'le tanışmayı çok istiyor. Onun hakkında bilmediği yok. İhtiyara hayran. Sir Roderick savaşta bir şey mi keşfetmiş, yoksa bir şey mi yapmış ne?... Hercule Poirot, onu görmek, ona saygılarını sunmak, istiyor. Bu

kendi sözleri... Ne dersin, bu mümkün mü? Onlara haber verir misin? Evet, birdenbire çıkagelir. Onlara söyle, Poirot'ya o harika dedektiflik hikâyelerini anlattırsınlar... O... ne? Çim biçici mi? Tabi, tabi, bakmalısın. Görüşürüz."

"Ahizeyi yerine bırakarak, bir koltuğa çöktü. "Off. Ne kadar yoruldum. Nasıldım?"

Poirot, "Fena değildiniz," diye cevap verdi.

"İhtiyarı bahane etmeyi uygun buldum. O zaman hepsini görmüş olursunuz. Herhalde sizin istediğinizde bu. Sonra kadınlar istedikleri zaman ilmi konular hakkında anlaşılmaz birtakım şeyler söyleyebilirler. Oraya gidinceye kadar daha uygun bir sebep bulursunuz. Şimdi bana anlattıklarını öğrenmek istiyor musunuz?"

"Anladığıma göre Bayan Mary Restarick'in sağlığıyla ilgili bazı dedikodular çıkmış."

"Evet. Kadın gizli bir hastalığa yakalanmış. Midesiyle ilgiliymiş bu. Doktorlar şaşırmışlar. Mary'yi hastaneye yollamışlar. Orda iyileşmiş. Fakat kadının hasta olması için ortada bir sebep yokmuş. Eve dönünce hastalık yeniden başlamış. Doktorlar şaşırmışlar... Ondan sonra da *dedikodular* başlamış. Bu dedikoduları sorumluluk sahibi olmayan bir hemşire çıkarmış. Kızkardeşi bunları komşusuna anlatmış. Komşu bir yere temizliğe gidiyormuş. Konuyu evin hanımına anlatmış. Sonunda herkes Mary'yi kocasının zehirlemeye çalıştığından söz etmeye başlamış. Zaten herkes hep böyle şeyler söyler. Fakat bu kez çok anlamsız bir şey bu. Naomi'yle o *yabancı kızın* bu işle bir ilgisi olup olmadığını konuştuk. Kız, adamın sekreteriymiş. Fakat onun da Mary Restarick'e yabanotlarını öldürmek için kullanılan maddeden içirmesi için ortada bir sebep yok."

"Sizin birkaç sebep ileri sürdüğünüzü duydum."

"Tabi... bazı *durumları* dikkate almak gerekiyor."

Poirot düşünceli bir şekilde mırıldandı. "*Cinayet arzusu* var. Fakat henüz kimse öldürülmemiş..."

3. BÖLÜM

Bayan Oliver arabasıyla Borodene Konakları'nın iç avlusuna girdi. Park yerinde altı otomobil vardı. Bayan Oliver çekingen davranırken arabalardan biri geri geri çıkarak döndü ve hızla uzaklaştı. Yazar da boşalan yere çabucak girdi.

Otomobilden inerek, kapıyı hızla çarptı. Başını kaldırıp binaya baktı. Kocaman bir şeydi bu. Son savaşta bir mayının neden olduğu yıkımın yerine yeni inşa edilmişti. Bayan Oliver, Great West Sokağı'ndaki devasa blokun yerinden sökülüp buraya dikildiğini düşündü. Mimarın işe yarayacak bir apartman meydana getirmek istediği, süse aldırmadığı da anlaşılıyordu.

Avluda müthiş bir hareket göze çarpıyordu. İnsanlar ve arabalar hızla avluya girip çıkmaktaydılar. Günlük işler sona ermek üzereydi.

Bayan Oliver kolundaki saate bir göz attı. Altı elliydi. Tam zamanı, diye düşündü. Çalışan kızlar bu saatte evlerine dönerlerdi. Kimisi makyajlarını tazeleyerek, elbiselerini çıkarır ve o dar, egzotik pantolonlardan giydikten sonra tekrar sokağa çıkarlardı. Kimisi ise ev işlerine dalarak, çoraplarını ve çamaşırlarını yıkarlardı. Evet, uygun bir saatti bu. Büyük, apartman iki bölüme ayrılmıştı. Her ikisinin de tam ortasında iki tarafa doğru açılan kapıları vardı. Yazar sol tarafı seçti fakat çok geçmeden yanıldığını anladı. O tarafta 100'den 200'e kadar olan daireler vardı. Diğer tarafa geçti.

67 numaralı daire altıncı kattaydı. Bayan Oliver asansörün düğmesine bastı. Kapılar, korkunç bir sesle, tıpkı esneyen bir insanın ağzı gibi açıldı. Bayan Oliver bu korkunç ağızdan içeri daldı. Yazar modern asansörlerden çok korkardı.

Kapılar tekrar kapanmıştı. Asansör çalıştı. Sonra da birdenbire durdu. Bu hız da korkulacak gibiydi. Bayan Oliver ürkek bir tavşan gibi dışarıya fırladı.

Duvardaki numaralara bakarak, sağ koridora saptı... Nihayet aradığı kapıyı buldu. Kapının tam ortasına madeni iki rakam takılmıştı. 67. Bayan Oliver tam yaklaşırken 7 numara yerinden çıkarak, yazarın ayağına düştü.

Bayan Oliver can acısıyla yüzünü buruşturarak, "Bu apartman benden hoşlanmadı," diye mırıldandı. Numarayı yavaşça alarak, arkasındaki çiviyi kapıya sapladı.

Sonra uzanıp zile bastı. Belki de evde kimse yoktu.

Fakat kapı çabucak açıldı. Eşikte uzun boylu, güzel bir kız belirdi. Ustalıkla dikilmiş, çok kısa etekli, koyu renk tayyör ve beyaz bir ipek gömlek giymişti. Ayakkabıları da çok şıktı. Siyah saçlarını tepesine toplamış, dikkatle belli belirsiz bir şekilde makyaj yapmıştı. Nedense kız Bayan Oliver'i korkuttu.

Yazar uygun bir şeyler söylemeye çalışarak, "Oh..." dedi. "Şey... Miss Restarick evde mi?"

"Hayır, maalesef değil. Arzu ederseniz kendisine haber bırakabilirsiniz."

Bayan Oliver tekrar, "Oh..." diye mırıldandı. Sonra da beceriksiz bir şekilde kahverengi kâğıda sardığı paketi öne doğru uzattı. "Kendisine romanımı armağan edeceğime söz vermiştim. Yani... benim, okumadığı eserlerimden birini. Umarım yanlış hatırlamıyorumdur. Acaba biraz sonra gelir mi?"

"Doğrusu bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim. Onun bu gece ne yapacağını bilmiyorum."

"Oh... Siz... Miss Reece-Holland mısınız?"

Kızın yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi.

"Evet."

Bayan Oliver başını salladı. "Babanızla tanıştım." Sonra ekledi. "Ben Ariadne Oliver'im. Yazarım." Bu son sözleri her zamanki gibi suçluluk hissiyle söylemişti.

"İçeri buyurmaz mısınız?"

Bayan Oliver bu daveti kabul etti. Claudia Reece-Holland, onu oturma odasına götürdü. Evin bütün duvarları lambiri hissini veren kâğıtla kaplanmıştı. Kiracılar bunun üzerine kendi modern tablolarını veya beğendikleri süsleri asıyorlardı. Bu odada da duvara dev bir palyaço yapıştırılmıştı. Diğerinde ise palmiye dalında sallanan bir maymunun resmi vardı.

"Norma sizin romanınızı alınca çok heyecanlanacak, Bayan Oliver. İçki içer misiniz? Şeri? Cin?"

Kızda işinin ehli sekreterlere has o ciddi ve becerikli hal vardı.

Yazar içki teklifini reddetti. "Manzara gerçekten güzel..." Pencereden bakarak, gözlerini kırpıştırdı. Zira batan güneş tam gözlerine gelmişti.

"Orası öyle. Fakat asansör bozulduğu zaman insan manzarayı falan düşünemiyor."

"Ben o asansörün bozulmaya cesaret edeceğini hiç sanmıyordum. O pek... robot gibiydi."

Claudia, "Son zamanlarda takıldı," diye cevap verdi. "Fakat pek iyi değil. Sık sık tamir edilmesi gerekiyor."

Başka bir kız, konuşarak içeriye girdi. "Claudia şeyimi gördün mü kuzum..." Duraklayarak, Bayan Oliver'e baktı.

Claudia onları hemen tanıştırdı. "Frances Cary... Bayan Oliver, Bayan *Ariadne* Oliver."

Frances, "Ah... Ne hoş," dedi.

Uzun boylu, ince bir kızdı. Uzun, simsiyah saçları vardı. Çok fazla makyaj yapmıştı. Kaşları şakaklarına doğru çıkıyordu. Rimel ve farın yar-

dımıyla gözlerine de çekikmiş gibi bir hava vermişti. Dar, kadife pantolon ve kalın bir kazak giymişti. Becerikli, ciddi Claudia'yla tam bir tezat oluşturuyordu.

Bayan Oliver açıklama yaptı. "Norma Restarick'e kitaplarımdan birini getireceğime dair söz vermiştim." Onu getirdim.

"Yazık. Norma hâlâ babasının yanında."

"Daha Londra'ya dönmedi mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. Bayan Oliver'e, iki kız çabucak birbirlerine bakmışlar gibi geldi.

Bayan Oliver masum bir şaşkınlıkla, "Ben, onun Londra'da çalıştığını sanıyordum," diye mırıldandı.

Claudia atıldı. "Evet, Londra'da çalışıyor. Bir dekoratörün yanında. Onu zaman zaman duvar kâğıdı ve döşemelik kumaş numuneleriyle şehir dışına yolluyorlar. Bu kez de babasının evinin bulunduğu köydeki bir müşteriye gitti. O da herhalde babasının evine uğradı." Gülümsedi. "Burda herkes kendi başınadır. İstediğimiz gibi gider geliriz. Birbirimize haber bırakmak gibi de bir alışkanlığımız yoktur. Fakat Norma döndüğü zaman kendisine kitabınızı vermeyi unutmayacağım."

Her şey bu kadar basit olamazdı.

Bayan Oliver ayağa kalktı. "Çok teşekkür ederim."

Claudia, onu kapıya kadar geçirdi. "Babama sizinle tanıştığımı söyleyeceğim. O cinayet romanlarına bayılır." Sokak kapısını kapadıktan sonra tekrar oturma odasına döndü.

Frances pencereye dayanmıştı. "Affedersin," dedi. "Pot kırdım galiba?"

"Ben sadece Norma'nın dışarda olduğunu söylemiştim."

Frances omzunu silkti. "Ben nerden bileyim. Claudia nerde bu kız? Pazartesi günü neden dönmedi? Nereye gitti o?"

"Bilmiyorum."

"Babasının yanında kalmamış mı? Hafta sonu için oraya gitmişti."

"Hayır. Ne olduğunu anlamak için oraya telefon ettim."

"Aslında bu pek önemli değil... Fakat... ne olursa olsun... Norma'da bir acayiplik var."

"Herkesten fazla acayip değil." Fakat Claudia'nın sesinde tereddüt vardı.

Frances ısrar etti. "Herkesten daha garip o. Bazen beni korkutuyor. Kız normal değil."

Birdenbire güldü. "Norma, normal değil. Onun böyle olduğunu sen de biliyorsun ama bunu itiraf etmek istemiyorsun. Herhalde bunun sebebi patronuna karşı duyduğun sadakat hissi."

4. BÖLÜM

Hercule Poirot, Long Basing kasabasının ana caddesinde ağır ağır ilerliyordu. Tabi buna ana cadde denilebilirse, ama kasabanın tüm gereksinimlerine cevap veren tek caddeydi. Long Basing genişlikten çok uzunluğu olan bir kasabaydı. Bahçesinde asırlık bir porsuk ağacı bulunan yüksek kuleli, görkemli bir kilisesi vardı. Ayrıca kasaba dükkânlar açısından da zengindi. İki antikacı dükkânından birinde çizgilerle süslü çam ağacından eski şömine tablaları diğerinde ise eski haritalar, çoğu çatlak ya da kenarları çintinmiş porselenler, tahtakurtlarının delik deşik ettikleri meşe ağacından yapılmış küçük dolaplar, sandıklar, cam raflar, Victoria döneminden kalma gümüşler satılıyordu. Birbirinden sevimsiz iki kafe, çeşitli el işlerinin sergilendiği şirin bir sepetçi dükkânı, postane işlevini de gören bir manav içinde çeşitli perdelik kumaşlar, çocuk ayakkabıları ve akla gelen her türlü iğne iplik, düğme gibi ıvır zıvır satan büyük bir mağaza vardı. Kırtasiye malzemeleri ve gazete satan dükkân da sigara ve şekerlemeler de bulunuyordu. Kasabanın en aristokrat dükkânı ise yüncüydü. İki beyaz saçlı, asık yüzlü kadının yönettiği dükkânın raflarında her cins yün bulmak mümkündü. Ayrıca tezgâhın üstünde bol miktarda elbise patronları, yün ve kanaviçe modelleri vardı. Bir zamanlar mahalle manavı işlevini gören dükkân şimdilerde üst üste yığılmış tel sepetler, çeşitli temizlik ve rengârenk paketlerdeki yiyecek malzemeleriyle süpermarkete dönüşmüştü. Üzerinde süslü harflerle *Lillah* yazan, vitrininde en son moda ipek bir bluzla, lacivert bir etek sergileyen şık bir butik vardı.

Poirot tüm bunları tarafsız bir gözle inceliyordu. Ayrıca kasabanın sınırlarına dek ulaşan yolun iki yanında kimisi VI. George dönemi sadeliğini, kimisi ise Victoria dönemi görkemini yansıtan eski evler sıralanmıştı. Evlerden birkaçı baştan aşağı yenilenmişti. Ayrıca bazıları yüz elli yıllık, kimisi ise daha yeni birkaç tane çok eski sevimli kulübe vardı.

Poirot ağır ağır yürürken bir yandan da çevreyi inceliyordu. Eğer sabırsız dostu, Bayan Oliver yanında olsaydı ona hemen neden boş yere vakit kaybettiğini sorup gideceği evin kasabanın yarım kilometre dışında olduğunu söylerdi. Poirot da ona yerel havayı içine sindirdiği, böyle şeylerin bazen önemli olduğunu söylerdi. Kasabanın sonunda birdenbire bir değişim göze çarpıyordu. Yolun bir tarafında önlerinde çim bahçeler bulunan her birinin kapısı göz alıcı farklı renklere boyanmış, bir dizi yeni inşa edilmiş sosyal konutlar vardı. Bu evlerin arkasında uçsuz bucaksız uzanan kırların ortasında birkaç tane büyük bahçeleri olan evler gözüküyordu. İleride yolun sonunda kocaman bir bina vardı... Bunun üst katına yuvarlak, kubbe gibi bir şey ilave edilmişti. Orasının yeni yapıldığı anlaşılıyordu. Poirot'nun görmek istediği kişiler de o evde oturuyordu. Belçikalı dedektif birkaç dakika sonra bahçe kapısının önündeydi. Kapının üzerine takılı olan levhada "Crosshedges" yazılıydı. Poirot eve bir göz attı. Ne güzeldi, ne de çirkin. Sıradan bir yapıydı. Bahçe, evden daha cazipti. Bir zamanlar özenerek bakıldığı fakat son zamanlarda pek bakılmadığı belliydi. Yine de çimler yemyeşildi. Bir sürü çiçek tarhı, göz okşayacak bir şekilde dikilmiş bodur ağaçlar vardı. Poirot bu bahçede bir bahçıvan çalışmış, diye düşündü. Galiba evdekiler de çiçeklerle ilgileniyorlardı. Zira eve yakın bir köşede bir kadın tarhlardan birinin üzerine eğilmişti. Belki yıldızları bağlıyor... Saçları sapsarıydı kadının. Uzun boylu, inceydi. Fakat omuzları genişti. Poirot bahçe kapısının sürgüsünü çekerek içeri girdi. Eve doğru yürümeye başladı. Kadın başını çevirdi. Sonra da doğruldu. Merakla ona doğru döndü.

Şimdi hareketsiz durmuş, Poirot'nun konuşmasını bekliyordu. Sol elinde bir şey vardı. Belçikalı, kadının yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdiğini fark etti. "Buyrun?"

Poirot yabancı olduğunu belirterek, abartılı bir hareketle şapkasını çıkardı. Kadın büyülenmiş gibi onun pos bıyığına bakıyordu.

"Bayan Restarick?"

"Evet. Ben..."

"Sizi rahatsız etmediğimi umarım, madam."

Kadının dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Rica ederim. Siz..."

"Sizi ziyaret etmek cüretinde bulundum. Dostlarımdan biri, yani Bayan Ariadne Oliver..."

"Evet. Şimdi kim olduğunuzu anladım. Mösyö Poiret."

Belçikalı son heceyi vurgulayarak kadının hatasını düzeltti. "Mösyö Poirot. Hercule Poirot emrinizde. Bu civarda bir yere geldim. Sonra buraya uğramaya cüret ettim... Sir Roderick Horsefield'e saygılarımı sunmak istiyordum."

"Evet. Naomi Lorrimer bize uğrayacağınızı söyledi."

"Sizi rahatsız etmiyorum ya?..."

"Ne münasebet. Ariadne Oliver geçen hafta sonu burdaydı. Lorrimerlerle geldi. Kitapları çok eğlenceli, değil mi? Hoş, belki de siz cinayet romanlarını eğlenceli bulmuyorsunuz. Siz de dedektifsiniz değil mi? Gerçek bir dedektif?"

Poirot gülümsedi. "Ben gerçekten bir dedektifim."

Kadının gülmemek için kendisini tuttuğunu fark etti... Dikkatle onu süzdü. Suni bir güzelliği vardı. Sapsarı saçları kalıp gibiydi. Poirot acaba kendisinden emin değil mi, diye düşündü. Bu yüzden de bahçesiyle yakından ilgilenen bir İngiliz "lady"si rolü oynamaya mı çalışıyor? Acaba nasıl bir aileden geliyor?"

Mary Restarick'e, "Bahçeniz çok güzel, madam," dedi.

"Bahçeden hoşlanır mısınız?"

"İngilizler kadar değil. İngilizlerin bahçeye başka türlü bir merakları oluyor. Bahçelerin sizce bizimkinden tamamen başka bir anlamı mı var?"

"Fransızlarınkinden demek istiyorsunuz değil mi?"

"Ben Fransız değilim, madam. Belçikalıyım."

"Aaa, evet. Yanılmıyorsam Bayan Oliver, sizin bir zamanlar Belçika polisinden olduğunuzu söyledi."

"Evet bu doğru. Ben yaşlı bir Belçika polis köpeğiyim." Saygıyla gülerek, elini salladı. "Fakat siz İngilizlerin bahçelerinize hayranım. Latinler geometrik şekillerle düzenlenmiş bahçeleri severler. Şato bahçeleri... Versailles'in bahçelerinin minyatürleri... Tabi onlar *potager*(*) bahçesini de icat ettiler. Bu çok önemli. İngiltere'de de zerzevat bahçesi var. Fakat siz onları Fransızlardan almışsınız. Zerzevat bahçesini de, çiçekleriniz kadar sevmezsiniz. Öyle değil mi?"

Mary Restarick, "Evet," diye cevap verdi. "Haklısınız. İçeri buyrun. Dayıyı görecektiniz."

"Dediğim gibi Sir Roderick'e saygılarımı iletecektim. Fakat size de saygılarımı sunmak isterim, madam. Bir güzellikle karşılaştığım zaman daima heyecanlanırım." Bir reverans yaptı.

Mary Restarick mahcubiyetle güldü. "Bana bu kadar iltifat etmemelisiniz..."

Odalardan birinin camlı kapılarından içeriye girdi... Poirot da onun peşinden gitti.

"Dayınızla 1944'te tanışmıştım."

"Zavallıcık, iyice yaşlandı artık. Korkarım kulakları hiç duymuyor."

"Kendisiyle yıllar önce karşılaştım. Herhalde o bunu çoktan unuttu. Bir casusluk meselesiydi. Bir keşifle ilgiliydi. O keşfi Sir Roderick'in zekâ ve bilgisine borçluyduk. Beni kabul etmeye razı olacağını umarım."

Mary Restarick başını salladı. "Sizi memnuniyetle kabul edeceğinden eminim. Artık pek de eğlenceli bir hayat sürmüyor. Benim sık sık Londra'ya inmem gerekiyor. Orada uygun bir ev arıyoruz." İçini çekti. "Yaşlıların bazen aksilikleri tutuyor."

Poirot, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ben de zaman zaman aksilik ederim."

(*) Zerzevat.

Genç kadın güldü. "Yapmayın, Mösyö Poirot. Siz yaşlı değilsiniz ki."

Poirot, "Fakat bazen bana yaşlı olduğumu söylüyorlar," dedi. İçini çekerek, üzüntüyle devam etti. "Özellikle genç kızlar..."

"Bu onların düşüncesizliği." Bir an durdu. "Herhalde bizim kızımız da böyle yapardı."

"Ah, kızınız mı var?"

"Evet. Daha doğrusu o benim üvey kızım."

Poirot nazik bir tavırla, "Onunla tanışırsam, sevinirim," diye mırıldandı.

"Korkarım kendisi burda değil, Londra'da. Orda çalışıyor."

"Son zamanlarda bütün genç kızlar çalışıyor."

Bayan Restarick dalgın dalgın, "Herkesin bir iş yapması gerekiyor," dedi. "Evlendikleri zaman bile onları endüstride çalışmaya veya öğretmenlik yapmaya ikna etmeye çalışıyorlar."

"Sizi de çalışmanız için ikna eden oldu mu, madam?"

"Hayır. Ben Güney Afrika'da büyüdüm. Buraya kısa bir zaman önce kocamla geldim. Onun için... her şey... hâlâ bana yabancı."

Etrafına pek de memnun olmayan bir tavırla baktı. Güzel eşyalarla, fakat gelişigüzel döşenmiş bir odaydı. Duvarlarda iki büyük portre vardı. Birincisi gri kadife tuvalet giymiş, ince dudaklı bir kadının resmiydi. Onun karşısındaki duvara ise otuz yaşlarında, çok enerjik olduğu hemen anlaşılan bir erkeğin portresi asılmıştı.

"Kızınız köyde oturmaktan herhalde sıkılıyor?"

"Evet, onun Londra'da olması daha iyi. Norma burdan hoşlanmıyor." Birdenbire durdu. Sonra da istemeyerek ekledi. "Benden de hoşlanmıyor zaten."

Poirot Fransızlara yakışır bir kibarlıkla, "İmkânsız," diye bağırdı.

"Hiç de imkânsız değil! Neyse... Herhalde böyle şeyler sık sık oluyor. Bir kızın üvey anneyi kabul etmesi galiba pek kolay değil."

"Kızınız kendi annesini çok mu severmiş?"

"Herhalde. Onunla anlaşmak imkânsız. Galiba bütün kızlar öyle."

Poirot içini çekti. "Son zamanlarda anneler ve babalar kızlarına eskisi gibi söz geçiremiyorlar. O eski günler çok geride kaldı."

"Gerçekten öyle."

"Bu konuya girmek istemiyorum, ama madam, insan onların nasıl derler? Erkek arkadaşlarını seçerken daha dikkatli davranmamalarına üzülüyor."

"Norma bu konuda da babasını üzüyor. Fakat... galiba şikâyet etmenin de faydası yok. İnsanlar başkalarının tecrübelerinden faydalanamazlar... Kendi kendilerine tecrübe edinmelidirler... Neyse... Sizi yukarıya, Roddy Dayı'nın yanına çıkarayım. Onun yukarda kendi odası var."

Odadan çıktı. Poirot kapıda omzunun üzerinden geriye baktı. Özelliği olmayan, sıkıcı bir oda... İçeride dikkati çekecek sadece o iki portre vardı. Poirot, kadının elbisesinden bu resimlerin yıllar önce yapılmış olduğunu anladı. "Eğer bu birinci Bayan Restarick'se, kendisiyle karşılaşsaydım, herhalde ondan pek hoşlanmazdım."

"Bu portreler çok güzel, madam," dedi.

"Evet. Onları Lansberger yapmış."

Yirmi yıl önce pek beğenilen meşhur ve çok pahalı bir ressamdan söz ediyordu. Artık o kılı kırk yaran "natüralizm"in modası geçmişti. Ressamdan hiç bahsedilmiyordu. Resimlerini yaptığı kimseler hakkında ise ekseri "elbise askıları" tabiri kullanılmaktaydı. Fakat Poirot tablolarda bundan daha fazla, daha başka bir şeylerin olduğundan şüphe ediyordu. Lansberger'in ustalıkla yaptığı o düzgün çehrelerin arkasında ince bir alay gizliydi.

Mary Restarick, dedektifin önünden, merdivenlerden çıkmaya başladı. "Onları ambalajlarından yeni çıkardık... İki portre de temizlendi ve..."

Birdenbire durakladı. Bir eli tırabzanda, öyle kalakalmıştı.

Yukarıda merdiven başında biri köşeyi dönmüş, aşağıya iniyordu. Acayip bir tipti. Kıyafet balosuna giden birisi gibi giyinmişti. Eve hiç uymuyordu.

Delikanlı, Poirot için aşina bir tipti. Onun gibilere Londra sokaklarında, hatta bazen partilerde rastladığı oluyordu. Bugünkü gençliğin bir temsilcisiydi delikanlı... Siyah bir ceket, süslü, kadife bir yelek dar bir pantolon giymişti. Gür, kahverengi bukleleri omuzlarını okşuyordu. Egzotik, hatta güzeldi. Onun kız mı, erkek mi olduğunu anlamak için de bir iki dakika düşünmek gerekirdi.

"David!" Mary Restarick'in sesi pek sert çıkmıştı. "Burda ne işin var?"

Delikanlı şaşırmadı bile. "Seni korkuttum mu? Özür dilerim."

"Burda... bu evde ne arıyorsun? Yoksa... buraya Norma'yla mı geldin?"

"Norma'yla mı? Hayır. Ben de onu burda bulacağımı umuyordum."

"Burda bulmak mı? Ne demek istiyorsun?... O Londra'da."

"Fakat, Londra'da değil, hayatım. Daha doğrusu Borodene Konakları 67 numarada yok."

"Orda yok ne demek?"

"O bu hafta sonu dönmedi. Bu yüzden burda olduğunu sandım. Amacının ne olduğunu anlamak için buraya geldim."

"Norma her zamanki gibi pazar gecesi burdan ayrıldı." Genç kadın öfkeli bir sesle ekledi. "Neden zili çalıp geldiğini haber vermedin? Evde böyle dolaşmanın sebebi nedir?"

"Aman, hayatım, duyan da senin, benim gümüş kaşıkları çalmamdan korktuğunu sanacak. Gündüz bir eve girmek normal bir şey değil mi? Neden içeri girmeyecekmişim?"

"Biz eski kafalı insanlarız ve böyle şeyler de hoşumuza gitmiyor."

"Of of of..." David içini çekti. "Her şeyi abartıyorsun. Hayatım, anlaşılan beni misafir etmeyeceksin. Üvey kızın da burda değilmiş. O halde ben çıkıp gideyim. Ayrılmadan önce ceplerime bakmak ister misin?

"Saçmalama, David."

"Bana müsaade..." Genç adam yanlarından geçerek, neşeyle elini salladı. Aşağıya inerek, açık olan sokak kapısından çıktı.

Mary Restarick, Poirot'yu şaşırtan bir öfkeyle, "İğrenç mahluk," diye bağırdı. "Ona tahammül edemiyorum... Neden İngiltere son zamanlarda böyle insanlarla doldu?"

"Ah, madam, kendinizi üzmeyiniz. Sadece bir moda meselesi bu. Daima yeni moda çıkar. Kasabalarda bu tiplere az rastlanıyor. Fakat Londra onun gibilerle dolu.

Mary, "Korkunç," dedi. "Çok korkunç. Acayip... kadın gibi..."

"Fakat bir bakıma Van Dyke'ın portrelerine benziyor... Dantel yakası, etrafında da yaldızlı bir çerçeve olsaydı, o zaman onu acayip ve kadın gibi bulmazdınız."

"Kalkıp elini kolunu sallayarak buraya gelmeye cüret etmiş. Andrew onu görseydi çok kızardı. Bu konu kocamı çok endişelendiriyor. Kızlar, babalarını gerçekten çok üzüyorlar. Üstelik Andrew, Norma'yı iyi tanımıyor bile. Kız çok küçükken o İngiltere'den ayrılmış. Norma'nın yetiştirilmesi için kızını annesine bırakmış. Şimdi Norma, onun için adeta bir bilmeceden farksız. Benim için de öyle ya. Onun acayip bir kız olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. İnsan onun gibilere söz geçiremiyor. Bu tip kızlar en kötü gençlerle düşüp kalkıyorlar. Norma da bu David Baker denilen çocuğa deli gibi âşık. İnsanın elinden bir şey gelmiyor. Andrew, David'i buraya gelmemesi için uyardı. Halbuki bakın ahlaksız, ellerini kollarını sallayarak, içeriye girmiş. Şey... bu konudan Andrew'ya söz etmeyeceğim. Onun boş yere üzülmesini istemiyorum. Norma bununla Londra'da gezip duruyor. Hem... yalnız onunla da değil... David'den daha kötü gençler de var. Yıkanmıyorlar, tıraş olmuyorlar. Acayip tel tel sakalları var. Yağlı elbiselerle dolaşıyorlar."

Poirot neşeyle, "Kendinizi üzmeyin, madam," diye cevap verdi. "Gençlik hevesleri bunlar. Çabuk geçer."

"Öyle olmasını temenni ederim. Norma'ya laf anlatmak imkânsız. Bazen onun normal olmadığını bile düşünüyorum. O kadar acayip ki. Bazen, sanki bu dünyanın dışındaymış gibi davranıyor. İnanılmayacak bir şekilde nefret..."

"Nefret mi?"

"Benden nefret ediyor o. Gerçekten nefret ediyor. Bilmem neden? Herhalde annesini çok seviyordu. Fakat babasının tekrar evlenmesi de çok normal bir şey değil mi?"

"Onun sizden gerçekten nefret ettiğinden emin misiniz?"

"Bunu gayet iyi biliyorum. Bunun kanıtlarını da gördüm. Norma Londra'ya gittiği zaman ne kadar rahatladım, bilemezsiniz. Mesele çıkarmak istemediğim için..." Birdenbire durakladı. İlk defa bir yabancıyla konuştuğunu fark etmiş gibiydi.

Poirot karşısındakinde kendisine sırlarını açma arzusu uyandırırdı. Onunla konuşanlar kendisinin kim olduğunu unutuverirlerdi. Mary Restarick hafifçe güldü.

"Tanrı'm... Bütün bunları size neden anlattığımı bilmiyorum. Herhalde her ailenin böyle birtakım dertleri vardır. Biz, zavallı üvey anneler bir hayli sıkıntı çekiyoruz... Tamam, geldik." Bir kapıya vurdu.

"Girin, girin." İçeriden müthiş bir kükreme yankılanmıştı.

Mary Restarick, "Biri sizi görmeye geldi, dayı," dedi. Peşinde Poirot olduğu halde içeri girdi.

Geniş omuzlu, dört köşe suratlı, kırmızı yanaklı, öfkeli tavırlı, yaşlı bir adam, odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaktaydı. Gürültüyle onlara doğru geldi. Arka tarafta masanın başında bir kız birtakım kâğıtları ve mektupları ayırıyordu. Parlak, siyah saçlı başını bunların üzerine eğmişti.

Mary Restarick, "Misafiriniz Mösyö Hercule Poirot, dayı," diye mırıldandı.

Poirot kibar bir tavırla öne çıkarak, konuşmaya başladı. "Ah, Sir Roderick... Sizi görmeyeli yıllar oldu. Uzun yıllar... Sizinle eskilere, ta son savaşa dönmemiz gerek... Zannedersem sizinle son kez görüşmek zevkine Normandiya'da eriştim. O günü çok net hatırlıyorum. Albay Race, General Abercromby ve Hava Mareşali Sir Edmund Collingsby de orday dı. Önemli kararlar vermek zorundaydık! Güvenlik bakımından da güç-

lüklerle karşı karşıyaydık! Ah, artık son zamanlarda gizliliğe hiç gerek kalmadı. Uzun zaman başarıyla casusluk yapan gizli ajanın foyasının meydana çıkarılışını hatırlıyorum da... Yüzbaşı Henderson'u herhalde unutmadınız?"

"Ah, Yüzbaşı Henderson... O iğrenç köpek! Foyası nasıl ortaya çıkmıştı!"

"Belki beni hatırlamayacaksınız. Adım Hercule Poirot."

"Hatırlamaz olur muyum, hatırlamaz olur muyum? Evet, her şeyin bitmesine az kalmıştı. Az kalmıştı... Siz Fransız temsilcisiydiniz değil mi? Öyle bir iki temsilci vardı... Onlardan biriyle kesinlikle geçinemedim. İsmini unuttum adamın. Neyse, neyse... Oturun. İnsanın eski günlerden söz etmesi kadar zevkli bir şey olamaz."

"Beni ve iş arkadaşım Mösyö Giraud'yu hatırlamayacağınızdan çok korkuyordum."

"Evet, evet. İkinizi de hatırlıyorum tabi. Ah, ne günlerdi onlar. Ne günlerdi..."

Masadaki kız ayağa kalktı. Bir sandalyeyi saygılı bir tavırla Poirot'ya doğru itti.

Sir Roderick başını salladı. "Aferin Sonia, aferin... Sizi bu şirin sekreterimle tanıştırmalıyım. Onun varlığı benim için çok önemli. Bana yardım ediyor. Çalışmalarımı dosyalıyor. Şimdiye kadar onsuz nasıl yapabildim, bilmiyorum."

Poirot nazikçe eğildi. "*Enchanté,* matmazel."

Kız da cevap olarak, bir şeyler mırıldandı. Kısacık, siyah saçlı, ufak tefek bir şeydi. Utangaç bir hali vardı. Koyu mavi gözlerini mahcubiyetle yere dikmişti. Fakat başını kaldırarak, tatlı tatlı yine de büyük bir çekingenlikle Sir Roderick'e gülümsedi... Adam, onun omzunu okşadı.

"Gerçekten o olmasaydı ne yapardım bilmem..."

Sonia itiraz etti. "Yapmayın, canım. Aslında ben öyle becerikli bir insan değilim. Daktiloda da fazla hızlı yazamıyorum."

"Yeteri kadar hızlı yazıyorsun, yavrum. Sonra benim hafızam görevini görüyorsun. Aynı zamanda benim gözlerim, kulaklarım ve birçok şeyimsin."

Kız tekrar ona tebessüm etti.

Poirot mırıldandı. "İnsan o zamanlar etrafta dolaşan o harikulade hikâyeleri hatırlıyor da. Bilmiyorum onlar fazla abartılı mıydı, yoksa değil miydi... Örneğin... bir gün biri arabanızı çalmış..." Hikâyeyi anlattı.

Sir Roderick çok memnun olmuştu. "Hah, hah, hah... Tabi, tabi... bunda herhalde biraz abartı var. Fakat genel olarak durum gerçekten böyleydi. Çok tuhaf. Olayı bu kadar yıl sonra hatırlamanız gerçekten ilgi çekici. Fakat şimdi size bundan daha iyi bir hikâye anlatabilirim." Bu kez anlatmaya başladı. Poirot dikkatle dinledikten sonra ihtiyar adamı takdirle alkışladı ve sonra saatine bir göz atarak, ayağa kalktı.

"Sizi daha fazla rahatsız etmemeliyim. Önemli bir işle uğraştığınız anlaşılıyor. Vaktinizi almayayım. Bu taraflarda bir yere gelmiştim. Dayanamadım, size saygılarımı sunmak istedim. Yıllar geçti. Fakat görüyorum siz o canlılığınızı, yaşama zevkinizi hiç kaybetmemişsiniz."

"Evet, belki öyle söylenebilir. Fakat bana fazla iltifat etmemelisiniz. Yalnız... biraz daha oturun da çay için. Mary'nin size çay ikram edeceğine eminim." Etrafına bakındı. "A, o gitmiş. İyi kızdır Mary."

"Gerçekten öyle. Çok da güzel. Herhalde yıllardır sizin için bir teselli kaynağı oluyor."

"Yo... Onlar yeni evlendiler. Yeğenim Andrew'nun ikinci karısı. Sizinle açık konuşacağım... Yeğenim Andrew'dan hiçbir zaman fazla hoşlanmadım. Bir yerde duramazdı. Ağabeyi Simon'u severdim doğrusu. Hoş, onu da pek iyi tanımazdım ya. Andrew'ya gelince... O ilk karısına karşı çok kötü davrandı. Onu bırakıp gitti. Kadını ortada bıraktı. Çok kötü bir kızla kaçtı. Kızı tanımayan yoktu. Fakat Andrew, ona deli gibi âşıktı. Fakat macera bir iki sene içersinde sona erdi... Aptal... Ama şimdi evlendiği kız iyiye benziyor. Ben şimdiye kadar onun bir kusurunu görme-

dim. Simon dürüst ve sakin bir gençti. Yalnız o da bir hayli can sıkıcı bir tipti. Kızkardeşimin o aileye gelin gitmesi hiç de hoşuma gitmemişti. Böylece tüccarların arasına girmiş oluyordu. Çok zengindiler tabi. Fakat para o kadar önemli değildir. Bizim ailenin kızları genellikle subaylarla evlenirlerdi. Restaricklerle pek konuşmazdım ben."

"Zannedersem bir kızları varmış. Bir arkadaşım geçen hafta kendisiyle tanışmış."

"Norma mı? Budalanın biri o. Acayip elbiselerle dolaşıyor. Biçimsiz bir delikanlıyla da dost olmuş. Neyse... Son zamanlarda hepsi birbirlerine benziyorlar. Uzun saçlı acayip gençler. 'Beatnikler. Beatlelar'. Daha böyle bir sürü garip isimleri var. Onlarla anlaşamıyorum. Adeta yabancı bir dil kullanıyorlar. Tabi kimse bir ihtiyarın tenkitlerine aldırmaz... Mary bile öyle. Ben onun iyi, mantıklı bir kız olduğunu sanıyordum. Fakat anlaşılan o da bazen çok kötü telaşa kapılabiliyor. Özellikle sağlığı yüzünden... Kontrol altında olmak için kalkıp hastaneye bile gitti. İçki içer misiniz? Mesela viski? İstemiyor musunuz? Çaya kalmaz mıydınız?"

"Teşekkür ederim. Fakat arkadaşlarımın yanında kalıyorum. Onlar beklerler."

"Ya... Doğrusu bu konuşmamızdan büyük zevk aldığımı size söylemeliyim. Eski günlerde olanları hatırlamak çok hoş... Sonia, sen mösyö... affedersiniz, adınızı yine unuttum, aa... evet, Poirot... Sonia, Mösyö Poirot'yu Mary'ye götür."

Poirot telaşla bu teklifi reddetti. "Hayır, hayır. Artık madamı rahatsız etmek istemem. Merak etmeyin, ben yolu kolaylıkla bulurum. Sizinle tekrar karşılaşmak benim için büyük bir zevk oldu."

Odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, Sir Roderick, "Bu adamın kim olduğunu kesinlikle bilmiyorum," dedi.

Sonia hayretle ona baktı. "Kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Son zamanlarda gelip benimle konuşanların yarısını hatırlamıyorum. Tabi tahminde bulunmak zorunda kalıyorum. İnsan durumu idare etmesini öğreniyor. Partilerde de aynı şeyler oluyor. Bir adam yanına gelip, 'Belki beni hatırlamayacaksınız,' diyor. 'Sizi en son 1939'da gördüm.' O zaman mecburen, 'A, hatırlamaz olur muyum?' diye cevap veriyorsun. Aslında hatırladığım filan yok. İnsanın hemen hemen kör ve sağır olması büyük dert. Savaşın sonuna doğru bir sürü yabancıyla dost olduk. Onların çoğunu unuttum. Fakat bu adamın söz ettiği yerlerde olduğu muhakkak. Beni tanıyor. Söz ettiği adamları da hatırlıyorum. Çalınan arabam hakkında anlattığı hikâye de doğru. Tabi biraz abartılı. O sırada olayı hoş bir hikâye haline sokmuşlardı. Neyse... Adamın kendisini hatırlamadığımı sezdiğini sanmıyorum. Herhalde zeki bir insan ama tipik yabancı. Dans eder gibi yürüyor, eğilip reveranslar yapıyordu... Hım... Nerde kalmıştık?"

Sonia bir mektubu alarak bunu adama verdi. Sonra onun gözlüklerine doğru uzanacak oldu. Fakat Sir Roderick gözlüğü takmaya kesinlikle yanaşmadı.

"O Tanrı'nın cezası şeyi istemem. Gözlerim görüyor benim." Gözlerini kısarak, elindeki mektuba baktı. Sonra da bunu kıza uzattı. "Belki bunu senin bana okuman daha iyi olur."

Sonia o tatlı, yumuşak sesiyle mektubu okumaya başladı...

5. BÖLÜM

I

Hercule Poirot bir an sahanlıkta durdu. Başını yana eğmişti, etrafı dinlermiş gibi bir hali vardı. Aşağıdan hiç ses gelmiyordu. Sahanlıktaki pencereye giderek, dışarıya baktı. Mary Restarick aşağıdaydı. Tekrar bahçeyle uğraşmaya başlamıştı. Poirot memnun bir ifadeyle başını salladı. Yavaşça koridorda ilerledi. Sırayla kapıları açtı. Bir banyo... Bir çamaşır dolabı... Çift yataklı boş bir oda... Birinin olduğu anlaşılan tek yataklı bir oda... Çift karyolalı, bir kadına ait olduğu belli olan bir oda. (Mary Restarick'in miydi bu?) Aradaki kapıdan yandaki odaya geçiyordu... Poirot oranın Andrew Restarick'e ait olduğunu tahmin etti. Sahanlığın diğer tarafına geçti. İlk açtığı kapı, tek yataklı bir odaydı. Bu ara burda kimse yatmıyor. Fakat birinin hafta sonlarında bu odada kaldığından eminim, diye düşündü. Tuvalet masasının üzerinde fırçalar vardı. Belçikalı dedektif etrafı dinledikten sonra ayaklarının ucuna basarak, içeri girdi. Gardırobu açtı. Evet, içinde birkaç elbise asılıydı. Daha çok köyde giyilecek kıyafetler.

Köşede bir yazı masası duruyordu ama bunun üzerinde bir şey yoktu. Yavaşça çekmeceleri açtı. Kâğıtlar... Bir iki mektup. Ama bunlar da önemli değillerdi. Tarihleri de eskiydi. Poirot aşağıya inerek, evden çıktı. Mary Restarick'i bularak, ona, "Hoşça kalın," dedi. Kadının çay teklifini de geri çevirdi. "Geri dönmem gerekiyor. Arkadaşlarıma söz verdim. Daha sonra da Londra trenine yetişeceğim..."

"İsterseniz hemen telefon edip taksi çağırabiliriz. Ya da sizi bizim arabayla götüreyim."

"Hayır, hayır. Teşekkür ederim, madam. Çok naziksiniz."

Poirot tekrar kasabaya doğru yürüdü. Sonra kilisenin yanındaki patikaya saptı. Bir derenin üzerindeki küçük bir köprüden geçti. Orada üniformalı bir şoförle büyük bir araba büyük bir ağacın altında bekliyordu. Şoför kapıyı açtı. Poirot çabucak bindi. Yerine oturarak, rugan ayakkabılarını çıkardı. Sonra da rahat bir nefes aldı.

"Artık Londra'ya dönebiliriz."

Şoför kapıyı kapatarak, direksiyona geçti. Araba hafif bir mırıltıyla hareket etti. Bir genç yolun kenarında durmuş, başparmağını kaldırarak durmaları için işaret ediyordu. Her zaman görülen şeylerdendi bu. Poirot adeta şımarık bir tavırla diğerlerinden farksız olan bu delikanlıya baktı. Uzun, egzotik saçları olan, parlak renkli bir yelek giymiş bir delikanlıydı. Evet, onun gibilere her yerde rastlanıyordu. Fakat tam gencin önünden geçerlerken Poirot birdenbire doğruldu.

"Dur, dur. Evet... Biraz geri git. Biri arabaya binmek istiyor."

Şoför omzunun üzerinden şaşkınlıkla baktı. Poirot'nun böyle bir şey söyleyeceği hiç aklına gelmezdi. Fakat Belçikalı dedektif ısrarla başını sallıyordu. Bu yüzden şoför itaat etti.

David adlı genç kapıya yaklaştı. Neşeyle, "Bir an durmayacağınızı sandım," diye güldü. "Çok naziksiniz." Arabaya binerek, bakıra çalan kahverengi buklelerini düzeltti. "Demek beni tanıdınız?"

"Giysileriniz fazlasıyla dikkat çekiyor."

"Öyle mi düşünüyorsunuz. Aslında hiç de öyle değil. Benim gibi çok genç var."

"Van Dyke ekolü. Çok sık."

"Doğrusu ben elbiselere bu gözle bakmıyorum. Fakat dediğiniz doğru olabilir."

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?... Dantel bir yaka takın ve geniş kenarlı bir şövalye şapkası giyin."

"Canım, biz o kadar ileri gitmiyoruz." Genç adam, gülüyordu. "Bayan Restarick benden ne kadar nefret ediyor değil mi? Beni görmeye bile tahammül edemiyor. Aslında ben de ondan hiç hoşlanmıyorum. Restarick'ten de öyle. Başarıya ulaşmış işadamlarının hoş olmayan bir tarafları var. Öyle değil mi?"

"Görüş meselesi bu. Restarick'in kızıyla ilgileniyormuşsunuz sanırım."

David mırıldandı. "Ne güzel sözler bunlar... 'Kızıyla ilgileniyormuşsunuz...' Evet, böyle de söylenebilir. Fakat bu işte kızla erkek ilgiyi paylaşırlar. Norma da benimle ilgileniyor."

"Matmazel şimdi nerde?"

David çabucak başını çevirdi. "Bunu neden sordunuz?"

"Onunla tanışmak isterdim." Poirot şımarık bir tavırla omzunu silkti.

"Hoşlanacağınız bir tip o. Ben de değilim ya. Norma Londra'da."

"Fakat kızın üvey annesine..."

"Üvey annelere her şey söylenmez ki."

"Norma Londra'da nerde oturuyor?"

"O Chelsea'de, King's Road'da bir dekoratörle çalışıyor. Mağazanın adını hatırlayamadım. Hah... 'Susan Phelps' sanırım."

"Fakat kız herhalde orda oturmuyor. Sizde adresi var mı?"

"Tabi. Koskocaman bir apartmanda oturuyor, Norma. Fakat sizin bu ilginizin sebebini anlayamadım."

"İnsan birçok şeylerle ilgilenebilir."

"Ne demek istiyorsunuz?..."

"Sizi bugün Restaricklerin evine... neydi oranın ismi?... Hah, 'Crosshedges'... Bugün 'Crosshedges'a neden geldiniz? Niçin içeri gizlice girip yukarı çıktınız?"

"Eve arka kapıdan girdiğimi itiraf ediyorum."

"Yukarda ne arıyordunuz?"

"Bu beni ilgilendirir. Kabalık etmek istemiyorum ama, fazla meraklı değil misiniz?"

"Evet, meraklıyım. O genç kızın nerde olduğunu bilmek istiyorum."

"Anlıyorum... Sevgili Andrew'la sevgili Mary mi tuttu sizi? Allah onların belalarını versin! Norma'yı bulmaya mı çalışıyorlar?"

Poirot, "İkisinin de Norma'nın kayıp olduğunu henüz bildiklerini sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Biri sizi tutmuş olmalı."

"Çok zekisiniz." Poirot arkasına yaslandı.

David başını salladı. "Amacınızın ne olduğunu anlamak istiyordum. Bu yüzden sizi durdurdum. Durup bana biraz bilgi vereceğinizi umuyordum. Norma, benim sevgilim. Herhalde bunu biliyorsunuz?"

Poirot ihtiyatla, "Böyle bir şeyden bahsediliyor," dedi. "Eğer öyleyse kızın nerde olduğunu sizin bilmeniz gerek. Öyle değil mi, Bay... Affedersiniz, soyadınızı bilmiyorum. Sadece isminizin David olduğunu öğrendim."

"Soyadım, Baker."

"Belki Norma'yla kavga ettiniz, Bay Baker."

"Hayır, kavga filan etmedik. Bunu nerden çıkardınız?"

"Norma Restarick, babasının evinden pazar gecesi ayrılmış... Yoksa pazartesi sabahı mı oldu bu?"

"Duruma bağlı. Sabah erkenden otobüs var. Onu biraz geçe Londra'da oluyor. Eğer ona bindiyse işine biraz geç kalır. Ama pek fazla değil. Fakat Norma genellikle pazar gecesi Londra'ya döner."

"Kız burdan pazar gecesi ayrılmış ama Borodene Konakları'na gitmemiş."

"Evet, Claudia öyle söyledi."

"Claudia dediğiniz Miss Reece-Holland mı?... O endişeli miydi?... Yoksa şaşırmış mıydı?"

"Ne münasebet! Şaşırması veya endişelenmesi için bir sebep yok ki. O kızlar birbirlerinin işlerine karışmazlar."

"Fakat siz Norma'nın evine gideceğini sanıyordunuz, değil mi?"

"Kız işe de gitmemiş. Mağazadakiler ondan bıkmışlar. Bundan emin olabilirsiniz."

"*Siz,* endişeli misiniz, Bay Baker?"

"Hayır. Tabi... Allah kahretsin, ben de ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ortada endişelenmem için bir sebep yok, ama vakit ilerliyor. Bugün günlerden ne? Perşembe mi?"

"Kız sizinle kavga etmedi mi?"

"Hayır. Biz kavga etmeyiz."

"Fakat onun için çok endişe ediyorsunuz, değil mi, Bay Baker?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirmez, ama anladığım kadarıyla evde sorun çıkmış. Norma, üvey annesinden hoşlanmıyormuş."

"Bunda da haklı. O kadın sert ve haşin. Norma'yı da hiç sevmiyor."

"O hastalanmış değil mi? Hastaneye yatmak zorunda kalmış?"

"Kimden bahsediyorsunuz? Norma'dan mı?"

"Hayır. Ben Miss Restarick'ten söz etmiyorum... Söz ettiğim Bayan Mary Restarick."

"Evet, zannedersem kadın hastaneye yatmış. Halbuki bunun için hiçbir sebep yok. Mary Restarick bir at kadar kuvvetli."

"Ve Norma Restarick üvey annesinden nefret ediyor."

"Norma bazen biraz dengesini kaybeder. Sinirlenir. Emin olun, bütün kızlar üvey annelerinden nefret ederler."

"Bu daima üvey annelerin hastalanmalarına mı sebep olur? Hastaneye yatacak kadar ağırlaşmalarına?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bahçıvanlıktan bahsediyordum... daha doğrusu yabanotlarını kurutmak için kullanılan zehirden."

"Bu konuyu açmanızın sebebi nedir? Yani siz Norma'nın... hayır, hayır. O böyle bir şeyi aklından bile geçirmez."

Poirot mırıldandı. "İnsanlar konuşur. Bu konuşmalar etrafa yayılır."

"Yani siz birinin Norma'nın üvey annesini zehirlediğini iddia ettiğini mi söylemek istiyorsunuz? Saçma!... Kuyruklu bir yalan bu!"

Poirot, "Ben de bunun olmayacak bir şey olduğuna inanıyorum," diye cevap verdi. "Fakat komşuların aslında söyledikleri bu değil."

"Ya. Affedersiniz, ben yanlış anladım. Fakat... siz neyi kastediyorsunuz?"

Poirot, "Delikanlı," dedi. "Etrafta birtakım dedikoduların dolaştığını bilmelisiniz. Bunların hepsi de daima aynı kişiyle ilgili. Kadının kocasıyla."

"Zavallı Andrew'yla mı? Buna hiç ihtimal vermem."

"Evet. Ben de öyle."

"O halde onların evine neden gittiniz? Siz dedektifsiniz değil mi?"

"Evet."

"O halde?

Poirot içini çekti. "Sizinle başka başka şeylerden söz ediyoruz. Ben oraya bir zehirlenme olayını araştırmaya gitmedim. Sorunuza cevap veremeyeceğim için kusuruma bakmayın. Anlayacağınız gizli bir iş bu."

"Bu sözlerinizin anlamı nedir?"

Poirot, "Ben oraya Sir Roderick Horsefield'i görmeye gittim," dedi.

"Ne? O ihtiyarı mı? Adam bunağın biri, değil mi?"

Poirot, "O birçok sırları bilen bir adam," diye cevap verdi. "Tabi onun şimdilerde bu alanda faaliyet gösterdiğini sanmıyorum. Fakat bildiği çok şey var. Geçen savaşta bir sürü işle ilgisi vardı. Bazı kimseleri *tanıyordu.*"

"Ama savaş yıllar önce sona erdi."

"Evet, evet. Sir Roderick'in rolü yıllar önce sona erdi. Fakat bazı şeyleri bilmenin çok yararlı olacağını anlamıyor musunuz?"

"Ne gibi şeyleri?"

Poirot işaret etti. "Yüzleri... Mesela çok tanınan bir yüz. Sir Roderick, onu tanıyabilir... Bir yüzü... Ellerin hareketini... Konuşma veya yürü-

me tarzını... İnsanlar birçok şeyi iyi hatırlar. Özellikle yaşlılar. Geçen hafta, geçen ay veya geçen yıl olan şeyler akıllarında pek kalmaz. Fakat yirmi yıl önce olan bir şeyi gayet iyi hatırlayabilirler. Ayrıca... unutulmayı isteyen birini hatırlamaları da mümkündür. Sonra size bir kadın veya bir erkek hakkında bildiklerini anlatabilirler. Onların karıştıkları bir olay hakkında bilgi verebilirler. Gördüğünüz gibi oldukça belirsiz bir şekilde konuşuyorum. Ben Sir Roderick'ten bilgi istedim."

"Demek ondan bilgi istediniz? O ihtiyardan? Bunağın biri o. Peki istediğiniz bilgiyi verebildi mi?"

"Şu anda durumdan memnun olduğumu söyleyebilirim."

David şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Acaba?... Siz ihtiyarı mı görmeye gittiniz, yoksa sekreteri olan o küçük kızı mı? Onun evde ne yaptığını mı öğrenmek istiyordunuz? Doğrusu bu soruyu ben de bir iki kez kendime sordum. Acaba kız o işe ihtiyardan bazı şeyler öğrenmek için mi girdi?..."

Poirot ellerini açtı. "Bu meseleyi tartışmanın hiçbir anlamı yok. O işini seven bir sekreter sanırım. Sonia aslında sekreter değil mi?"

"O bir sekreter, hemşire, arkadaş ve yardımcı karışımı bir şey. Evet, insan onun için birçok isim bulabilir. İhtiyar, kıza bayılıyor. Bunu fark ettiniz mi?"

Poirot ciddi bir şekilde cevap verdi. "Bu şartlar altında normal bir şey bu."

"Size Sonia'dan hoşlanmayan birini söyleyeyim mi? Bizim sevgili Mary'miz."

"Belki Sonia da Mary Restarick'ten hoşlanmıyor."

David, "Demek siz böyle düşünüyorsunuz?" diye mırıldandı. "Sonia'nın da Mary Restarick'ten hoşlanmadığından eminsiniz? Hatta belki de kızın yabanotlarını kurutacak zehrin nerde olduğunu soracak kadar ileri gittiğini sanıyorsunuz?" diyerek ekledi. "Saçma bir şey bu... Neyse... Beni arabanıza aldığınız için teşekkür ederim... Ben burda ineceğim."

"Ya?... Demek siz buraya gelmek istiyordunuz?... Londra'ya daha on kilometre var."

"*Ben burda ineceğim. Hoşça kalın, Mösyö Poirot.*"

"Güle güle."

David kapıyı çarparak, kapatırken Poirot arkasına yaslandı.

II

Bayan Oliver oturma odasında dolaşıyordu. Çok huzursuzdu. Bir saat önce düzeltisini bitirdiği yeni romanını paketlemişti. Bunu, eseri endişeyle bekleyen yayıncısına yollamak üzereydi. Adam üç, dört günde bir Bayan Oliver'e telefon edip duruyordu.

Bayan Oliver sanki yayıncısı karşısındaymış gibi, "Al bakalım," diye homurdandı. "İşte. Romanı beğeneceğinizi umarım. Ben bundan hiç hoşlanmadım. Bence *berbat* bir eser oldu. *Senin* iyi mi, yoksa kötü bir şey mi yazdığımdan haberin olmadığından eminim. Her neyse, seni uyardım, sana kitabın berbat olduğunu söyledim. Fakat sen, 'Hayır, hayır, hayır,' dedin. 'Buna bir an bile inanamam,' diye tutturdun."

Bayan Oliver kinle ekledi. "Bekle görürsün. Bekle, bak neler göreceksin."

Kapıyı açarak, hizmetçisi Edith'i çağırdı. Paketi ona vererek hemen postaya vermesini söyledi.

Sonra da, "Şimdi, ne yapacağım?" dedi.

Tekrar odada dolaşmaya başladı. Bir taraftan da, evet, diye düşünüyordu. "Keşke duvarlarda bu acayip kirazlar yerine yine o tropik orman olsaydı. O zamanlar kendimi bir kaplan, bir leopar gibi hissederdim. Fakat insan bir kiraz bahçesinde kendisini ne gibi hissedebilir? Sadece korkuluk gibi herhalde?

Etrafına bakındı. "Evet, şimdi benim kuş gibi şakımam gerekir herhalde..." Sesi gayet hüzünlüydü. "Kiraz yeseydim... Keşke kiraz mevsimi

olsaydı... Acaba..." Telefona gitti. Sorduğu soruya, George, "Sorayım, madam," diye cevap verdi.

Bir iki dakika sonra telefondan başka bir ses yükseldi. "Hercule Poirot emrinizde, madam."

Bayan Oliver, "Nerdeydiniz?" dedi. "Bütün gün ortalarda yoktunuz. Herhalde Restarickleri görmeye gittiniz. Öyle değil mi? Sir Roderick'i gördünüz mü? Neler öğrendiniz?"

Hercule Poirot, "Hiçbir şey öğrenemedim," diye cevap verdi.

Bayan Oliver içini çekti. "Ne sıkıcı..."

"Hayır, ben bunun sıkıcı olduğuna inanmıyorum. *Hiçbir şey* öğrenmemiş olmam aslında çok şaşılacak bir durum."

"Neden şaşılacak bir durum? Doğrusu bunu anlayamadım."

Poirot, "Çünkü," diye cevap verdi. "Bu şu anlama geliyor. Ya öğrenilecek bir şey yoktu ki, bu şartlara hiç uymuyor. Ya da bazı şeyleri benden gizlediler. Tabi bu da çok ilgi çekici. Ha, aklıma gelmişken. Mary Restarick, kızın kayıp olduğunu bilmiyordu."

"Yani... kızın kaybolmasıyla onun bir ilgisi yok mu?"

"Öyle görünüyor. Orda o delikanlıyla da karşılaştım."

"Yani hiç kimsenin hoşlanmadığı şu acayip delikanlıyla mı?"

"Evet. O acayip delikanlıyla."

"O sizce de acayip miydi?..."

"Kimin açısından?"

"Herhalde kızın açısından değil."

"Beni görmeye gelen kızın delikanlıya bayılacağından eminim."

"Çok garip miydi?"

Hercule Poirot, "Pek güzeldi," dedi.

Bayan Oliver mırıldandı. "Güzel mi? Doğrusu ben güzel delikanlılardan hoşlanacağımı hiç sanmıyorum."

Poirot, "Kızlar hoşlanıyorlar," diye cevap verdi.

"Evet, haklısınız. Onlar güzel gençlerden hoşlanıyorlar. Bununla yakışıklı, şık, güzel giyinmiş ve temiz delikanlıları da kastetmiyorum. Onlar

ya Resterasyon döneminde yazılmış komedilerdeki giysilerle dolaşan gençleri beğeniyorlar. Ya da hiç yıkanmamış, pis delikanlılardan hoşlanıyorlar."

"Bu delikanlı da Norma'nın nerde olduğunu bilmiyordu..."

"Veya bilmezmiş gibi bir tavır takındı."

"Belki. Delikanlı, Restaricklerin evine gitmişti. Neden? Üstelik içeri girmişti. Hem de kimseye görünmeden. Yine de... neden? Bunun sebebi neydi? Kızı mı arıyordu? Yoksa bulmak istediği başka bir şey mi vardı."

"Siz, onun başka bir şey aradığını mı düşünüyorsunuz?"

Poirot, "O kızın odasında bir şeyler aradı," diye cevap verdi.

"Nerden biliyorsunuz? Onu orda mı gördünüz?"

"Hayır. Onunla, merdivenlerden inerken karşılaştım. Fakat Norma'nın odasında ıslak bir çamur parçası buldum. Bu David'in ayakkabısından düşmüş olabilir. Belki de kız ondan kendisine bir şey getirmesini istedi. Bir sürü ihtimal var. Evde bir kız daha olduğunu biliyorsunuz. Bir hayli güzel bir kız. Belki de David, Sonia'yla buluşmaya geldi. Evet, dediğim gibi büyük bir ihtimalle."

Bayan Oliver sordu. "Şimdi ne yapacaksınız?"

Poirot, "Hiç," dedi."

Bayan Oliver aldığı yanıttan hiç hoşlanmamıştı. "Sıkıcı bir şey bu."

"Tuttuğum kimseler herhalde bana bilgi getirecekler. Hoş, onların hiçbir şey öğrenememeleri de mümkün."

"Fakat siz bir şey yapmayacak mısınız?"

Poirot mırıldandı. "Zamanı gelinceye dek bekleyeceğim."

Bayan Oliver bağırdı. "Ben bir şeyler yapmak niyetindeyim."

Poirot adeta yalvardı. "Rica ederim, çok dikkatli olun."

"Saçmalamayın, Mösyö Poirot. Bana ne olur ki?"

"Bir cinayet bu. Her şey olabilir. Bunu size Hercule Poirot söylüyor."

6. BÖLÜM

I

Bay Goby bir sandalyede oturuyordu. Ufak tefek, zayıf bir adamdı. Dikkati çekecek hiçbir tarafı yoktu. Sanki yokmuş gibiydi.

Antika bir masanın pençe şeklindeki ayağına bakarak, sözlerini adeta ona söyledi. Kimsenin yüzüne bakarak konuşmazdı, Bay Goby.

"Benim için isimleri öğrendiğinize çok memnun oldum, Mösyö Poirot. Aksi takdirde iş bir hayli uzardı. Fakat şimdi gerçek noktaları öğrendim. Bir iki dedikodu da duydum. Bunun daima yararı vardır. Önce Borodene Konakları'ndan başlayalım mı?"

Poirot kibar bir tavırla başını salladı.

Bay Goby şöminenin üzerindeki saate bakarak, "Orda kapıcı, yardımcı ve hamal çok," dedi. "İşe apartmandan başladım. Birkaç, ayrı genç yolladım. Tabi biraz masraflı oldu ama buna değerdi. Birinin araştırma yaptığının anlaşılmasını istemiyordum. İsim mi kullanayım, yoksa baş-harflerini mi?"

Poirot, "Bu duvarların arasında isim kullanabilirsiniz," diye cevap verdi.

"Miss Claudia Reece-Holland'dan çok iyi ve kibar bir genç 'lady' diye söz ediliyor. Babası milletvekili. Açgözlü bir adam. Adı sık sık gazetelerde çıkıyor. Miss Claudia, onun tek kızı. Sekreterlik yapıyor. Ciddi bir kız. Ne içiyor, ne çılgınca partiler veriyor, ne de uzun saçlı, sakallı gençlerle gezi-

yor. Yaşadığı daireyi, iki arkadaşıyla paylaşıyor. İkinci kız Bond Caddesi'ndeki Wedderburn Galerisi'nde çalışıyor. Sanat düşkünü. Chelsea'deki sanatkârlarla bir hayli eğleniyor. Başka şehirlere giderek, sergiler düzenliyor.

Üçüncü kız ise *sizinki.* Apartmanda yeni oturmaya başlamış o. Herkes onun normal olmadığından söz ediyor. Biraz aptal gibiymiş sanırım. Fakat söylenenler belirsiz. Kapıcının yardımcılarından biri bir hayli dedikoducu. Kendisine bir iki kadeh içirdiniz mi neler anlatmıyor neler. Söylediklerine şaşıp kalıyorsunuz. Kim içkici, kim eroinman, kim parasını su deposunun arkasına saklıyor. Tabi sözlerinin hepsine inanmak doğru değil. Yalnız... apartmanda bir gece bir tabanca patlamış."

"Tabanca mı patlamış? Yaralanan olmuş mu?"

"Bu konuda biraz şüphe var. Adam bir gece silah sesi duymuş. Dışarı çıktığı zaman *sizin* kızın elinde tabancayla durduğunu görmüş. Yüzünde şaşkın, hatta sersemce bir ifade varmış. Sonra diğer kızlardan biri... veya ikisi koşarak gelmişler. Miss Cary -şu sanata düşkün olanı- 'Norma, ne yaptın?' Miss Claudia Reece-Holland'a sert bir sesle, 'Sus Frances, sen dilini tutamaz mısın? Budalalık etme,' demiş. Tabancayı sizin kızdan alarak, 'Onu bana ver,' diye fısıldamış. Silahı çantasına atmış. Sonra söz ettiğim kapıcı yardımcısı Micky'yi fark etmiş. Ona gülerek bakmış. 'Herhalde tabanca sesi sizi korkuttu.' Micky, 'Ödüm patladı', diye cevap vermiş. Kız, 'Endişelenecek bir şey yok,' demiş. 'Doğrusunu isterseniz tabancanın dolu olduğundan hiçbirimizin haberi yoktu... Neyse... Size soru soran olursa uygun bir cevap verin. Bir mesele olmadığını söyleyin.' Sizin kızın kolunu tutarak, asansöre doğru götürmüş. 'Gel, Norma.' Üçü birlikte yukarı çıkmışlar.

"Fakat Micky, hâlâ şüphe içindeymiş. Avluya çıkarak, etrafa dikkatle bakmış."

Bay Goby başını eğerek, defterinden okumaya başladı.

"'Biliyor musun, dostum, ben bir şeyler de buldum. Bundan eminim. Yerde kan izleri vardı. Hatta bunlara elimle dokundum. Sana ne düşün-

düğümü de anlatayım mı? Biri vurulmuştu. Kaçmakta olan bir adam... Yukarı çıkarak, Miss Claudia Reece-Holland'la konuşup konuşmayacağımı sordum. Ona, 'Galiba biri vurulmuş, miss,' dedim. 'Avluda kan damlaları var.' 'Allah, Allah,' diye cevap verdi. 'Ne saçma. Herhalde güvercinlerden biri yaralandı.' Sonra ekledi. 'Korktuğunuza çok üzüldüm. Bu meseleyi unutun gitsin.' Bana beş sterlin uzattı. Düşün, dostum, beş sterlin! Tabi ondan sonra ben de ağzımı açmadım."

"Adam, bir viski daha içtikten sonra tamamen gevezeleşti. 'Bana sorarsan kız kendisini görmeye gelen o aşağılık delikanlıya ateş etti. Herhalde onunla kavga ettiler. Kız da çocuğu vurmaya kalktı. Ben öyle düşünüyorum. Fakat hakkında konuşulmayan şeyler daha çabuk düzelir. Onun için ben de ağzımı açmıyorum.'" Bay Goby sözlerine son verdi.

Poirot mırıldandı. "Çok ilginç."

"Evet. Fakat bütün bunların hepsinin yalan olması da mümkün. Çünkü olaydan başka hiç kimsenin haberi yok. Yalnız bir gece serseriler avluya doluşup kavga etmişler. Sustalılar filan çekilmiş."

Poirot, "Anlıyorum," dedi. "Avludaki kan izleri bu şekilde de açıklanabilir."

"Belki kız, sevgilisiyle kavga etti. Onu vuracağını söyledi. Micky de bu sözleri duydu ve iki olayı birbirine karıştırdı. Özellikle o sırada otomobillerden birinin egzozu patlama gibi bir ses çıkarmışsa, o da kendi yalanına inanmıştır."

Hercule Poirot içini çekti. "Evet... Olay bu şekilde açıklanabilir."

Bay Goby defterinde bir sayfa daha çevirerek, sırrını açıklayacağı eşyayı da seçti. Elektrik sobasıydı bu.

"Joshua Restarick Limited Şirketi. Aileye ait şirket. Yüz sene önce kurulmuş. Herkes hakkında iyi şeyler söylüyor. Daima sağlam bir kuruluşmuş. Öyle göz kamaştırıcı şeyler yapmazlarmış. Şirketi Joshua Restarick 1850'de kurmuş. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra şirket iyice büyümüş. Dışardaki ve özellikle Güney Afrika'daki işlere yatırım yapmışlar.

Bir de Doğu Afrika ve Avustralya'daki işlere... Restarick ailesinin en son fertleri Simon ve Andrew Restarick. Andrew'nun ağabeyi olan Simon bir yıl önce ölmüş. Çocuğu olmamış. Karısı ise zaten daha önce ölmüş. Andrew Restarick bilindiği gibi hareketli, yerinde duramayan bir tipmiş. Herkesin dediğine göre çok yetenekli biriymiş, ama bir türlü işin sorumluluğunu alamamış. Sonunda karısıyla beş yaşındaki kızını bırakarak, bir kadınla kaçmış. Güney Afrika'ya, Kenya'ya ve daha başka birçok yere gitmiş. Karısından boşanmamış. Kadın iki yıl önce ölmüş. Zaten hastalıklı bir insanmış. Andrew Restarick bir hayli dolaşmış. Neye dokunduysa para olmuş. Bilhassa maden çıkarma imtiyazlarından çok para kazanmış.

Ağabeyinin ölümünden sonra artık İngiltere'ye yerleşmeye karar vermiş. O arada tekrar evlenmiş. Buraya dönüp kızı için bir ev açmanın doğru bir şey olacağını düşünmüş. Şimdi akrabası Sir Roderick Horsefield'le birlikte oturuyorlar. Adama dayı diyorlar, ama aslında Sir Roderick'le evlilik dolayısıyla akrabalar. Fakat köyde fazla kalmak niyetinde değiller. Andrew Restarick'in karısı Londra'da ev arıyor. Pahalı olması önemli değil. Zira hatırı sayılır bir servetleri var."

Poirot tekrar içini çekti. "Biliyorum. Bana anlattığınız bir başarı hikâyesi. Herkes para kazanıyor. Herkes iyi aileden. Herkes saygı görüyor. Akrabaları tanınmış kimseler. İş alanında herkes onları övüyor.

"Bu parlak, masmavi gökte bir tek bulut var. Herkesin anormal olduğundan söz ettiği acayip bir erkek arkadaşı olan bir kız... Çocuğun sabıkalı olduğu kesin. Kızın üvey annesini zehirlemiş olması ihtimali var. Üstelik ya zaman zaman hayal görüyor ya da birini öldürmüş. Emin olun, bu anlattıklarım sizin başarı dolu hikâyenize kesinlikle uymuyor."

Bay Goby üzüntüyle başını sallayarak mırıldandı.

"Her ailede öyle biri bulunur."

"Mary Restarick, genç bir kadın. Herhalde Andrew Restarick'in karısını bırakıp kaçtığı kadın o değil."

"Hayır, hayır. O macera çok geçmeden sona ermiş. Sonradan anlaşıldığına göre kadın ahlaksızın biriymiş. Üstelik son derece geçimsizmiş de.

Zaten Andrew Restarick, ona inanmakla aptallık etmiş." Bay Goby defterini kapattı. "Yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet. Andrew Restarick'in ölen ilk karısı hakkında bilgi toplamanızı istiyorum. Hastalıklı bir kadınmış. Sık sık hastanelere girer çıkarmış. *Ne tür* hastanelere? Sinir kliniklerine mi acaba?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Mösyö Poirot."

"Ailede deli var mı? Her iki tarafta da?"

"Bunları öğrenmeye çalışırım, Mösyö Poirot."

Bay Goby ayağa kalktı. "Müsaadenizle ben gideyim, artık. İyi geceler."

Bay Goby çıktıktan sonra Poirot bir süre öyle düşünceli bir tavırla oturdu. Kaşlarını kaldırıp indiriyor, kendi kendine bazı sorular soruyordu.

Sonra kalkıp Bayan Oliver'e telefon etti.

"Size daha önce de söyledim, madam. Dikkatli olun. Tekrarlıyorum: Çok dikkatli olun."

Bayan Oliver sordu. "Neye karşı dikkatli olacağım?"

"Her şeye karşı. Bence... tehlikeli şeylerle karşılaşabilirsiniz, madam. Başkalarının işlerine karışanlar genellikle tehlikeyle karşı karşıyadırlar. Bana cinayet işlenecekmiş gibi geliyor. Sizin ölmenizi istemem."

"Bazı şeyler öğreneceğinizi söylemiştiniz. Öğrendiniz mi?"

Poirot, "Evet," diye cevap verdi. "Öğrendim. Çoğu dedikodu ve rivayet. Fakat Borodene Konakları'nda bir şeyler olduğu anlaşılıyor."

"Ne gibi şeyler?"

Poirot, "Örneğin," dedi. "Avluda kan."

Bayan Oliver bağırdı. "Gerçek mi? Bu tıpkı eski tip bir dedektif romanının adına benziyor. Örneğin... *Merdivendeki Kan Lekeleri* gibi bir şey. Tabi son zamanlarda eserlerinize *Ölümü O İstedi* gibi isimler koymak zorunda kalıyorsunuz."

"Belki de avluda kan izleri yoktu. Belki de hayal gücü çok gelişmiş olan bir İrlandalı kapıcı öyle sandı."

Bayan Oliver içini çekti. Herhalde biri avluda süt şişesini devirmişti. Gece bunun rengini göremedi. "Ne olmuş?"

Poirot doğrudan doğruya cevap vermedi.

"Kız bir cinayet işlemiş olmaktan korkuyordu. Acaba kastettiği cinayet bu muydu?"

"Yani kız birine ateş mi etmiş?"

"Ateş etmişse bile adamı vuramamış. Zira avluda sadece birkaç damla kan varmış. Ceset filan yokmuş."

Bayan Oliver, "Tanrı'm," dedi. "Ne karışık bir iş bu. Eğer ateş ettiğin kimse koşarak avludan çıkarsa o zaman onu öldürmüş olduğunu zannetmezsin, değil mi?"

Poirot, "*C'est difficile,*"(*) diye mırıldanarak, telefonu kapattı.

II

Claudia Reece-Holland, "Çok endişeliyim," dedi. Ve tekrar kahve doldurdu. Frances Cary ağzını iyice açarak, uzun uzun esnedi. İki kız, dairenin küçük mutfağında kahvaltı yapıyorlardı. Claudia giyinmişti. Güne başlamaya hazırdı. Frances'in üstünde ise hâlâ sabahlık vardı. Siyah saçları tek gözünü örtüyordu.

Claudia devam etti. "Norma için endişeleniyorum."

Frances esnedi.

"Ben senin yerinde olsam hiç aldırmam. Herhalde yakında telefon eder ya da ortaya çıkar."

"Öyle mi dersin? Biliyor musun, Frances bazen düşünüyorum da..."

"Neden üzülüyorsun?" Frances fincanına yeniden kahve doldurdu. "Yani... Norma'nın hayatına karışamayız. Biz onun dadısı mıyız? O sadece bizimle birlikte bu dairede oturuyor, işte o kadar. Bir anne gibi neden endişe ediyorsun?... Ben senin yerinde olsam hiç aldırmam."

(*) Zor bir mesele.

"Evet, sen aldırmazsın. Sen hiçbir şey için endişelenmezsin zaten. Fakat durum benim için farklı."

"Neden başkaymış? Bu dairenin kontratı senin üzerine olduğu için mi?"

"Anlayacağın benim durumum nazik."

Frances yine esnedi.

"Dün gece çok geç yattım. Basil'in partisindeydim. Başım o kadar ağrıyor ki. Neyse... Herhalde sade kahve kendime gelmeme yardım eder. Ben hepsini bitirmeden sen de biraz daha iç. Basil de bize zorla yeni haplardan içirdi. İsimleri 'Zümrüt Rüyalar'. Doğrusu bütün bu hapları denemek çok komik."

Claudia, "Galeriye geç kalacaksın," dedi.

"Aman, aldırma. Bu o kadar önemli değil. Kimsenin fark ettiği veya aldırdığı yok."

Sonra ekledi. "Dün gece David'i gördüm. Güzelce giyinmişti. Pek hoştu."

"Frances yoksa *sen* de mi ona âşık olmaya başladın? *Korkunç,* iğrenç bir mahluk o."

"*Senin* öyle düşündüğünü biliyorum. Sen o kadar tutucusun ki, Claudia."

"Hiç de değilim. Fakat senin o sanatkâr arkadaşlarından hoşlandığımı söyleyemem. O uyuşturucu maddeleri denemek, sızmak ya da kavga edecek kadar sinirlenmek."

Frances dalga geçer gibi ona baktı.

"Ben beyaz zehir bağımlısı değilim, Claudia. Sadece o hapların insanı ne hale soktuğunu anlamak istiyorum. Çocuklardan bazıları da gerçekten çok iyi insanlar. David ise istediği zaman gayet güzel resimler yapıyor."

"Ama David her zaman resim yapmak istemiyor değil mi?"

"Sen hep aynı şeyi söylüyorsun, Claudia... David'in Norma'yı görmek için buraya gelmesine de sinir oluyorsun. Onu nerdeyse bıçaklayacaksın... Gerçekten, bıçak dedim de aklıma geldi..."

"Evet? Bıçak deyince aklına ne geldi?"

Frances ağır ağır, "Son zamanlarda bir hayli endişelendim," diye cevap verdi. "Sana her şeyi açıklamamın doğru olup olmayacağını düşünüyordum."

Claudia bileğindeki saate bir göz attı.

"Artık vaktim yok. Bana açıklayacak bir şeyin varsa bunu bu akşam söylersin. Zaten bu anda böyle şeyler dinleyecek halde değilim." İçini çekti. "Tanrı'm... Ne yapmam gerektiğini bir bilseydim."

"Norma hakkında mı?"

"Evet. Acaba annesiyle babasına kızın nerde olduğunu bilmediğimizi haber versek mi?"

"Ama bu kalleşlik olmaz mı? Zavallı Norma, istiyorsa kendi kendine gezmeye neden gitmesin?"

"Fakat Norma tam anlamıyla..." Claudia aniden durdu.

"Gerçekten öyle, değil mi? *Non compos mentis.*(*) Bunu söylemek istiyorsun sanırım. Çalıştığı o korkunç yere telefon ettin mi?... Mağazanın adı neydi? 'Dişi Kuş' mu ne? Evet, sen oraya telefon etmiştin. Şimdi hatırladım."

Claudia, "Öyleyse bu kız nerde?" diye sordu. "David dün gece bir şey söyledi mi?"

"David'in bir şeyden haberi yoktu sanırım. Canım Claudia bu kadar önemli bir şey değil."

Claudia cevap verdi. "Benim için önemli. Çünkü patronum Norma'nın babası. Eğer kızın başına bir şey gelirse, bana er geç onun eve dönmediğini neden söylemediğimi sorar."

"Evet, belki seni suçlayabilir. Fakat, Norma'nın sokağa her çıkışında bizden izin alması mı gerek? Kız bir iki gün için bir yere gidecekse, bunu bize haber vermek zorunda mı? Veya birkaç gece evden uzaklaşacaksa?... Sonuçta o pansiyoner değil ki. Kız senin himayende de sayılmaz."

(*) Normal sayılmaz o.

"Orası öyle ama Bay Restarick'e kızının benim yanımda kaldığına çok memnun olduğunu birkaç defa söyledim."

"Demek bu da sana kızın izin almadan her ayrılışında gidip bunu babasına yetiştirme hakkını veriyor? Herhalde Norma yeni birine âşık oldu."

Claudia başını salladı. "O David'e âşık. Norma'nın odasına saklanmamış olduğundan emin misin?"

"Norma'nın orda olduğunu hiç sanmıyorum. Aslında David ondan hiç hoşlanmıyor."

Claudia, "Sen hoşlanmadığına kendi kendini inandırmaya çalışıyorsun," dedi. "David'den sen de çok hoşlanıyorsun."

Frances sert bir sesle bağırdı. "Ne münasebet! Böyle bir şey yok."

Claudia devam etti. "Aslında David, Norma'dan çok hoşlanıyor. Eğer öyle olmasaydı buralara kadar gelip kızı sormazdı."

Frances mırıldandı. "Sen de onu kovmaktan beter ettin." Ayağa kalkarak, mutfaktaki insanı hiç de güzel göstermeyen küçük aynada yüzüne baktı. "Belki de David, beni görmeye gelmişti."

"Sen budalanın birisin! O buraya Norma'yı görmeye geldi."

"Norma delinin biri."

"Bazen ben de gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ben onun deli olduğundan *eminim.* Buraya bak, Claudia. Sana *şimdi* bir şey söyleyeceğim. Bunu bilmen gerek. Geçen gün sutyenimin askısı koptu. Çok da acelem vardı. Senin başkalarının eşyalarını karıştırmalarından hiç hoşlanmadığını biliyorum..."

Claudia, "Böyle şeylere sinirlenirim," diye atıldı.

"Fakat Norma hiç aldırmaz. Veya eşyalarının karıştırılmış olduğunu fark etmez. Her neyse... Odasına giderek, çekmecesini karıştırdım. Ve... şey... bir şey buldum. Bir bıçak..."

Claudia şaşkınlıkla Frances'e baktı. "Bıçak mı? Nasıl bir bıçak?"

"Hani avluda bir kavga olmuştu? Gençler, sustalı bıçaklarla birbirlerine girmişlerdi. Ondan biraz sonra da Norma gelmişti."

"Evet, evet. Hatırladım."

"Çocuklardan biri bıçaklanmış. Daha doğrusu bir gazeteci öyle söyledi. Çocuk kaçmış... Her neyse... Norma'nın çekmecesinde öyle bir sustalı bıçak vardı. Üzerinde bir leke olduğunu da fark ettim. Kurumuş kana benziyordu bu."

"Frances! Melodrama kaçıyorsun!"

"Belki. Fakat onun kan olduğundan eminim. Bıçağın Norma'nın çekmecesinde ne işi vardı? Kız, onu neden saklamıştı? İşte bunu bilmeyi istiyorum."

"Belki... yerde bulup aldı."

"Neden? Hatıra olarak mı? Sonra bunu saklayıp bize de hiç söz etmedi. Öyle mi?"

"Bıçağı ne yaptın?"

Frances, ağır ağır, "Tekrar yerine koydum," diye cevap verdi. "Ne... ne yapacağımı bilmiyordum. Sana söyleyip söylememek konusunda da karar veremedim. Sonra... dün yine baktım. *Bıçak yerinde değildi, Claudia.* İzi bile yoktu."

"Norma bıçağı alması için David'i mi göndermiş?"

"Bunu pekâlâ yapmış olabilir... Emin ol, Claudia bundan sonra geceleri yatarken kapımı kilitleyeceğim."

7. BÖLÜM

Bayan Oliver uyandığı zaman hayatından hiç de memnun değildi. Önünde upuzun, bomboş bir gün vardı. Yazdığı romanı bitirip yayıncısına postalamanın rahatlığı içindeydi. Yeni bir esin perisi yaratıcı dürtülerini harekete geçirene dek bir süre dinlenip eğlenecekti. Kararsız bir şekilde odanın içinde dolaştı. Sehpaların üstündeki bibloları eline alıp baktı. Bazılarının yerlerini değiştirdi. Çalışma masasının çekmecelerini karıştırdı. Yanıtlanması gereken birçok mektup buldu, ama şimdi onlarla uğraşacak halde değildi. *İlginç* bir şey yapmak istiyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu... ama ne?

Belçikalı dedektifle yaptığı konuşmayı ve onun yaptığı uyarıyı hatırladı. Saçma... Hercule Poirot ile paylaştığı meseleyle uğraşmaması için bir neden var mıydı? Belçikalı dört duvar arasında bir koltuğa oturup parmak uçlarını birbirine yaslayarak, gri hücrelerini çalıştırmayı yeğlerdi. Ama bu yöntem Bayan Oliver'e göre değildi. Kendi kendine bir şeyler yapması gerektiğini vurguladı. Bu esrarengiz kız hakkında daha fazla bilgi edinmeliydi. Norma Restarick neredeydi? Ne yapıyordu? Bayan Oliver, onun hakkında neler öğrenebilirdi?

Bayan Oliver huzursuzca dolaşmaya devam etti. Ne yapabilirdi? Karar vermek zordu. Bir yerlere gidip soruşturmaya mı başlamalıydı? Acaba Long Basing'e mi gitmeliydi? Ama Poirot oraya gitmiş ve belki de aradığı şeyi bulmuştu bile. Sir Roderick Horsefield'in evine gidince ne bahane uyduracaktı?

Yazar tekrar Borodene Konakları'na gitmeye karar verdi. Belki yeni bir şeyler öğrenirdi. Yalnız bu ziyaret için başka bir bahane bulmalıydı. Fakat ne söyleyebileceğini bilmiyordu, ama büyük bir olasılıkla bilgi alabileceği tek yer de orasıydı. Saat kaçtı? On. Kesinlikle bazı olasılıklar vardı...

Yolda bahaneyi hazırladı. O duyulmamış bir şey değildi bu. Aslında Bayan Oliver daha ilginç bir şeyler bulmayı tercih ederdi. Fakat ihtiyatla, belki alelade, inanılır bir şey söylemem daha iyi olur, diye düşündü. Büyük fakat kasvetli Borodene Konakları'na erişerek, avluya girdi.

Bir kapıcı yük kamyonuna eşya yükleyen bir hamalla konuşuyordu. Elinde şişeler olan bir sütçü, servis asansörünün önünde duran, Bayan Oliver'in yanına geldi. Neşeyle ıslık çalarak, şişelerini şıngırdattı. Bayan Oliver ise dalgın dalgın kamyona bakıyordu.

Onun bu ilgisini yanlış anlayan sütçü, açıklama gereği duydu. "76 numara taşınıyor." Süt şişelerini asansöre koydu.

Sonra tekrar dışarı çıkarak ekledi. "Hoş kadın çoktan taşınmış sayılır ya." Sütçü neşeli bir adamdı.

Parmağıyla yukarıyı işaret etti.

"Zavallı bir hafta önce yedinci kattaki pencereden kendisini aşağıya attı. Hem de sabahın beşinde. Doğrusu intihar için pek komik bir saat seçmişti."

Bayan Oliver bunu komik bulmadı.

"Neden?"

"Kadın neden mi intihar etti? Bunu kimse bilmiyor. Ani bir cinnet, diyorlar."

"G... genç miydi?"

"Yok canım. Yaşlı bir cadıydı. Hemen hemen ellisindeydi sanırım."

Kamyonda iki adam, çekmeceli bir dolapla boğuşuyordu adeta. Dolap bir türlü içeri girmiyordu. Birdenbire iki maun çekmece büyük bir gürültüyle yere yuvarlandı. Bir kâğıt parçası Bayan Oliver'e doğru uçtu. Yazar bunu yakaladı.

Neşeli sütçü sitem eder gibi, "Her şeyi kırma, Charlie," diye seslendi. Sonra da şişeleriyle birlikte asansörle yukarıya çıktı.

Hamallar tartışmaya başlamışlardı. Bayan Oliver kâğıdı onlara uzattı. Fakat adamlar, istemeyiz, der gibi işaret ettiler.

Kararını vermiş olan Bayan Oliver asansöre binerek, 67 numaralı daireye çıktı. İçeriden hafif bir gürültü geldi. Sonra kapıda elinde süpürge olan orta yaşlı bir kadın belirdi. Daireyi temizlediği anlaşılıyordu.

Bayan Oliver yine her zamanki gibi, "Oh..." dedi. "Günaydın. Şey... acaba... evdeler mi?"

"Korkarım, evde kimse yok, madam. Hepsi de dışardalar. İşe gittiler."

"Evet, tabi... Anlayacağınız, geçen kez buraya geldiğim zaman defterimi unutmuşum. Not defterimi. İç sıkıcı bir şey bu. Herhalde defter oturma odasında bir yerde."

"Ben odada öyle bir şey görmedim, madam. Tabi defteri bulsaydım, onun size ait olduğunu bilemezdim. İçeri girmek ister misiniz?" Büyük bir misafirperverlikle kapıyı açtı. Mutfağı süpürdüğü süpürgeyi bir tarafa bırakarak, Bayan Oliver'le birlikte oturma odasına gitti.

Yazar temizlikçi kadınla ahbap olmayı aklına koymuştu. "Tamam. Şu, Miss Restarick... yani Miss Norma için bıraktığım kitap. O Long Basing'den döndü mü acaba?"

"Onun bu aralar burda olduğunu sanmıyorum. Yatağı bozulmamıştı. Belki de hâlâ ailesinin yanındadır. Geçen hafta sonu oraya gidecekti. Bunu biliyorum."

Bayan Oliver başını salladı. "Evet, herhalde hâlâ orda. Bu, ona getirdiğim roman. Kendi *eserlerimden* biri."

Fakat Bayan Oliver'in eserleri temizlikçi kadını hiç ilgilendirmiyordu.

Yazar bir koltuğa dokundu. "Ben burda oturdum. Veya öyle *sanıyorum.* Sonra pencereye gittim. Ve belki de bu kanepeye geçtim."

Koltuktaki yastığın altını iyice karıştırdı. Temizlikçi kadın da kanepenin yastıklarının altına baktı.

Bayan Oliver gevezeliğe devam etti. "Bilmezsiniz insan defterini kaybettiği zaman ne kadar sinirleniyor. İnsan bütün randevularını onun içine yazıyor. Bugün çok önemli biriyle öğle yemeği yiyeceğimden eminim. Fakat o şahsın kim olduğunu... yemeğin nerde yenileceğini bir türlü hatırlamıyorum. Tabi yemek *yarın* da olabilir. Eğer öyleyse o halde başka biriyle yemek yemem gerek. Tanrı'm..."

Temizlikçi kadın, ona hak verdi. "Gerçekten zor bir durum, madam."

Bayan Oliver çevresine bakınarak, "Burası çok güzel bir daire, oldukça da yüksek," dedi.

"Fakat bu yüzden manzarası çok güzel."

"Öyle ama pencereler doğuya bakıyorsa, kışın buz gibi rüzgâr madeni çerçevelerden içeriye üfürüp canımıza okuyor. Bazıları çift pencere taktırdılar. Doğrusu kışın bu tarafa bakan bir dairede kesinlikle oturmam. Zemin katları tercih ederim daima. Hele çocuğunuz varsa, o zaman daha rahat edersiniz. Çocuk arabasını çıkarması kolay olur. Evet, ben zemin katlara bayılırım. Düşünün bir yangın çıkarsa neler olur."

Bayan Oliver, "Evet, bu gerçekten korkunç bir şey," diye cevap verdi. "Herhalde bu dairelerin de yangın merdivenleri var."

"İnsan her zaman yangın kapısına erişemez ki... Ben küçüklüğümden beri yangından çok korkarım. Üstelik bu katlar çok da pahalı. İstedikleri kirayı duysanız şaşırır kalırsınız. İşte bu yüzden Miss Reece-Holland da yanına diğer iki kızı aldı."

"A, evet. İkisiyle de tanıştım sanıyorum. Miss Cary sanatkâr değil mi?"

"Bir sanat galerisinde çalışıyor. Fakat fazla bir iş yaptığı yok. Biraz resim yapıyor. Ne olduklarını bir türlü anlayamayacağınız inekler, ağaçlar... Biraz pasaklı o. Odasını öyle bir halde bırakıyor ki. Görseniz inanamazsınız... Halbuki Miss Reece-Holland çok derli topludur. Bir zamanlar kömür dağıtma bürosunda sekreterdi. Şimdi Londra'da bir işadamının

özel sekreteri. Bu iş daha hoşuna gidiyormuş. Güney Amerika veya ona benzer bir yerden gelmiş olan çok zengin bir adamın yanında çalışıyor. Miss Norma'nın babası o. Son kız evlenip burdan ayrılınca, adam Miss Reece-Holland'dan Norma'yı yanına almasını istemiş. Tabi Miss Reece-Holland da onu reddedememiş. İnsan patronuna nasıl, 'Hayır,' der?"

"Miss Reece-Holland, patronunun teklifini reddetmeyi istemiş mi?"

Kadın burnunu çekti. "Eğer bilseydi kesinlikle ret cevabı verirdi."

"Neyi bilseydi?" Çok açık bir soruydu bu.

"Doğrusu bu konuda bir şey söylemek bana düşmez. Üstüme vazife değil bu benim."

Bayan Oliver, kadına hafif bir merakla bakmaya devam etti. Sonunda temizlikçi kadın dayanamadı.

"Aslında fena bir kız değil. Delinin biri. Ama şimdilerde zamanda deli olmayan genç var mı? Fakat bence Norma'yı bir doktora götürmeleri iyi olur. Bazen kız ne yaptığını veya nerde olduğunu bile bilmiyor. İşte o zaman insan bayağı korkuyor. Kocamın yeğeni de nöbet geçirdikten sonra tıpkı ona benzer bir hal alırdı. Çocuk ne korkunç krizler geçirirdi bilseniz. Gözlerinize inanamazdınız. Fakat Miss Norma'ya hiç böyle olduğunu görmedim. Belki o da bazı şeyler kullanıyor. Gençlerin çoğu yapıyor bunu."

"Zannedersem ailesinin hoşlanmadığı bir gençle geziyormuş."

"Evet, bunu ben de duydum. Buraya da bir iki kez gelmiş. Fakat ben, kendisini hiç görmedim. Herhalde şu 'Mods' denilen serserilerden. Miss Reece-Holland bu işten hiç hoşlanmıyor. Fakat insan ne yapabilir ki? Özellikle son zamanlarda kızlar başlarına buyruk."

Bayan Oliver ciddi, sorumluluklarını bilen bir insan tavrı takınmaya çalıştı. "Son zamanlarda insan genç kızların durumuna çok üzülüyor."

"Onu doğru dürüst yetiştirmemişler. Ben böyle düşünüyorum."

"Korkarım öyle. İnsan, Norma Restarick gibi bir kızın tek başına Londra'ya gelip bir dekoratörün yanında çalışarak hayatını kazanacağına, babasının evinde oturmasının daha iyi olacağını düşünüyor."

"Miss Norma evinde rahat değil."

"Gerçekten mi?..."

"Onun üvey annesi var ve kızlar, üvey annelerden hoşlanmazlar. Duyduğuma göre Miss Norma'nın üvey annesi elinden geleni de yapmış. Kıza yardım etmeye çalışmış, o serserinin eve girmesine engel olmak istemiş. Tabi kadın, kızların uygun olmayan insanlarla dolaştıkları zaman başlarına her türlü dert açabileceğini biliyor. Bazen..." Temizlikçi kadının sesi heyecanla yükseldi. "Kızım olmadığı için çok seviniyorum."

"Oğlunuz mu var?"

"Evet iki oğlum var. Biri okulda. Çok çalışkan. Diğeriyse bir matbaada çalışıyor. Onu çok seviyorlar. İkisi de iyi çocuklardır zaten. Tabi erkek çocukları da insanı bir hayli üzerler. Fakat bence kız büyütmek daha zor. İnsan, 'Onlara yardım etmeliyim,' diye düşünüyor."

Bayan Oliver düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Gerçekten öyle."

Temizlikçi kadının tekrar işine dönmek istediğini anlamıştı.

"Yazık, not defterimi bulamadık," dedi. "Neyse... Size çok teşekkür ederim. Sizi rahatsız etmediğimi umarım."

Kadın nazikçe cevap verdi. "İnşallah defterinizi bulursunuz, madam."

Bayan Oliver daireden çıktı. Ne yapacağını düşünüyordu. O gün için yapacak bir şey bulamadı. Fakat ertesi sabah için bir plan yapmayı unutmadı.

Eve dönünce, Bayan Oliver hemen not defterine, "Bugün öğrendiğim gerçekler" başlığı altında bir şeyler karaladı. Aslında öğrendiği gerçekler pek fazla değildi, ama Bayan Oliver öğrendiklerini elinden geldiğince değerlendirdi. Büyük bir olasılıkla Claudia Reece-Holland'ın Norma'nın babasının yanında çalışması önemli gerçeklerden biriydi. Bunu daha önce bilmiyordu, Hercule Poirot'nun da bildiğini sanmıyordu. Ona telefon edip haber vermek istedi. Sonra ertesi gün uygulayacağı planı düşünerek bundan vazgeçti. Aslında, şu anda Bayan Oliver kendisini bir polisiye roman yazarı gibi değil de iz peşinde koşan bir av köpeği gibi hissediyordu. İzin kokusunu almıştı ve yarın sabah... evet bakalım yarın sabah neler olacaktı?

Ertesi gün, planına uygun olarak erkenden kalktı. İki bardak çay içip bir de lop yumurta yedikten sonra yola çıktı. Tekrar Borodene Konakları civarına gitti. Belki oradakiler beni tanımaya başladılar, diye düşünüyordu. Bu yüzden avluya girmeyerek dışarıda dolaşmaya başladı. Dışarı çıkıp yağmurda telaşla işlerine gitmekte olan kiracıların yüzlerini dikkatle süzüyordu. Bunların çoğu kızdı. Üstelik birbirlerine de bir hayli benziyorlardı.

Bayan Oliver insanlar ne garip, diye düşündü. Şu koca binadan çıkanlar tıpkı yuvalarından çıkan karıncalara benziyorlar. Karınca yuvası deyince ayakkabınızın burnuyla toprağı eşelemeniz akla gelir. O minicik hayvanlar telaşla sağa sola koşuştururlar. Tıpkı şimdi bu insanların yaptığı gibi. Bayan Oliver örneğin, şimdi bir şeyler mırıldanarak yanından geçen şu adam gibi, diye düşünürken bir yandan da aşağı yukarı yürüyordu. Sonra birdenbire geri çekildi.

Kapıdan, ciddi bir tavırla Claudia Reece-Holland çıkmıştı. Her zamanki gibi gayet şık olan kız, hızla yürüyordu. Bayan Oliver tanınmamak için döndü. Kız biraz uzaklaştıktan sonra da dönerek onun peşine takıldı. Claudia yolun sonuna gelince caddeye doğru yürüyüp otobüs durağına geldi ve sıraya girdi. Hâlâ onu izlemeye devam eden Bayan Oliver bir an huzursuz oldu. Ya Claudia arkasına dönüp bakacak olursa, onu tanırsa ne olacaktı? Bayan Oliver mendilini çıkarıp burnunu siler gibi yaptı, ama kız arkasına dönüp bakmadı. Claudia Reece-Holland kendi düşüncelerine dalmıştı. Durakta otobüs bekleyen yolcularla ilgileniyordu. Bayan Oliver, onun arkasında üçüncü sıradaydı. Sonunda bekledikleri otobüs geldi ve yolcular öne doğru ilerlediler. Otobüse binen Claudia hiç duraksamadan üst kata çıktı. Bayan Oliver kapının hemen yanındaki rahatsız bir koltuğa oturdu. Kaç paralık bilet alacağını bilmiyordu. Otobüsün hangi semte gittiğini de bilmiyordu. Temizlikçi kadının, "St. Paul'deki yeni binalardan biri," dediğini hatırlıyordu. Gözlerini kapıya dikmiş bekliyordu. Claudia her an inebilir, diye düşündü. Ah, evet işte iniyordu. Claudia otobüsten indi. Bayan Oliver de onu uzaktan izlemeye devam etti.

"Çok ilginç... Ben de birini *takip* ediyorum. Tıpkı kitaplarımdaki gibi. Üstelik bu işi iyi de yapıyorum galiba. Zira kızın dünyadan haberi yok."

Claudia Reece-Holland, kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Bayan Oliver kendi kendine, daha önce de olduğu gibi, "Çok becerikli bir kız bu," dedi. "Eğer bana, 'Becerikli bir katil bul', deselerdi, muhakkak Claudia'yı seçerdim."

Fakat ne yazık ki henüz kimse öldürülmemişti. Tabi Norma'nın bir cinayet işlemiş olması mümkündü.

Londra'nın bu bölgesi son yıllarda çok gelişmişti. Bayan Oliver'in iğrenç diye tanımladığı kibrit kutusuna benzeyen sayısız gökdelenler gökyüzüne doğru uzanıyorlardı.

Claudia bir binaya girdi. Onu izleyen Bayan Oliver şimdi nereye girdiğini göreceğim, diye düşündü. Dört asansör büyük bir hızla aşağı yukarı inip çıkıyordu. Bayan Oliver bu çok zor olacak, diye aklından geçirdi. Fakat asansörler oldukça genişti. Bayan Oliver son anda Claudia'nın bindiği asansöre atlayıp uzun boylu bir adamın arkasına gizlendi.

Claudia dördüncü katta asansörden inip koridorda ilerlemeye başladı. Bayan Oliver de yine uzun boylu iki adamın arkasına gizlenip kızın girdiği kapıya baktı. Koridorun sonunda üçüncü kapıydı. Birkaç dakika sonra kapıya yaklaşan Bayan Oliver tabelada, "Joshua Restarick Limited Şirket" yazısını okuyunca, orada kalakaldı.

Başka ne yapacağını bilmiyordu. Claudia'nın çalıştığı Norma'nın babasının işyerini bulmuştu. Fakat şimdi yaptığı araştırma sonucu pek de bir şey elde edememişti, değil mi? Evet fazla bir şey öğrenememişti.

Koridorun bir ucundan diğer ucuna yürüyüp birkaç dakika bekledi. Restarick Şirketi'ne girip çıkanları izledi. İçeri giren iki üç kız pek ilgisini çekmedi. Bayan Oliver tekrar asansöre binerek aşağı indi ve biraz kederli binadan çıktı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ne yapacağını bilmeden ara sokaklardan birine girdi ve St. Paul Kilisesi'ni ziyaret etmeyi düşündü.

Dua Galerisi'ne gidip dua edebilirim, diye düşündü Bayan Oliver. Acaba Dua Galerisi bir cinayet sahnesi için uygun bir yer mi?

"Hayır," diye karar verdi. "Kutsal şeylere karşı saygısızlık olur. Hayır, bu hiç hoş bir şey değil." Düşünceli bir halde Mermaid Tiyatrosu'na doğru yürüdü. Burada cinayet sahnesi için daha fazla olanaklar vardı.

Çeşitli yeni binaların bulunduğu yöne doğru yürüdü. Sabah doyurucu bir kahvaltı etmesine rağmen acıktığını hissedince oldukça kalabalık kafelerden birine girdi. Çevresine bakınıp boş bir masa ararken alçak sesle hayretle haykırdı. Duvara yakın bir masada Norma oturuyordu. Karşısında da kırmızı kadife yelekle çok süslü bir ceket giymiş, gür kumral bukleleri omuzlarını okşayan bir delikanlı vardı.

Bayan Oliver yavaşça, "David," diye fısıldadı. "Bu David olmalı." Delikanlı ile Norma heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı.

Bayan Oliver hemen bir plan yaptı. Sonra da memnun bir tavırla başını sallayarak, üzerinde "Bayanlar" yazılı kapıya doğru ilerledi.

Bayan Oliver, Norma'nın kendisini tanıyıp tanımayacağından emin değildi. Dalgın insanların aslında hiç de öyle olmadıklarını bilirdi. O anda Norma'nın gözleri David'den başkasını görmüyor gibiydi, ama bu işler belli olmazdı.

Bayan Oliver, "Belki kendimi biraz değiştirebilirim," diye mırıldanarak, duvardaki sinek tersi içindeki küçük aynaya baktı. Özellikle saçlarının kadınların en çok dikkati çeken tarafları olduğunu düşündüğünden onları ilgiyle süzüyordu. Bayan Oliver bu meseleyi gayet iyi bilirdi. Saçlarının biçimini birkaç kez değiştirmişti. Her seferinde de arkadaşları kendisini tanıyamamışlardı. Yazar başını iyice inceledikten sonra çalışmaya başladı. Kafasındaki tokaları ve çeşitli boydaki takma bukleleri çıkardı. Bunları mendiline sararak, çantasına tıktı. Saçlarını ortadan ayırarak, sıkıca geriye doğru taradı ve ensesinde küçük bir topuz haline getirdi. Çantasından gözlüğünü çıkararak bunu burnuna iliştirdi. Şimdi ciddi bir görünüm kazanmıştı. Bayan Oliver beğeniyle kendini süzüp, "Bende tam bir entelektüel hali var," dedi. Rujla dudaklarının biçimini de değiştirdikten sonra tekrar salona döndü. Dikkatle hareket ediyordu. Zira gözlükler kitap okumak

içindi. Bu yüzden kadın etrafı biraz bulanık görüyordu. Salonu geçerek, Norma'yla David'in yanındaki masaya doğru gitti. Yüzü David'e dönük olarak oturdu. Daha yakınında olan Norma'nın arkası ona dönüktü. Kız başını iyice çevirmediği takdirde kendisini göremezdi... Garson kadın yanına yaklaştı. Bayan Oliver kahveyle çörek söyledikten sonra dikkati çekmeyecek bir tavır takınmaya çalıştı.

Norma'yla David, onun farkında bile değillerdi. Heyecanlı bir tartışmaya dalmışlardı. Bayan Oliver bir iki dakika sonra konuşmayı rahatlıkla takip ediyordu.

David, "Fakat bütün bunlar senin kuruntun," diyordu. "Hepsi de *hayal* ürünü şeyler. Söylediklerin gayet saçma, kızım."

"Bilmiyorum... Saçma olup olmadıkları hakkında bir şey söyleyemem." Norma'nın sesi gayet acayip ve ifadesizdi.

Kızın sırtı dönük olduğu için Bayan Oliver, onun sözlerini David'inkiler kadar kolaylıkla duyamıyordu. Fakat Norma'nın sesindeki kuruluk hiç de hoşuna gitmedi. Bu kızda bir acayiplik var, diye düşündü. Kesinlikle bir acayiplik var. Poirot'nun anlattığı hikâyeyi hatırladı. "*Kız, bir cinayet işlemiş olmasından korkuyor.*" Bayan Oliver kendi kendine sordu. "Norma'nın nesi var? Hayal mi görüyor acaba? Kız anormal mi? Yoksa söylediklerinde bir gerçek payı var mı? Bu duruma, geçirdiği şokun etkisiyle mi girdi?"

"Bana sorarsan Mary'ninki kuruntu. Zaten aptalın biri o. Hasta olduğunu sanıyor."

"Mary *gerçekten* hastaydı."

"Pekâlâ, hasta olduğunu kabul edelim. Aklı başında bir kadın doktordan bir antibiyotik alırdı. Onun gibi ortalığı karıştırmaz."

"Bu işi benim yaptığımı sanıyor. Babam da öyle düşünüyor."

"Sana bütün bunların senin kuruntun olduğunu söyledim, Norma."

"Bunu bana özellikle söylüyorsun, David. Sadece beni neşelendirmek için. Ya ben gerçekten zehri ona verdiysem?"

"Ne demek, 'Ya verdiysem?' Verip vermediğini kesin olarak *bilmiyor musun?* Herhalde bu kadar aptal değilsin, Norma."

"Bilmiyorum."

"Durmadan bunu söylüyorsun. Dönüp dolaşıp bu noktaya geliyorsun ve aynı şeyi tekrarlıyorsun. 'Bilmiyorum... Bilmiyorum...'"

"Anlamıyorsun. Nefretin ne olduğundan haberin yok. Mary'yi gördüğüm an kendisinden nefret ettim."

"Biliyorum. Bunu da anlattın."

"İşin garip tarafı da bu ya. Sana bunu anlatmıştım. Halbuki sana bu konudan söz ettiğimi *hatırlamıyorum* bile. Görüyor musun? Zaman zaman bazı kimselere yaptığım, yapacağım veya yapmak istediğim şeyleri anlatıyorum. Fakat sonradan bunu hatırlamıyorum. Sanki, sana da o sözleri söylemişim gibi. Sana olanları anlatmıştım, değil mi?"

"Şey... yani bu meselenin üzerinde o kadar durma."

"Fakat sana ondan nefret ettiğimi söylemişim... Öyle değil mi?"

"Pekâlâ, pekâlâ. Herkes böyle şeyler söyler... 'Ondan nefret ediyorum. Elime verseler kendisini bir kaşık suda boğarım. Onu zehirleyeceğim!' Fakat aslında bu çocukça bir şey. Ne demek istediğimi anlıyor musun?... O sözleri sanki henüz erişkin değil de çocukça bir tavırla söyledin. Tabî bir şey bu. Çocuklar bu gibi fikirlerini daima açıklarlar. 'Ondan nefret ediyorum. Kafasını keseceğim.' Özellikle çocuklar okulda nefret ettikleri öğretmenler için böyle şeyler söylerler."

"Ben de aynı şekilde mi söyledim? Fakat o zaman benim hiç büyümemiş olmam gerek."

"Bazı bakımlardan öylesin. Kendini biraz toplarsan, bu halinin ne kadar gülünç olduğunu anlarsın, Mary'den nefret etmen o kadar önemli mi? Ne olmuş yani?... Evden ayrıldın. Mary'yle bir arada oturmak zorunda değilsin."

Norma, "Neden kendi evimde, babamla oturmuyorum?" dedi. "Haksızlık bu. Haksızlık. Önce babam, annemi bırakıp kaçtı. Tam bana geri

döneceği sırada kalkıp Mary'yle evlendi. Ondan tabi nefret ediyorum. O da benden... Onu nasıl öldürebilirim, diye düşünürdüm. Bu düşüncelerden büyük zevk alırdım. Fakat sonra... Mary *gerçekten* hastalanınca..."

David endişeyle atıldı. "Kendinin büyücü olduğunu sanmıyorsun ya? Balmumundan bebekler yapıp üzerine iğneler mi saplıyorsun yoksa?"

"Ne münasebet. Bu pek gülünç bir şey olur. Benim yaptığım gerçek. Tamamen gerçek."

"Buraya bak, Norma. 'Gerçek,' derken neyi kastediyorsun?"

"Şişe, orda... çekmecemdeydi. Çekmeceyi açınca şişeyi orda buldum."

"Ne şişesi?"

"'*Dragon-yabanotlarını kurutmak için ilaç*' etiketin üzerinde böyle yazılıydı. Koyu yeşil bir şişenin içindeydi ilaç. Bunu yabanotlarının üzerine sıkacaksın. Üzerinde ayrı bir etiket daha vardı. Bunda da, '*Zehirlidir. Dikkatli kullanın*', deniliyordu."

"İlacı sen mi satın aldın? Yoksa onu sadece buldun mu?..."

"Şişeyi nerden aldığımı bilmiyorum. Çekmecemi açtığım zaman içindeydi. Yarısına kadar da boşalmıştı."

"Ve sonra... bazı şeyleri... hatırladın..."

"Evet, evet..." Norma'nın sesi belirsizdi. Sanki hayallere dalmıştı kız. "Evet... Sanırım o zaman her şeyi hatırladım. Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi David?"

"Senin hakkında ne karar vereceğimi bilemiyorum, Norma. Gerçekten bilemiyorum. Bence, bu hikâyeleri sen uyduruyorsun. Sonra da *kendi kendini* inandırıyorsun."

"Fakat hastaneye gitti o. Kontrol için dediler... Çok şaşırmışlardı. Sonra Mary'de bir şey bulamadılar. O da kalkıp eve geldi. Eve geldiğinde tekrar hastalandı. Ben korkmaya başladım. Babam, bana garip şekilde bakıyordu. Doktor geldi. Birlikte babamın çalışma odasına kapanıp uzun uzun konuştular. Dışarı çıkarak yavaşça pencereye yaklaştım. Dinlemeye

çalıştım. Ne söylediklerini anlamak istiyordum. Beni... bir akıl hastanesine kapamayı planlıyorlardı. Tedavi göreceğim bir yere. Yani... benim deli olduğumu düşünüyorlar. O zaman korktum... Çünkü... ne yaptığımdan, ne yapmadığımdan emin değildim."

"Bu yüzden mi kaçtın?"

"Hayır. O daha sonra oldu."

"Anlat."

"Artık bundan söz etmek istemiyorum."

"Onlara er geç nerde olduğunu bildirmek zorunda kalacaksın."

"Asla! Onlardan nefret ediyorum. Babamdan da Mary kadar nefret ediyorum ben! Keşke ölseler de kurtulsam. Her ikisi de ölse. Belki... o zaman mutlu olurum."

"O kadar heyecanlanma. Buraya bak, Norma..." Mahcup bir tavırla durakladı. "Ben evliliğe, bütün o saçmalıklara pek taraftar değilim. Yani... daha uzun yıllar evlenmeyeceğimi düşünüyordum. İnsan bağlanmak istemiyor. Fakat bunu yapmamız doğru olur. Yani evlenmemiz demek istiyorum. Belediyeye gideriz. Tabi sen yirmi birini geçtiğini, reşit olduğunu söylersin. Saçlarını toplar, gözlük filan takarsın. O zaman belki daha büyük dursun. Biz evlenince de baban, sana bir şey yapamaz. Seni akıl hastanesine yollayamaz. Hiçbir şey yapamaz."

"Ondan nefret ediyorum."

"Sen galiba herkesten nefret ediyorsun."

"Hayır, sadece babamla Mary'den..."

"Sonuçta bir erkeğin tekrar evlenmesi normal bir şey."

"Ama o anneme neler yaptı."

"Bütün bunlar uzun yıllar önce olmuş."

"Evet. Ben küçük bir çocuktum ama her şeyi hatırlıyorum. Kaçtı, bizi bıraktı. Noellerde bana hediye yollardı. Fakat kendisi hiçbir zaman gelmedi. Geri döndüğü zaman, kendisiyle sokakta karşılaşsam onu kesinlikle tanımazdım. Bence artık hiçbir değeri de yoktu. Bana kalırsa o annemi

de akıl hastanesine kapattırdı. Hastalandığı zaman kalkıp giderdi. Nereye gittiğini bilmiyorum. Hastalığının ne olduğundan da haberim yoktu. Bazen... çok düşünüyorum, David. Galiba kafamda bir bozukluk var benim. Günün birinde gerçekten kötü bir şey yapacağım. Tıpkı o bıçak meselesinde olduğu gibi."

"Hangi bıçak?"

"Önemli değil. Sadece bir bıçak işte."

"Bana neden söz ettiğini anlatamaz mısın?"

"Üzerinde kan lekeleri vardı... Oraya... çoraplarımın altına saklanmıştı."

"Bıçağı oraya sakladığını hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum sanırım. Fakat daha önce bıçakla ne yaptığımı kesinlikle bilmiyorum. Nereye gittiğimi de hatırlamıyorum. O akşamın bir saati bomboş... kapkaranlık. O saatte ne yaptım, nereye gittim?"

Garson kadın yaklaşırken, David çabucak fısıldadı. "Hişş sus... merak etme, her şey düzelecek. Ben, sana bakacağım... Bir şey daha yiyelim." Listeyi aldı. "Bize peynirli iki sandviç."

8. BÖLÜM

I

Hercule Poirot sekreteri Miss Lemon'a mektup yazdırıyordu.

"*Bana söz ettiğiniz bu şerefe minnettarım, fakat ne yazık ki...*"

Telefon çalmaya başlamıştı. Miss Lemon uzandı. "Alo?... Kim dediniz?" Telefonu eliyle kapayarak, Poirot'ya baktı. "Bayan Oliver."

Poirot, "Ah," dedi. "Bayan Oliver." O sırada işinin yarıda kalmasını pek istemiyordu. Fakat ahizeyi Miss Lemon'dan aldı. "Alo? Ben Hercule Poirot."

"Mösyö Poirot, sizi bulduğuma çok sevindim. Sizin kızı buldum."

"Efendim? Anlamadım!"

"*Kızı buldum.* Sizin kızı. Hani şu cinayet işleyen veya işlediğini sanan genç kızı. Şimdi oturmuş bundan söz edip duruyor. Bana kalırsa delinin biri o. Ama şimdi bunun sırası değil. Buraya gelip kızı alır mısınız?"

"Siz nerdesiniz, *chère* madam?"

"St. Paul'le Mermaid Tiyatrosu arasında bir yerdeyim." Bayan Oliver bulunduğu telefon kulübesinden dışarıya bakarak, telaşla ekledi. "Calthorpe Sokağı'nda... Buraya çabucak gelebilir misiniz? Onlar kafedeler."

"Onlar mı?..."

"Kızla o uygunsuz erkek arkadaşı. Aslında hoş bir çocuk. Kızı çok sevdiği de anlaşılıyor. Doğrusu bunun nedenini de anlayamadım. İnsanlar ne garip oluyorlar, değil mi? Her neyse... Uzun uzun konuşmak iste-

miyorum. Zira tekrar kafeye dönmeyi düşünüyorum. Diğer kızı takip ettim. Sonra kafeye girince onları gördüm."

"Ya? Çok zekisiniz, madam."

"Yok canım. Sadece bir tesadüf bu. Yani... küçük bir kafeye girdim. Bir de baktım kız orda oturuyor."

"O halde şansınız varmış. Bu da aynı derecede önemlidir."

"Yanlarındaki masaya oturdum. Kızın arkası bana dönüktü. Hoş onun, beni tanıyacağını da sanmıyordum ya. Çünkü saçlarımın şeklini değiştirdim. Zaten onlar da dünyada sanki ikisinden başka kimse yokmuş gibi konuşuyorlardı. Peynirli sandviç ısmarladılar... doğrusu ben peynirli sandviç pek sevmem..."

"Siz peynirli sandviçi bırakın şimdi. Olanları anlatın. Onları kafede bırakıp telefon etmek için dışarı mı çıktınız?"

"Evet. Daha sandviç yiyecekleri için vaktim olduğunu anladım. Şimdi içeri gireceğim. Veya dışarda da bekleyebilirim. Her neyse... Siz hemen buraya gelmeye çalışın."

"Kafenin adı nedir?"

"'Neşeli Günler'. Aslında kafenin öyle neşeli bir hali yok. Gayet sıkıcı bir yer, ama kahveleri iyi."

"Yeter. Siz şimdi içeri girin. Ben de biraz sonra gelirim."

Bayan Oliver, "Tamam," diyerek telefonu kapattı.

II

Becerikli bir kadın olan Miss Lemon, Poirot'dan önce aşağıya inmiş taksinin yanında bekliyordu. Ne bir soru sordu, ne de merak dolu bir tavır takındı. Poirot yokken neler yapacağından da söz etmedi. Buna gerek yoktu. Ne yapacağını çok iyi bilirdi, Miss Lemon. Her defasında da bunu kanıtlardı.

Poirot kısa bir yolculuktan sonra Calthorpe Sokağı'nın köşesine geldi. Taksiden inerek, şoföre parasını verdi. Merakla etrafına bakındı. "Ne-

şeli Günler" kafesi ilerideydi fakat önünde Bayan Oliver'e benzeyen kimse yoktu. Poirot kapıyı açarak, içeriye girdi. Salona bir göz attı.

Kahvaltı saati kendisini ziyarete gelen kızı hemen gördü. Norma duvarın yakınındaki bir masada tek başına oturmaktaydı. Sigara içiyor, dalgın dalgın önüne bakıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Fakat Poirot, "Hayır," dedi. "Kızın bir şey düşünmediği belli. Sadece dalmış gitmiş. Şu anda başka bir âlemde sanki."

Yavaşça ilerleyerek gitti, Norma'nın karşısına oturdu. Kız o zaman başını kaldırıp baktı. Poirot, onun kendisini tanıdığını görünce çok memnun oldu.

Dostça bir tavırla, "Tekrar karşılaştık, matmazel," diye gülümsedi. "Beni tanıdığınızı fark ettim."

"Evet, evet, tanıdım."

"İnsanın bir defa karşılaştığı ve ancak bir iki dakika konuştuğu genç bir kız tarafından tanınması çok hoş bir şey."

Kız konuşmadan ona baktı.

"Peki, beni nasıl tanıdığınızı sorabilir miyim, matmazel?"

Norma, hemen, "Bıyığınızdan," diye cevap verdi... "Başkasında olamazdı bu."

Bu sözler Poirot'nun gururunu okşamıştı. Böyle anlarda yaptığı gibi gurur ve azametle pos bıyığını sıvazladı. "Doğru, çok doğru. Benimki gibi bıyığa gerçekten az rastlanır. Güzel bir bıyık bu, öyle değil mi?"

"Evet... şey... herhalde öyle."

"Ah, siz belki bıyıktan pek anlamıyorsunuz, fakat bana inanın. Benimki gerçekten harikulade bir bıyıktır, Miss Restarick. Adınız Norma Restarick değil mi?" Belçikalı dedektif, kızın isminin üzerinde özellikle durmuştu... Norma'nın öyle dalgın, öyle kendinden geçmiş gibi bir hali vardı ki Poirot, onun adını söylediğini fark edip etmeyeceğini anlamak istemişti. Kız, bunu fark etti. Ve çok şaşırdı.

"Adımı nerden biliyorsunuz?..."

"Gerçekten, o sabah beni görmeye geldiğiniz zaman uşağıma adınızı vermemiştiniz."

"Adımı nerden biliyorsunuz? Nasıl öğrendiniz?... Bunu size kim söyledi?"

Poirot, kızın yüzünde korku ve dehşet dolu bir ifadenin belirdiğini gördü.

"Bunu bana bir arkadaşım söyledi," diye cevap verdi. "Arkadaşların insana çok faydası oluyor."

"Kimdi bu arkadaş?"

"Matmazel, siz bana küçük sırlarınızı açmak istemiyorsunuz. Ben de bazı sırlarımı kendime saklamaktan hoşlanırım."

"Anlamıyorum... Benim kim olduğumu *nasıl* öğrenebildiniz?"

Belçikalı dedektif her zamanki gibi gururla başını salladı. "Hercule Poirot'yum ben." Sonra da konuşmanın idaresini kıza bıraktı. Şimdi sakince oturuyor ve Norma'ya şefkatle gülümsüyordu.

Kız, "Ben..." diye başladı. Sonra durakladı. "Ben..."

Hercule Poirot başını salladı. "Sizinle o sabah fazla konuşamadık. Sadece bana bir cinayet işlediğinizden söz ettiniz."

"Ha, *o* mesele mi?"

"Evet, matmazel, *o* mesele."

"Fakat... Ben o zaman ciddi değildim ki. Yani... öyle bir şey yoktu. Sadece bir şakaydı bu."

"*Gerçekten mi?* Sabahleyin erkenden... kahvaltı zamanı beni görmeye geldiniz. Meselenin çok önemli olduğunu söylediniz. Çünkü bir cinayet işlemiş olabilirdiniz. Demek siz böyle şakalardan hoşlanıyorsunuz?"

Bir kadın garson etraflarında dolaşıyor ve dikkatle Poirot'ya bakıyordu. Sonra birdenbire Belçikalıya yaklaşarak ona çocukların banyoda yüzdüklerine benzeyen, kâğıttan yapılmış bir kayık uzattı.

"Bu galiba sizin... Siz Bay Poirot musunuz? Bunu bir hanım bıraktı."

Poirot, "Ah, evet," diye mırıldandı. "Peki beni nasıl tanıdınız?"

"O hanım sizi bıyığınızdan tanıyacağımı söyledi. 'Ömründe öyle bıyık görmemişsindir,' dedi." Poirot'nun bıyığına bakarak ekledi. "Bu gerçekten çok doğru."

"Şey, çok teşekkür ederim." Poirot kâğıt kayığı kadından alarak açtı. Düzeltti. Üzerine kurşunkalemle, çabucak karalanmış olan satırları okudu. "Çocuk gidiyor. Kız kafede kaldı. Onun için kızı size bırakacak ve delikanlıyı takip edeceğim." Yazar bunun altına Ariadne diye imza atmıştı.

Hercule Poirot kâğıdı katlayarak cebine soktu. "Evet? Nerde kalmıştık? Sanırım sizin büyük yeteneğinizden söz ediyorduk, Miss Restarick."

"Yalnız ismimi mi biliyorsunuz? Yoksa benim hakkımda başka şeyler de mi öğrendiniz?"

"Sizin hakkınızda bazı şeyler biliyorum. Adınız Norma Restarick. Burda, Borodene Konakları'nda oturuyorsunuz. Asıl adresiniz ise 'Crosshedges-Long Basing.' Evde üvey anneniz, babanız ve büyük dayınız var... Ah, evet, bir de yabancı bir sekreter. Gördüğünüz gibi bir hayli bilgi sahibiyim."

"Beni takip mi ettiriyordunuz?"

Poirot başını salladı. "Hayır, hayır. Ne münasebet! Size bu konuda şerefim üzerine yemin edebilirim."

"Fakat... siz polis değilsiniz... Bana polis olduğunuzu söylemediniz."

"Dediğiniz gibi ben polis değilim."

Kızın şüpheleri yatışmıştı. Dayanamayarak, "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Poirot, "Beni tutmanız için ısrar edecek değilim," dedi. "Çünkü bana çok yaşlı olduğumu söylediniz. Belki haklısınız. Fakat kim olduğunuzu bildiğimi... hakkınızda bazı şeyler öğrendiğimi gözönüne alarak bana açılabilirsiniz. Sizinle dostça bir şekilde derdinizi tartışabiliriz. Yaşlılar belki fazla aktif olamazlar ama onların da işe yarayan bir sürü tecrübeleri vardır."

Norma tereddütle ona bakıyordu. Poirot'yu daha önce de rahatsız eden o haline bürünmüş, gözlerini iri iri açmıştı. Fakat bir bakıma tuzağa

düşmüştü Norma. Poirot, kızın olaydan söz etmek istediğini de seziyordu. Nedense herkes Poirot'ya kolaylıkla açılırdı.

Kısa bir sessizlikten sonra Norma kısaca, "Beni deli zannediyorlar," diye cevap verdi. "Ben de öyle düşünüyorum. Kaçığın biriyim ben."

Poirot, neşeyle ona baktı. "İşte bu çok ilginç. Bu duruma birçok isim verilebilir. Birtakım süslü isimler. Psikiyatrlar bunları memnunlukla sayarlar. Deli olduğunuzu söylediğiniz zaman alelade insanlara böyle göründüğünüzü de kastetmiş oluyorsunuz. Pekâlâ, belki delisiniz ya da başkalarına deliymiş gibi gözüküyorsunuz. Veya deli olduğunuzu sanıyorsunuz. Belki de gerçekten delisiniz. Fakat bu durumun ciddi olduğunu göstermez ki. Birçok kişide bu dert vardır. Bu hastalık uygun tedaviyle iyileştirilir. Buna, çok baskı altında bulunmak, endişe, imtihanlara fazla çalışmak, hislerinizin üzerinde ısrarla durmak, pek dindar olmak veya dinsiz sayılmak neden olabilir. Tabi insanın annesinden veya babasından nefret etmekte haklı olması da bu sonucu doğurabilir. Bu arada ümitsiz bir aşk macerasını da unutmamalıyız."

"Benim üvey annem var. Ondan nefret ediyorum. Zaman zaman babama karşı da aynı nefreti duyduğumu sanıyorum. Bu kadarı da fazla değil mi?"

"Evet. Çoğu kez insan ya annesinden ya da babasından nefret eder. Herhalde annenize çok bağlıydınız. O babanızdan boşandı mı? Yoksa öldü mü?"

"Öldü... Onu iki, üç yıl önce kaybettim."

"Ve onu çok mu seviyordunuz?"

"Evet, sanırım seviyordum. Yani seviyordum. Yatalaktı ve zaman zaman bakımevlerine gitmek zorunda kalıyordu."

"Ya babanız?"

"Babam ondan çok önce bizden ayrılmıştı. Ben beş altı yaşındayken Güney Afrika'ya gitmiş. Zannedersem annemin kendisini boşamasını istiyordu. Fakat annem buna yanaşmadı. Babam Güney Afrika'da maden-

lerle ilgili işler yaptı. Her yıl Noel'de bana hediye gönderirdi. İşte o kadar. Bu yüzden o bana 'gerçekmiş' gibi gelmezdi. Babam nihayet bir yıl önce amcamdan kalan işi idare etmek için buraya döndü. Eve geldiği zaman... o... o yeni karısını da beraber getirdi."

"Siz buna kızdınız mı?"

"Tabi kızdım."

"Fakat o sırada anneniz çoktan ölmüştü. Bir erkeğin tekrar evlenmesi o kadar garip değil. Özellikle yıllardan beri karısından ayrı yaşıyorsa. Eve getirdiği yeni karısı yıllar önce evlenmek istediği, hatta bu yüzden annenize boşanmalarını teklif ettiği kadın mıydı?"

"Hayır, hayır. Bu kadın çok genç. Üstelik çok güzel. Sonra sanki babamın sahibiymiş gibi hareket ediyor."

Kısa bir sessizlikten sonra daha değişik, çocuksu bir sesle devam etti. "Eve döndüğü zaman bu kez *benden* hoşlanacağını, *beni* seveceğini sandım. Beni adam yerine koyacaktı. Ama karısı buna *izin* vermedi. Bana düşman o. Beni adeta bir yabancı yerine koyuyor."

"Fakat bu sizin yaşınızdaki bir insan için o kadar önemli değil ki. Neyse ki çocuk sayılmazsınız. Artık kimsenin size bakması gerekmiyor. Arzu ettiğiniz şekilde yaşar, hayatın zevkini çıkarır, istediklerinizle arkadaş olursunuz..."

"Evdekileri duysaydınız, bütün bunlara hiç hakkım yok sanırdınız. Tabi. Ben arkadaşlarımı kendim seçmek niyetindeyim."

Poirot mırıldandı. "Son zamanlarda kızların çoğu arkadaşları yüzünden eleştiriliyor."

Norma içini çekti. "Her şey o kadar değişik ki. Babam hiç de hatırladığım gibi değil. Ben beş yaşındayken benimle oynardı. Çok neşeliydi. Şimdi hiç keyfi yok. Endişeli, sert... eskisinden çok, çok başka."

"Onu en son on beş yıl önce gördünüz herhalde. İnsanlar değişiyorlar."

"Fakat bu kadar çok değişmeleri gerekli mi?"

"Görünüşü değişmiş mi?"

"Hayır, hayır. Benim söylediğim o değil. Koltuğunun tam arkasındaki duvarda onun çok gençken yapılmış bir resmi var. Ona baktığınız zaman hiç değişmemiş olduğunu anlıyorsunuz. Fakat babam benim hatırladığım gibi değil."

Poirot şefkatle, "İnsanların hiçbir zaman hatırladığınız gibi olmadıklarını hâlâ öğrenemediniz mi, yavrum?" diye sordu. "Yıllar geçtikçe hayalinizi süsler, onları istediğiniz şekle sokarsınız. Sonra da hepsini hep öyle hatırladığınıza inanırsınız. Eğer onları müşfik, neşeli ve yakışıklı olarak hatırlamak istiyorsanız, bu meziyetleri hemen kafanızdaki hayallerine ilave ediverirsiniz."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?" Bir an durdu. Sonra hemen sordu. "Fakat benim insanları öldürmek istememin sebebi nedir?" Bu soru ağzından tabi bir şekilde çıkmıştı. Poirot en sonunda o pek önemli noktaya geldiklerini anladı.

"Bu ilgi çekici bir soru olabilir," diye cevap verdi. "Herhalde bunun bir sebebi var. Bunu size ancak bir doktor açıklayabilir. Ne olduğunu *bilen* bir doktor."

Norma hemen atıldı.

"Doktora gitmem. Doktora *yaklaşmam* bile. Onlar da beni doktora göndermeye kalktılar. Sonunda beni akıl hastanesine kapatacaklardı. Ordan bir daha çıkamayacaktım. Hayır, doktora filan gitmem." Kalkmaya çalıştı.

"Ben sizi doktora gönderecek değilim yavrum. Onun için korkmanız gereksiz. Siz isterseniz doktora kendi kendinize gidersiniz. Bana anlattıklarınızı ona da söyler ve bunların *sebebini* sorarsınız. Herhalde o da sizi aydınlatır."

"David de öyle söylüyor. David de böyle yapmamı istiyor, fakat... fakat onun durumu *anlayacağını* sanmıyorum. O zaman doktora bazı şeyleri yapmaya kalkmış olduğumu açıklamak zorunda da kalacağım..."

"Bazı şeyler yapmaya kalkmış olduğunuzu nerden çıkarıyorsunuz?"

"Çünkü ben her zaman ne yaptığımı veya nereye gittiğimi *hatırlayamıyorum.* Bazen bir saat.. iki saat... neler yaptığımı bilmiyorum. Bir keresinde bir koridorda, bir kapının önündeydim. O kadının kapısının önünde. Elimde bir şey vardı. Bunu nerden aldığımı bir türlü çıkaramadım. Kadın, bana doğru geldi... fakat yaklaşınca yüzü değişti. Artık o değildi. Başka biri oluvermişti."

"Belki de sizin hatırladığınız bir kâbus. Ancak rüyada insanlar başkası halini alıverirler."

"Hayır, bu kâbus değildi. Tabancayı aldım... bu yerde, ayağımın dibinde duruyordu..."

"Koridorda mı?"

"Hayır, avluda. O geldi, silahı benden aldı."

"Kim aldı?"

"Claudia. Beni yukarıya götürerek, acı bir ilaç içirdi."

"O sırada üvey anneniz nerdeydi?"

"O da ordaydı... hayır, hayır değildi. Crosshedges'deydi. Veya hastanede. Onun zehirlendiğini, bu işi benim yaptığımı orda anladılar."

"Bunu yapanın siz olması şart değil ki. Belki suçlu başkasıydı."

"Başka kim olabilirdi bu?"

"Belki... kadının kocası..."

"Babam mı?... Babam *Mary*'yi neden zehirlemeye kalksın? Mary'ye çok bağlıdır. Kadın için adeta deli oluyor."

"Evde başkaları da var değil mi?"

"İhtiyar Roderick Dayı mı suçlu? Saçma."

Poirot, "Bu işler belli olmaz ki," diye mırıldandı... "Belki kafasında bir bozukluk var. Belki, 'Bu kadın güzel bir casus, onu zehirlemek de benim görevim,' diye düşünüyor. Veya böyle bir şey..."

Norma bir an derdini unuttu. "İşte bu çok ilgi çekici olurdu." Kız normal bir tavırla konuşmaya başlamıştı... "Roderick Dayı son savaşta ca-

suslarla bir hayli uğraşmış. Evde başka kim var? Sonia? O da güzel bir casus olabilir. Fakat bence o casus olabilecek bir tip değil."

"Öyle. Zaten onun üvey annenizi zehirlemesi için de bir sebep yok. Evde hizmetçiler ve bahçıvanlar var, değil mi?"

"Onlar geceleri evde kalmıyorlar. Sonra... onların Mary'yi zehirlemeleri için ortada bir neden olduğunu da sanmıyorum."

"Mary bu işi kendisi yapmıştır."

"Yani o *intihara* mı kalkıştı? Diğeri gibi kendini mi öldürecekti?"

"Bu da mümkün."

"*Mary'*nin intihar edebileceğini hiç sanmıyorum... Gereğinden fazla mantıklı bir kadın o. Sonra neden kendini öldürmek istesin?"

"Mary'nin intihara kalktığı takdirde başını havagazı fırınına sokacağını veya ipek örtüler örtülmüş bir yatağa girerek, fazla ıniktarda uyku ilacı alacağını düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Tabi. Bu onun karakterine daha uygun." Norma heyecanla ilave etti. "Görüyorsunuz ya. *Suçlu ben olabilirim.*"

Poirot ellerini açtı. "Hah. Bu sözünüz dikkatimi çekiyor. Sanki suçlunun siz olmasını çok *tercih* edecekmişiniz gibi bir haliniz var. Zehri veren elin sizinki olması fikri sizi adeta cezbediyor. Evet, bu ihtimal *hoşunuza* gidiyor."

"Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsunuz?... Buna nasıl cesaret ediyorsunuz?"

Poirot, "*Çünkü bu doğru,*" dedi. "Cinayet işlemiş olmanız ihtimali neden hoşunuza gidiyor? Bu sizi neden heyecanlandırıyor?"

"Yalan bu."

Poirot mırıldandı. "Acaba?"

Kız çantasını kaparak, titrek eliyle içini karıştırdı.

"Burda oturup bu saçma sapan sözlerinizi dinleyecek değilim." Garson kadına işaret etti. O da elindeki defterin bir sayfasına çabucak hesabı yazdı. Sonra kâğıdı koparark, masaya, Norma'nın tabağının yanına bıraktı.

Hercule Poirot uzandı. "İzninizle," dedi.

Kâğıdı alarak, cüzdanını cebinden çıkarmaya yeltendi. Fakat kız hesabı kaptı.

"Borcumu sizin ödemenize izin verecek değilim."

Poirot içini çekti. "Nasıl isterseniz."

Görmek istediğini görmüştü o. Hesap iki kişilikti. Demek oluyor ki süslü David yediği yemeklerin parasını kendisine âşık bir kıza ödetmekten kesinlikle çekinmiyordu.

"Demek siz arkadaşınıza ziyafet çektiniz?"

"Yanımda biri olduğunu nerden anladınız?"

"Benim bilmediğim şey yoktur, matmazel."

Norma masaya para bırakarak ayağa kalktı. "Ben gidiyorum. Sakın beni takip etmeye kalkmayın."

Poirot, "Sizi takip edebileceğimi hiç sanmıyorum," diye cevap verdi. "Ne kadar yaşlı olduğumu unutmayın... Eğer sokakta koşarsanız, peşinize kesinlikle takılmam."

Kız kapıya doğru birkaç adım attı.

"Beni takip etmeyin. Anladınız mı?..."

"Hiç olmazsa izin verin de size kapıyı açayım." Belçikalı bu işi abartılı ve kibar hareketlerle yaptı. "*Güle güle,* matmazel."

Norma şüpheyle ona baktıktan sonra hızla yolda ilerlemeye başladı. Zaman zaman omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Poirot kapıda durmuş, Norma'yı seyrediyordu. Fakat kaldırıma çıkmaya veya kızın peşine takılmaya kalkmadı. Norma gözden kaybolduktan sonra dönerek, tekrar kafeye girdi.

Kendi kendine, "Bütün bunların anlamı nedir?" diye sorup duruyordu.

Garson kadın, hiddetli bir tavırla ona yaklaştı. Poirot tekrar eski yerine geçerek, kadını yatıştırmak için kahve söyledi. Derin derin düşünüyordu Belçikalı. Bu işte bir acayiplik var... Gerçekten bu işte bir acayiplik var...

Önüne uçuk bej rengi bir sıvıyla dolu bir fincan bırakıldı. Poirot bundan bir yudum alarak, yüzünü buruşturdu.

Sonra da kendi kendine, "Acaba Bayan Oliver şu anda nerde?" dedi.

9. BÖLÜM

Bayan Oliver o sırada bir otobüsteydi. Yer bulup oturan kadın nefes nefese kalmıştı, ama bu kovalamacanın zevkini çıkardığı için de hayatından çok memnundu. "Tavus Kuşu" adını taktığı David epey hızla ilerlemişti. Halbuki yazar, süratle yürüyebilen bir insan değildi. Nehrin kenarında delikanlıyı biraz geriden takip etti. Tavus Kuşu Charing Cross'da metroya bindi. Bayan Oliver de öyle. Çocuk, Sloane Meydanı'nda indi. Tabi Bayan Oliver de peşinden. Delikanlının arkasından o da otobüs bekleyenler kuyruğuna girdi. Tavus Kuşu'yla aralarında üç dört kişi olmasına özellikle dikkat etmişti. David otobüse bindi. Bayan Oliver durur mu? Hemen o da atladı tabi. Tavus Kuşu World's End'de indi, Bayan Oliver de arkasından. Delikanlı nehirle King's Road arasında, dar ve karışık birtakım sokaklara saptı. Nihayet bir marangozun avlusuna benzeyen bir yere girdi. Bayan Oliver gölgeli bir kapıya sığınarak dikkatle baktı. Tavus Kuşu bir geçitte kayboldu. Bayan Oliver bir, iki dakika bekledikten sonra hemen o tarafa koştu. Fakat genç adam ortalarda yoktu. Bayan Oliver etrafına bakındı. Binalar eski ve bakımsızdı. Geçitin sonuna doğru ilerledi. Buradan ince yollar sağa sola ayrılıyordu. Bunlardan bazıları da çıkmaz sokaklardı. Yazar tam ne tarafa gideceğini şaşırdığı bir sırada kendisini yine marangozun avlusunda buldu. Sonra arkasından bir ses yükseldi. Bayan Oliver çok şaşırdı tabi.

Ses, "Çok hızlı yürümedim ya?..." diye soruyordu.

Kadın telaşla döndü. Bu eğlenceli kovalamaca aniden oyun olmaktan çıkmıştı artık. Bayan Oliver beklenmedik bir korkuyla sarsıldı. Evet, korkuyordu. Hava gerginleşmişti. Her şey gizli bir tehditle doluydu. Halbuki ses yumuşak ve nazikti. Fakat bunun büyük bir öfkeyi maskelediğini biliyordu Bayan Oliver. Gazetelerde okuduğu şiddet olaylarını anımsatan türden bir öfke seziliyordu. Hani şu yaşlı kadınlara zarar verme arzusuyla yanıp tutuşan, nefret dürtüsüyle saldırıya geçen gençlik çeteleri vardı. İşte izlediği delikanlı bu gençlerden biri olabilirdi. Onun peşinden geldiğini anlamış, onu bir oyunla atlattıktan sonra peşinden bu avluya girmişti. Şimdi de kadının kaçmasına engel olacak şekilde onun karşısına dikilmişti. İnsan Londra'da beklenmedik anlarda beklenmedik durumlarla karşılaşabilirdi. Bir an kalabalığın içinde kaybolabilir, bir saniye sonra da ıssız bir yerde yardımınıza koşacak hiç kimse bulamazdınız. Yan sokaklarda civardaki evlerde birileri olmalıydı, ama karşısında güçlü hain ellerin sahibinden başka kimse yoktu... Gerçekten tavus kuşu gibiydi David. Mağrur bir tavus kuşu. Kadife yeleği, dar, şık pantolonuyla dikkati çekiyordu. Sakin ve alaycı bir sesle konuşuyordu ama fena halde öfkelenmiş olduğu belliydi. O kuvvetli, hain ellerini kullanmaya hazırlanıyormuş gibi de bir hali vardı... Bayan Oliver arka arkaya üç defa derin nefes aldı... O arada yıldırım hızıyla kendisini nasıl koruyacağını da planladı. Yakındaki duvara dayanmış olan kapaklı çöp tenekesinin üzerine oturdu.

"Tanrı'm! Beni öyle korkuttunuz ki! Sizin burda olduğunuzdan haberim yoktu. Bana kızmadığınızı umarım."

"Demek gerçekten beni takip ediyordunuz?"

"Evet, korkarım öyle. Herhalde bana kızdınız. Anlayacağınız bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm. Fena halde öfkelenmiş olduğunuzdan eminim ama gereksiz bu. Emin olun öyle. Anlayacağınız..." Bayan Oliver çöp tenekesinin üzerine iyice yerleşti. "Anlayacağınız ben bir yazarım. Dedektif romanları yazıyorum. Bu sabah bir hayli endişeliydim. Hatta meseleyi iyice düşünebilmek için kafeye girdim. Kitapta birini takip etmem

gereken bir yere gelmiştim. Yani... bizim kahraman birinin peşine takılacaktı. O zaman, 'Aslında ben bu işi hiç bilmiyorum,' dedim. 'Kitaplarımda bu deyimi kullanıyorum ama dünyadan haberim yok. Sonra başka romanlarda da ajanların bazı kimselerin peşlerine takıldıklarını okuyorum. Acaba bu iş bazı romancıların yazdıkları kadar basit mi? Yoksa diğer bir kısmının iddia ettikleri kadar zor mu?' Onun üzerine, 'Bu işi anlamak için birini takip etmekten başka çare yok,' diye karar verdim. Çünkü bir şeyi denemezseniz, onun ne olduğunu pek anlamazsınız. O sırada başımı kaldırdım ve sizi gördüm. Kafede yanımdaki masada oturuyordunuz. Kızmayın ama bana tam peşine takılacak bir insanmışsınız gibi geldi."

Delikanlı o acayip soğuk bakışlı mavi gözleriyle hâlâ Bayan Oliver'i süzüyordu. Fakat kadın David'in eskisi kadar öfkeli olmadığını hissetti.

"Neden ben tam peşine takılacak bir insanım?"

Bayan Oliver, "Elbiseniz dikkati çekiyor da," diye açıkladı. "Gerçekten çok hoş şeyler bunlar. Hemen hemen kraliyet devrini andırıyor. Sizin diğerlerinden farklı olmanızdan faydalanabileceğimi düşündüm. Siz kafeden çıkınca ben de peşinize takıldım. Doğrusunu isterseniz aslında birini takip hiç de kolay değil." Başını kaldırıp genç adama baktı. "Peşinize takıldığımı hemen fark ettiniz mi?"

"Hayır. Hemen fark etmedim."

Bayan Oliver düşünceli düşünceli mırıldandı. "Anlıyorum. Tabi ben sizin gibi dikkati çekecek bir insan değilim. Beni diğer yaşlı kadınlardan kolaylıkla ayırt edemezsiniz. Ben de hemen dikkati çekmiyorum, değil mi?"

"Yazdığınız kitaplar hiç basıldı mı?... Ben onları gördüm mü acaba?"

"Orasını bilmem. Belki görmüşsünüzdür. Şimdiye kadar kırk üç roman yazdım. Adım da Oliver."

"Ariadne Oliver mi?"

Bayan Oliver, "Demek ismimi biliyorsunuz?" dedi. "Tabi bu gururumu okşadı ama aslında kitaplarımdan pek hoşlanacağınızı sanmıyorum.

Herhalde onları modası geçmiş bulursunuz. İçlerinde öyle kavga dövüş de yoktur."

"Beni önceden tanımıyor muydunuz?"

Bayan Oliver başını salladı. "Hayır, tanımadığımdan eminim."

"Yanımdaki kızı?"

"Yani kafede... sandviç yediğiniz kızı mı?... Hayır, sanmıyorum. Tabi kızı arkadan gördüm. Doğrusunu isterseniz son zamanlarda kızlar birbirlerine çok benziyorlar."

Delikanlı aniden, "Fakat o sizi tanıyor," diye homurdandı. Sesi sertleşmiş, acılaşmıştı. "Geçenlerde sizinle tanıştığından söz etti. "Bir hafta önce olmuş bu sanırım."

"Nerde? Bir partide mi? Belki tanışmışızdır. Adı ne onun? Söylerseniz belki hatırlarım."

Bayan Oliver'e, Tavus Kuşu, kızın adını hem söylemek istiyor, hem de bundan çekiniyormuş gibi geldi. Fakat sonra David bu adı söylemeye karar verdi. O arada dikkatle Bayan Oliver'e bakmayı da unutmadı.

"Kızın adı Norma Restarick?"

"Norma Restarick... A, tabi. Evet onunla bir partide tanıştım. Durun bakayım, kasabanın adı neydi?... Long Notron'du sanırım. Evin ismini hatırlamıyorum. Oraya arkadaşlarımla gitmiştim. Kızın yüzünü de görseydim herhalde tanımazdım. Fakat toplantıda benim kitaplarımdan söz etti sanırım. Ben de ona romanlarımdan birini vermeyi vaat ettim. Ne garip değil mi, tanışmış olduğum birinin yanında oturan genci takibe kalkmışım. Çok acayip. Yalnız kitabıma böyle bir şeyi yazamam. Zira herkes, 'Artık bu kadar tesadüf de olmaz,' der. Öyle değil mi?" Bayan Oliver yerinden kalktı. "Eyvah, neyin üzerine oturmuşum ben? Çöp tenekesinin mi? Hay Allah! Üstelik pek de temiz bir çöp tenekesi değil." Burnunu çekti. "Burası neresi kuzum?"

David, ona bakıyordu. Kadın birdenbire daha önceki düşüncelerinde yanılmış olduğunu hissetti. Çok komiğim, diye düşündü. Bu çocuğun teh-

likeli olduğunu, bana bir kötülük yapacağını sandım. Tavus Kuşu, inanılmayacak bir şirinlikte ona gülümsüyordu. Başını hafifçe oynattı. Kahverengi bukleleri hafifçe dalgalandı. Son zamanlarda gençlerin arasında ne acayip tiplerle karşılaşıyordu.

David, "Hiç olmazsa size peşimden nereye geldiğinizi göstermeliyim," diye gülümsedi. "Gelin. Şu merdivenden yukarı çıkın." Dışarıdan tavan arası gibi bir yere uzanan kırık dökük merdiveni işaret etti.

"Bu merdivenlerden mi çıkacağım?" Bayan Oliver durumdan pek emin değildi artık. Belki şirinlik edip onu yukarıya çıkarmaya çalışıyordu. Orada da kafasına bir şey indirecekti. Bayan Oliver kendi kendine, "Kurtuluş yok, Ariadne," dedi. "Bu belayı başına sen açtın. Şimdi işe devam et ve bir şeyler öğrenmeye çalış."

Tavus Kuşu'na baktı. "O basamaklar benim ağırlığımı çeker mi?... Çürüğe benziyorlar."

David, "Merak etmeyin," diye cevap verdi. "Merdiven sağlamdır. Size yol göstermek için ben önden gideyim."

Bayan Oliver daha çok bir el merdiveninkini andıran basamakları çıkmaya başladı. Hâlâ içten içe korkuyordu. Artık çekindiği Tavus Kuşu değil de, onu götürdüğü yerdi. Neyse... Nereye gittiklerini biraz sonra öğrenecekti nasıl olsa. Genç adam tepedeki kapıyı iterek, bir odaya girdi. Geniş, çıplak bir yerdi burası. Bir ressamın atölyesi olduğu anlaşılıyordu. Yere bir, iki yatak atılmış, duvara tuvaller dayanmıştı. Yanda iki sehpa duruyordu. İçerisi yağlıboya kokuyordu. İçeride iki kişi vardı. Sakallı bir genç, sehpanın başına geçmiş resim yapıyordu. Onlar içeri girerlerken başını çevirdi.

"Merhaba David, bize misafir mi getirdin?"

Bayan Oliver şimdiye kadar bu derece pis bir adam görmedim, diye düşündü. Daire şeklinde kesilmiş olan yağlı, siyah saçları alnına ve ensesine düşüyordu. Elbisesi ve dizlerine dek çıkan çizmeleri yağlı, siyah deridendi. Bayan Oliver'in bakışları ondan daha gerideki model kıza kaydı.

Kız, yüksekçe bir yere konulmuş olan tahta sandalyenin üzerine fırlatıp atılmış gibiydi. Başı geriye gitmişti. Siyah saçları yere sarkıyordu. Bayan Oliver, onu hemen tanıdı. Borodene Konakları'ndaki dairede kalan üç kızdan ikincisiydi o... Yazar, onun soyadını hatırlayamadı. Fakat ismi aklında kalmıştı. Frances adlı, yorgun tavırlı, güzel bir kızdı bu.

David o iğrenç görünümlü ressamı işaret etti. "Sizi Peter'la tanıştırayım. Henüz olgunlaşmamış dâhilerimizden. Bu da Frances. Şimdi o kürtaj yapılmasını isteyen ümitsiz bir genç kız pozunu aldı."

Peter güldü. "Sus, budala."

Bayan Oliver neşeyle fakat yine de kesin olmayan bir tavırla Frances'e baktı. "Ben sizi tanıyorum değil mi?... Sizinle bir yerde karşılaştığımdan eminim. Hem de son günlerde."

Frances, "Siz Bayan Oliver'siniz, değil mi?" diye sordu.

David, "Bana o olduğunu söyledi," dedi. "Demek yalan söylememiş."

Bayan Oliver devam etti. "Sizinle nerde tanıştım? Bir partide değil mi? Hayır, hayır. Durun düşüneyim. Tamam, buldum. Borodone Konakları'nda."

Frances sandalyede doğrulup oturdu. Peter acıyla inledi. "Pozu berbat ettin. Durmadan kıpırdaman mı gerek? Kımıldamadan oturamaz mısın?"

"Hayır. Artık oturamayacağım. Korkunç bir pozdu o. Omzum tutuldu."

Bayan Oliver, "İnsan takibine çalışıyordum. Düşündüğümden daha zormuş," diye gülerek, memnun bir tavırla etrafına bakındı. "Burası atölye mi?"

Peter başını salladı. "Şimdiki atölyeler böyle. Tavan arasından farkları yok. Eğer ortadaki kapaktan aşağıya düşmezseniz ne mutlu."

David, "Fakat burda ihtiyacın olan her şey var," diye atıldı. "Kuzeyden ışık alan geniş bir oda. Uyuman için bir yatak ve aşağıdaki tuvaleti dört kişi kullanabiliyor, ayrıca yemek pişirebileceğin bir yer ve de birkaç şişe içkin var." Sonra Bayan Oliver'e dönerek, gayet nazik bir tavırla sordu. "Size bir içki ikram edemez miyiz?"

Bayan Oliver, "Ben içki içmem," dedi.

David ellerini açtı. "'Lady' içki içmiyormuş. Bu kimin aklına gelirdi?"

Bayan Oliver başını salladı. "Kabalık ediyorsunuz, ama haklısınız. Çok kimse bana gelip, 'Sizin gece gündüz kafayı çektiğinizi sanıyordum,' der."

Çantasını açtı. Ve üç parça kırçıl, takma saç yere düştü. David bunları alarak, yazara uzattı.

"Ah, çok teşekkür ederim." Bayan Oliver saçları aldı. Bu sabah vakit bulamadım. Acaba başka toka var mı?" Çantasını karıştırdıktan sonra saçları başına takmaya başladı.

Peter gülmekten katılıyordu. "Aferin size."

Bayan Oliver ne acayip, diye düşündü. Kalktım bir de *tehlikede* olduğumu sandım. Tehlike? Bu üç genç benim için tehlikeli olabilir mi? Kılıkları, kıyafetleri ne olursa olsun, iyi ve şirin insanlar. Herkesin bana söylediği çok doğru. Benim hayal gücüm fazla gelişmiş."

Kısa bir zaman sonra artık gitmesi gerektiğini söyledi. David eski günlere özgü bir nezaketle onun titrek merdivenden inmesine yardım etti. Sonra kadına King's Road'a kestirmeden nasıl çıkacağını tarif etti.

"Ordan da bir otobüse veya isterseniz bir taksiye binersiniz."

Bayan Oliver kesin bir tavırla başını salladı. "Taksiye bineceğim. Ayaklarım mahvoldu. Kendimi bir taksiye atsam..." Sonra ekledi. "Sizi acayip bir şekilde takip etmem karşısında gösterdiğiniz anlayış için teşekkür etmem gerek. Tabi özel dedektifler aslında bana benzemezler."

David ciddi bir tavırla cevap verdi. "Belki benzemezler... Şurdan sola sapacaksınız, sonra sağa, tekrar sola, nehri görünceye kadar ilerleyeceksiniz. Sonra da sağa sapacaksınız."

Fakat işin tuhafı, Bayan Oliver o pis avluda ilerlerken yine o eski endişe ve korkuyu duydu. "Hayal gücümün tekrar çalışmaya başlamasına izin vermemeliyim." Dönüp merdivene ve stüdyonun pencerelerine bir göz attı. David yerinden kımıldamamıştı. Arkasından bakıyordu. Bayan

Oliver kendi kendine, "Nazik üç genç," dedi. "İyi ve nazik. Burdan sola, sonra sağa. Kılıkları acayip diye insan onların tehlikeli olduklarını sanıyor. Tekrar sağa mı dönecektim, yoksa sola mı? Sola sanırım. Allah'ım, ayaklarım! Üstelik yağmur da yağacak." Yürüyüş sona ermeyecek gibiydi. King's Road da çok uzaktaydı sanki. Yazar artık trafiğin uğultusunu duymuyordu. Ya nehir nerdeydi? Kadın, ters tarafa sapmış olduğundan şüphelenmeye başladı.

"Ne yapalım? Elbet biraz sonra bir yere ulaşacağım. Ya nehre. Ya Putney veya Wandsworth'e... *Bir yere...*" Genç bir adama King's Road'a nasıl gidileceğini sordu. Fakat adam, yabancı olduğunu ve İngilizce bilmediğini söyledi.

Bayan Oliver yorgun yorgun bir köşeyi daha döndü... Neyse ileride bir su pırıltısı vardı. Dar geçitten nehre doğru telaşla ilerledi. Aynı anda arkasından bir ayak sesi duyuldu. Bayan Oliver yarım döndü. Ve kafasına müthiş bir darbe indi. Bütün dünya kıvılcımlar çıkararak patladı sanki...

10. BÖLÜM

I

Bir ses, "Bunu için," dedi.

Norma titriyordu. Gözleri camlaşmış gibiydi adeta... Sandalyede biraz büzüldü. Emir tekrarlandı. "Bunu için." Kız bu sefer itaat ederek istenileni yaptı. Hafifçe, boğulurmuş gibi öksürdü.

"Çok... çok sert bu," diye fısıldadı.

"Kendinize gelmenize yardım eder. Bir, iki dakika sonra kendinizi daha iyi hissedeceksiniz. Hiç kımıldamadan oturun ve bekleyin."

Norma'nın aklını karıştıran o mide bulantısı ve baş dönmesi geçti. Yanakları biraz renklendi, titremesi azaldı. Kız ilk defa etrafına bakarak, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Müthiş bir korku ve dehşete kapılmıştı. Fakat şimdi her şey normale dönüyordu. Orta büyüklükte bir odaydı burası. Kendisine biraz aşina gelen bir şekilde döşenmişti. Bir masa, bir kanepe, bir koltuk, bir sandalye... Yandaki küçük masaya konulmuş bir stetoskop ve Norma'nın gözlerle ilgili olduğunu sandığı bir alet. Ve sonra kendisinden bardaktaki şeyi içmesini isteyen adam.

Otuz bir, otuz iki yaşlarında kadardı o. Kırmızı saçları, çirkin fakat yine de hoşa gidecek bir yüzü vardı. Kırışık ama ilgi uyandıracak bir çehreydi onunki. Kızın endişelerini gidermek ister gibi başını salladı.

"Kendinize gelmeye başladınız mı?"

"Ö... öyle sanırım. Ben... siz... ne oldu?"

"Hatırlamıyor musunuz?..."

"Trafik... Ben... o bana doğru geldi... o." Genç adama baktı. "Beni çiğnedi değil mi?"

"Ne münasebet!" Genç adam, kızıl saçlı başını salladı. "Çiğnenmenize ben engel oldum."

"Siz mi?"

"Evet. Siz caddenin ortasındaydınız. Bir araba üzerinize doğru geliyordu. Sizi otomobilin önünden çekmeyi başardım. Aklınız nerdeydi? Neden öyle arabaların arasına daldınız?"

"Hatırlamıyorum. Ben... evet, herhalde bir şey düşünüyordum."

"Bir Jaguar hızla geliyordu. Öbür taraftan ise bir otobüs çıkmıştı. Araba sizi çiğnemeye çalışmıyordu ya?"

"Ben... hayır, hayır. Yani... ben..."

"Aklıma geldi de. Tabi bu başka bir şey de olabilirdi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bu özellikle yapılmış olabilirdi!"

"'Özellikle'den kastettiğiniz nedir?"

"Ben kendinizi öldürmeye çalışıp çalışmadığınızı düşündüm." Samimi bir tavırla ekledi. "Böyle bir şey var mı?"

"Ben... hayır... şey... ne münasebet."

"Eğer öyleyse çok komik bir yol bulmuşsunuz." Sesi hafifçe değişti. "Haydi, haydi. Herhalde *olay* hakkında *bir şeyler* hatırlıyorsunuz."

Norma tekrar titremeye başladı. "Her şeyin... sona ereceğini düşündüm. Sandım ki... sandım ki..."

"Kendinizi öldürmeye çalışıyordunuz, değil mi? Ne var? Bunu bana anlatabilirsiniz. Sevgiliniz yüzünden mi bu? İnsan böyle şeylere çok üzülür. Sonra insan kendini öldürdüğünde sevgilisinin sarsılacağını da ümit eder. Halbuki buna fazla güvenmemelidir. İnsanlar, üzülmekten veya hatalı olduklarını düşünmekten hiç hoşlanmazlar. Eğer ölseydiniz, herhalde sevgiliniz sadece, 'Ben zaten onun dengesiz bir tip olduğunu biliyordum,'

diyecekti. 'Neyse... Herhalde böylesi daha iyi oldu.' Bir dahaki sefere Jaguar'lara saldırmaya kalktığınız zaman bunu hatırlayın. Üstelik Jaguar'ların hisselerini de dikkate almalısınız. Mesele bu muydu? Sevgiliniz sizi terk mi etti?..."

Norma, "Hayır," diye cevap verdi. "Ah, hayır. Durum bunun tam tersiydi." Birdenbire ekledi. "O benimle evlenmek istedi."

"Bu kendinizi Jaguar'ın önüne atmanız için bir sebep değil ki."

"Hayır. Mükemmel bir sebep. Çünkü..." Aniden durakladı.

"Bunu bana anlatmanız daha iyi olmaz mı?"

Norma, "Ben buraya nasıl geldim," diye sordu.

"Ben sizi buraya taksiyle getirdim. Yaralı değildiniz. Herhalde vücudunuzda birkaç çürük var. Fena halde sarsılmıştınız, bir şok geçiriyordunuz. Size adresinizi sordum, fakat bana hangi dilden konuştuğumu anlamamış gibi baktınız. Etrafımıza kalabalık toplanmak üzereydi... Bu yüzden sizi bir arabaya bindirerek buraya getirdim."

"Burası muayenehane mi?"

"Evet. Ben de doktorum. Adım da Stillingfleet."

"Ben doktor görmek istemiyorum. Doktorlarla konuşmak niyetinde değilim. Ben..."

"Sakin olun, sakin olun. On dakikadan beri bir doktorla konuşuyorsunuz. Hem doktorların nesi var?"

"Korkuyorum. Bir doktorun benim hakkımda..."

"Aklınızı başınıza toplayın. Buraya bana bir hasta sıfatıyla gelmediniz ki. Beni, sizi ölümden, daha doğrusu sizi ömrünüzün sonuna kadar sakat bırakacak korkunç bir kazadan kurtaran veya bacağınızın, kolunuzun kırılmasına engel olan bir ukala kabul edin olsun, bitsin. Tabi başka şeyler de var. Eskiden intihar etmeye kalkanı mahkemeye verirlerdi. Tabi eğer bu bir 'intihar anlaşması'ysa yine hakimin karşısına çıkarsınız. Bakın, sizinle açık açık konuştum. Siz de bunun için benimle açık konuşun, doktorlardan neden bu kadar nefret ettiğinizi açıklayabilirsiniz. Doktorlar size ne yaptılar?"

"Hiçbir şey. Bana bir şey *yapan* olmadı. Fakat ben onların beni..."

"Evet?"

"Akıl hastanesine kapamalarından korkuyorum."

Dr. Stillingfleet kızılımsı kaşlarını kaldırarak, ona baktı. "Vay vay vay vay... Doktorlar hakkında pek acayip fikirleriniz olduğu anlaşılıyor. Ben sizi neden akıl hastanesine kapatayım?" diye ekledi. "Bir çay içer misiniz? Yoksa bir 'Mor Kalp'i veya uyuşturucu bir hapı mı tercih edersiniz? Sizin yaşınızdakiler böyle şeylerden hoşlanıyorlar... Sizin de o haplardan içtiğiniz belli."

Norma başını salladı. "Ne münasebet."

"Bu sözünüze inanmıyorum. Neden bu kadar endişelisiniz? Niçin bu kadar üzülüyorsunuz? Gerçekten deli değilsiniz ya? Doğrusu ben sizin anormal olduğunuzu iddia edemem. Sonra doktorlar her rastladıklarını akıl hastanesine kapatmaya da meraklı değiller. Zira akıl hastaneleri adam almıyor. Başka birini daha sokmak imkânsız. Hatta son zamanlarda hastanede tutmaları gerekli olan bazı delileri bile bırakıyorlar. Bu ülkede her yer gereğinden fazla kalabalık." Devam etti. "E?... Ne istersiniz? Ecza dolabımdan bir ilaç mı? Yoksa şöyle eski usul, İngiliz çayı mı?"

Norma, "Ça... çay isterim," dedi.

"Hint mi, Çin mi? Böyle sorarlar değil mi? Halbuki aslında Çin çayının kalıp kalmadığını da bilmiyorum."

"Ben Hint çayını severim."

"Neyse."

Genç doktor, kapıya giderek açtı ve dışarıya seslendi. "Annie iki kişilik çay yap." Masanın başına dönerek oturdu. "Şimdi beni dinleyin. Gerçek adınız nedir?"

"Norma Res..." Durakladı.

"Evet?..."

"Norma West."

"Pekâlâ, Miss West. Şunu iyice anlamanızı istiyorum. Sizi tedavi etmiyorum. Siz de bana bir hasta olarak gelmediniz. Siz bir kazanın kurba-

nısınız. O olaydan böyle söz edeceğiz. Siz de sonradan herkesin böyle sanmasını istiyordunuz, değil mi? Jaguar'ı kullanan adamın başı belaya girecekti, o da başka."

"Önce kendimi köprüden atmayı düşündüm."

"Öyle mi?... Bunun hiç de kolay olmadığını çok geçmeden anlardınız. Son zamanlarda köprüleri yapan insanlar çok dikkatli davranıyorlar. Yani... o yüksek parmaklıklara tırmanmak zorunda kalacaktınız. Bu da öyle kolay değil tabi. Biri kesinlikle sizi kurtarmaya kalkar... Her neyse... Sizi buraya getirdiğim zaman şokun etkisiyle bana adresinizi söyleyemediniz. Siz nerde oturuyorsunuz, Miss West?"

"Hi... hiçbir yerde oturmuyorum."

Dr. Stillingfleet, "Çok ilginç," diye mırıldandı... "Yani siz, polisin 'belirli bir adresi yok,' diye tarif ettiklerindensiniz. Ne yapıyorsunuz? Bütün gece nehrin kıyısında mı oturuyorsunuz?"

Kız şüpheyle genç doktora baktı.

Stillingfleet devam etti. "Bu kazayı polise haber verebilirdim. Fakat böyle bir zorunluluğum yoktu. Sizin, genç kızlara özgü hayallere dalmış olduğunuz için karşıdan karşıya geçerken iki tarafınıza bakmayı unuttuğunuza inanmayı tercih ettim."

Norma, "Siz gördüğüm doktorlara hiç benzemiyorsunuz," dedi.

"Öyle mi? Bu ülkede meslek hayatımda yavaş yavaş hayal kırıklığına uğramaya başladım. Hatta burdaki muayenehanemi bırakıp on beş gün sonra Avustralya'ya gideceğim. Onun için benim açımdan güvendesiniz. Hatta isterseniz bana duvardan pembe fillerin çıktığını, ağaçların dallarını boynunuza sarıp sizi boğmak için öne doğru eğildiklerini, şeytanın karşınızdakinin gözlerinden size baktığını veya buna benzer herhangi neşeli bir hayalinizi anlatabilirsiniz. Doğrusunu isterseniz bana aklı başında gibi geliyorsunuz."

"Akıllı olduğumu sanmıyorum."

Dr. Stillingfleet kibarca, "Belki de siz haklısınız," diye cevap verdi. "Bunun nedenlerini öğrenmek isterim."

"Bazı şeyler yapıyor, sonra bunları hatırlamıyorum... Tanıdıklarıma yaptıklarımı anlatıyor fakat sonradan bunu *unutuyorum*..."

"Bana hafızanız zayıfmış gibi geldi."

"Anlamıyorsunuz. Yaptıklarım... kötü şeyler."

"Yoksa sizde din manisi mi var? İşte bu beni çok ilgilendirir."

"Din değil de bu. Sadece... *nefret*."

Kapı vurularak, içeriye elinde çay tepsisiyle yaşlı bir kadın girdi. Bunu masaya bırakarak, tekrar dışarı çıktı.

Dr. Stillingfleet sordu. "Şeker ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

"Aferin. Şok geçiren insana şeker iyi gelir." İki fincana çay doldurdu. Norma'nınkini önüne koyarak şeker kabını da yanına itti. "Neden söz ediyorduk?" Ah, evet. Nefretten."

"Bir insandan, onu öldürmeyi isteyecek kadar nefret etmeniz mümkün değil mi?"

"Tabi, tabi." Dr. Stillingfleet hâlâ neşeli bir tavırla konuşuyordu. "Tabi mümkün. Hatta gayet normal bir şey bu. Fakat birini öldürmeyi ne kadar isterseniz isteyin, bunu yine de yapamazsınız. Zira insanda doğal bir fren düzeneği vardır. Tam zamanında bu fren harekete geçer."

Norma mırıldandı. "Durumu o kadar basitleştirdiniz ki." Sesinde belirgin bir hoşnutsuzluk vardı.

"Tabi. Dediğim gibi normal bir şey bu. Çocuklar bunu her gün yaparlar. Ebeveynlerine kızınca, "Çok kötüsün, senden nefret ediyorum, seni öldürmek istiyorum," diye bağırırlar. Aklı başında anneler bu sözlere aldırmazlar. Kişi erişkin çağa ulaştığında insanlardan nefret etmeye devam eder, ama onları öldürme zahmetine girmez. Ya da öldürürse... o zaman hapse girer. Tabi siz başınızı bu tür belaya sokmak istemezsiniz. Laf aramızda, bütün bunları uydurmuyorsunuz ya?"

"Ne demek istiyorsunuz?" Norma dikleşip oturdu. "Eğer doğru olmasalardı, böyle korkunç şeyler söyler miydim sanıyorsunuz?"

Dr. Stillingfleet, "Doğrusunu isterseniz, insanlar böyle şeyler de yaparlar," dedi. "Kendileri hakkında korkunç şeyler anlatırlar. Üstelik bundan zevk de alırlar. Boş fincanı kaldırdı. "Bana her şeyi anlatmanız doğru olur."

"Sevgi nefrete dönüşebilir."

"Bu melodrama kaçan bir şarkı adına benziyor... Fakat şunu da unutmayın. Bazen de nefret sevgiye döner. İki taraflı bir şeydir bu. Derdinizin sevgilinizle ilgisi olmadığını söylediniz. '*O benim aşkımdı ve beni aldattı.*' Böyle bir mesele yok değil mi?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Mesele... üvey annem."

"Hain üvey anne *motifi.* Fakat bu saçma. Bu yaşta üvey annenizin elinden kurtulabilirsiniz. O size, babanızla evlenmekten başka ne kötülük yaptı? Babanızdan da nefret ediyor musunuz? Yoksa ona çok mu bağlısınız? Bu yüzden kendisini başkalarıyla paylaşmak istemiyor musunuz?"

"Durum hiç de öyle değil. Hiç değil. Babamı bir zamanlar çok severdim. Çok çok severdim. O... o... onun mükemmel bir insan olduğunu düşünürdüm."

Dr. Stillingfleet, "Şimdi beni dinleyin," dedi. "Şu kapıyı görüyor musunuz?"

Norma başını çevirerek, genç doktorun işaret ettiği tarafa baktı.

"O alelade bir kapı, değil mi? Onu kilitlemiş de değilim... Hizmetçimin içeriye girdiğini gördünüz. Siz de istediğiniz takdirde çıkıp gidebilirsiniz. Sizi burda tutmam. Haydi kalkın. Size söylediğimi yapın."

Norma ayağa kalktı, çekingen adımlarla odadan çıkıp -doktorun tarif ettiği gibi- sıradan görünümlü koridordaki sokak kapısını açarak, merdivenlerden indi. Kaldırımda durup bir dizi eski evlere baktı. Tül perdenin arkasından Dr. Stillingfleet'in kendisini gözlediğinden habersiz bir iki dakika kaldırımda durdu ve sonra tekrar içeri girip kapıyı kapattı.

Dr. Stillingfleet, "Pekâlâ her şey yolunda mı? Size oyun oynamadığımı anladınız, değil mi? Tehlike olmadığını gördünüz."

Norma başını salladı.

"Pekâlâ... Şimdi rahatınıza bakın. Sigara içiyor musunuz, Miss West?"

"Şey... ben..."

"Herhalde esrarlı sigaralardan kullanıyorsunuz. Neyse... Bunu bana anlatmak zorunda değilsiniz."

"Ben öyle sigaralardan içmiyorum tabi."

"Bu doğru değil ama bir doktor hastaların söylediklerine inanmak zorundadır. Pekâlâ. Şimdi bana kendinizi anlatın."

"Bil... bilmiyorum. Anlatılacak bir şey yok. Benim şu kanepeye uzanmamı istemiyor musunuz?"

"Yani böylece bana rüyalarınızı mı anlatacaksınız? Ben bunları merak etmiyorum. Hayatınız hakkında bir fikrim olsun istiyorum. Taşrada mı, yoksa kentte mi doğup büyüdünüz? Kız ya da erkek kardeşleriniz var mı? Ya da tek çocuk musunuz? İşte buna benzer şeyler. Anneniz öldüğü zaman çok üzüldünüz mü?"

"Tabi üzüldüm." Norma sinirli gibiydi.

"'Tabi' kelimesini çok kullanıyorsunuz, Miss West. Ha, aklıma gelmişken, West asıl soyadınız değil sanırım... Zararı yok, zararı yok. Sizden bana başka bir isim söylemenizi istemiyorum... Anneniz öldükten sonra neler oldu?..."

"Annem ölmeden önce uzun süre hasta yatmıştı. Sık sık hastaneye yatardı. Ben Devonshire'da yaşlı bir akrabamızla kalırdım. Annemin ölümünden sonra da yine onunla kalmaya devam ettim. Sonra... altı ay kadar önce babam İngiltere'ye döndü. Döndüğüne çok sevindim." Yüzü birdenbire aydınlandı. Bu laubali tavırlı genç adamın kendisini zeki bakışlarla süzdüğünü de fark etmedi. "Onu pek iyi hatırlamıyordum bile. Ben beş yaşındayken bizi bırakıp gitmişti. Onu bir daha göreceğimi de hiç sanmıyordum. Annem babamdan pek söz etmezdi. Başlangıçta babamın diğer kadından vazgeçip eve döneceğini ümit etti sanırım."

"Diğer kadın mı?"

"Evet. O biriyle kaçtı. Annem, kadının kötü biri olduğunu söylerdi. Hem onun, hem de babamın hakkında acı ve kırıcı bir şekilde konuşurdu. Fakat ben, belki babam annemin anlattığı kadar kötü değil, diye düşünürdüm. Belki bütün suç diğer kadında."

"Onlar evlendiler mi?"

"Hayır. Annem, babamı hiçbir zaman boşamayacağını söyledi. Dini inançları bakımından boşanmadan hoşlanmazdı."

"Babanızla o kadın birlikte yaşamaya devam ettiler mi? Kadının adı neydi? Yoksa bu da mı bir sır?"

Norma başını salladı. "Kadının soyadını hatırlamıyorum... Hayır, babamla uzun süre beraber oturduklarını sanmıyorum. Aslında bu olay hakkında fazla bir şey de bilmiyorum. Birlikte Güney Afrika'ya gittiler... Sonra sanırım orda kavga edip ayrıldılar. Zira annem o zaman babamın geri döneceğini ümit etmeye başladı... Fakat babam geri gelmedi. Mektup bile yazmadı. Bana bile... Yalnız bana Noellerde daima hediye gönderirdi."

"Sizi sever miydi?"

"Bilmiyorum. Bunu nasıl bilebilirim? Kimse ondan söz etmedi. Sadece Simon Amca'm arada babam hakkında konuşurdu. Babamın ağabeyiydi o. Şehirde işi vardı. Babamın her şeyi bırakıp gitmesine çok kızardı. 'O daima böyleydi zaten', derdi. 'Bir yerde oturmazdı. Fakat aslında kötü bir insan değildi. Sadece zayıf karakterliydi.' Simon Amca'yı sık sık görmezdim. Daha çok annemin arkadaşlarıyla konuşurduk. Çoğunlukla da çok sıkıcı insanlardı. Zaten hayatım sıkıntı içinde geçti. Tabi babamın eve döneceğini duyunca çok sevindim. Onu daha iyi hatırlamaya çalıştım. Mesela... bana söylediği sözler, birlikte oynadığımız oyunlar. Onun eski fotoğraflarını aradım. Fakat hepsi de atılmıştı. O fotoğrafları annem yırtmıştı sanırım."

"Demek anneniz babanızdan nefret ediyordu."

"O daha çok Louis'den nefret ediyordu sanırım."

"Louise de kim?"

Kızın hafifçe irkildiğini fark etti...

"Hatırlamıyorum... Size söyledim ya isimleri hatırlamıyorum ben."

"Her neyse... Babanızın kaçtığı kadından söz ediyorsunuz. Öyle değil mi?"

"Evet. Annem, kadının çok içki içtiğini, uyuşturucu maddeler kullandığını, sonunun çok kötü olacağını söylerdi."

"Fakat böyle olup olmadığını bilmiyorsunuz."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum." Norma yeniden heyecanlanmaya başlıyordu. "Bana soru sorup durmayın!... Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Bir daha ondan söz edildiğini de duymadım. Siz, onun sözünü edinceye kadar da onu hatırlamadım. Size söylüyorum! *Hiçbir şey bilmiyorum ben.*"

Dr. Stillingfleet mırıldandı. "O kadar heyecanlanmayın canım. Geçmişle ilgilenmeniz şart değil. Şimdi geleceği düşünelim. Ne yapacaksınız?"

Norma derin derin içini çekti.

"Bilmiyorum. Gidecek hiçbir yerim yok. Galiba her şeyi sona erdirmek daha doğru olacak... ama..."

"İkinci defa intihar etmeye çalışmayacaksınız. Bunu söylemek istiyorsunuz, değil mi? Emin olun kendinizi öldürmeye kalkarsanız budalalık edersiniz. Bunu size söyleyeyim. Pekâlâ... Gidecek bir yeriniz yok. Kimseye de güvenemiyorsunuz. Paranız var mı?"

"Evet. Bankada hesabım var. Babam her üç ayda bir bu hesaba belirli bir miktar yatırır. Fakat... emin değilim. Belki de artık beni aramaya başladılar. *Beni bulmalarını istemiyorum.*"

"Bulmaları şart değil ki. Ben bu bakımdan size yardım edebilirim. Kenway Court diye bir yer var. Öyle ismi kadar şahane değil. Orası herkesin dinlenmeye gittiği bir yer. Orda öyle doktorlar, üzerine uzanıp dertlerinizi anlatacağınız kanepeler yok. Sizi kimse de hapsedecek değil. Size bu konuda söz veriyorum. İstediğiniz zaman çıkar gidersiniz. Arzu

ederseniz bütün gün uyur, yatakta kahvaltı edersiniz. İyice dinlenin. Ben de bir gün gelirim. Sizinle konuşur birkaç meseleyi hallederiz. Bu hoşunuza gider mi? Böyle yapmayı ister misiniz?"

Norma, genç doktora baktı. Kızın yüzü ifadesizdi... Sonra ağır ağır başını salladı.

II

Dr. Stillingfleet o akşam bir yere telefon etti.

"Tamam kızı kaçırdım. Şimdi Kenway Court'da... Kuzu kuzu geldi. Henüz fazla bir şey söyleyemeyeceğim... ona bir hayli uyuşturucu verilmiş. 'Mor Kalp', 'Rüya Bombası' ve hatta belki de LSD... Bir süreden beri bu maddelerin etkisindeymiş o... Hayır, diyor fakat onun sözlerine pek güvenmiyorum."

Bir dakika kadar dinledi. Sonra da, "Bana sormayın," dedi. "Bu konuda dikkatli davranmak gerek. Zira kız çok çabuk şüpheleniyor... Evet, bir şeyden korkuyor. Veya korkmuş gibi rol yapıyor..."

"Henüz bilmiyorum. Bu açıdan bir şey söyleyemem. Uyuşturucu madde alan kimselerin ne yapacağı belli olmaz. Onların sözlerine de her zaman inanılmaz. Acele etmedik. Kızı şaşırtmak istemem. Çocukken onda 'baba kompleks'i varmış. Annesi hoşuma gitmedi. Anlattıklarından kadının kasvetli, iç sıkıcı, masum kurban pozuna giren biri olduğu anlaşılıyor. Herhalde babası neşeli bir insandı. Bu kasvetli evlilik hayatına dayanamadı. Louise adlı birini biliyor musunuz? Bu isim nedense kızı korkuttu. Norma'nın ilk nefret ettiği insan o olmalı. Kız beş yaşındayken Louise, babasını alıp kaçırmış... Norma birkaç ay öncesine kadar babasını tekrar görememiş. Babasıyla dost olacaklarını, onun kendisini çok seveceğini sanıyormuş. Sonra hayal kırıklığına uğramış. Zira babası yanında yeni karısıyla gelmiş. Genç ve güzel bir kadınla... Onun adı Louise değil mi?... Laf olsun, diye sordum. Ben size genel tabloyu anlatmaya çalışıyorum."

Karşısındaki kimse, çabucak, "Ne dediniz?" diye sordu. "Sözlerinizi tekrarlayın."

"Size genel tabloyu anlatmaya çalışıyorum, dedim..."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Gerçekten aklıma gelmişken... Kız bugün intihara kalkıştı. Bu sizi şaşırttı mı?"

"Oh, şaşırtmadı demek... Hayır, bir şişe aspirin yutmadı. Başını fırının içine de sokmadı. Kendini aşırı hızlı giden bir Jaguar'ın önüne attı... Arabanın altında kalmasına ramak kaldı. Onu ölümden kıl payı kurtarabildim... Sonra ölmek istediğini itiraf etti."

Hattın diğer ucunda söylenenleri dinledikten sonra, "Fakat bu konuda fazla bir şey söyleyemem. İşin kötüsü bu meselede her şeyin mümkün olması. Öyle değil mi? Her neyse... Bir iki gün sonra kızı tekrar konuşturacağım. Fazla ileri gitmemem şartıyla bana hemen hemen inanmaya hazır. Onu şüphelendirmemek gerek. Yakında bana iyice inanıp her şeyi anlatacak. Eğer rol yapmıyorsa, o zaman bütün derdini açıklayacak. Sonunda her şeyi bana bırakacak. Şu an bir şeyden korkuyor..."

"Tabi rol yapıyor ve beni aldatıyorsa bunu da çok geçmeden anlarız. Şu anda Kenway Court'da. Orda kalacağını da sanıyorum. Bana kalırsa en iyisi binanın önüne birini gönderin. Birkaç gün orayı göz hapsinde bulundursun. Kız, Kenway Court'dan ayrılmaya kalkarsa o zaman tanımadığı biri peşine takılır..."

11. BÖLÜM

I

Andrew Restarick çek yazıyordu. Yüzünü hafifçe buruşturmuştu.

Bürosu genişti, büyük bir işadamına yakışacak şekilde döşenmişti. Eşyalar aslında Simon Restarick'indi... Andrew da oraya yerleştikten sonra bu meseleye pek aldırmamış, fazla bir değişiklik de yapmamıştı. Sadece birkaç resmi çıkararak, yerine köydeki evden getirdiği kendi portresini asmıştı. Bir de Masa Dağı'nın suluboya resmini.

Andrew Restarick orta yaşlı bir adamdı. Şişmanlamaya başlamıştı. Fakat resimdeki, kendisinden on beş yaş genç olan adamla arasında çok büyük bir fark yoktu. Aynı çıkık çene, sıkıca kapatılmış dudaklar, hafifçe kaldırılmış, alaycı ifadeli kaşlar. Fazla dikkati çeken bir insan değildi. Alelade bir adamdı. O anda hayatından memnun olmadığı da anlaşılıyordu. Sekreteri odaya girdi. Kız masaya yaklaşırken, Andrew Restarick başını kaldırdı.

"Hercule Poirot adında biri geldi. Sizinle randevusu olduğu konusunda ısrar ediyor. Fakat randevu defterinde böyle bir şey yok."

"Hercule Poirot mu?" Bu isim anlamsız bir şekilde tanıdık gelmişti. Fakat Andrew Restarick adı nerede duyduğunu bir türlü hatırlayamadı. Başını salladı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Fakat bana adamın ismini daha önce duymuşum gibi geliyor. Nasıl biri?..."

"Ufak tefek... Yabancı, Fransız sanırım. Koskocaman, pos bıyıkları var..."

"Tamam! Mary, onu bana tarif etti... Zannedersem adam geçenlerde bizim ihtiyar Roderick'i görmeye gelmiş. Fakat bu randevu meselesini anlayamadım."

"Sizin kendisine mektup yazdığınızı söyledi."

"Yazdıysam bile böyle bir şeyi hatırlamıyorum... Belki Mary... Neyse, neyse. Onu içeri al bakalım. Adamın amacı neymiş anlayalım."

Bir, iki dakika sonra Claudia Reece-Holland yanında ufak tefek, yumurta biçimli kafası olan pos bıyıklı bir adamla geri döndü. Sivri burunlu rugan ayakkabılar giymiş olan, kendinden emin tavırlı bu yabancı, Mary'nin tarif ettiği gibiydi.

Claudia Reece-Holland, "Mösyö Hercule Poirot," dedi. Belçikalı dedektif masaya doğru yaklaşırken, kız tekrar dışarıya çıktı. Andrew Restarick ayağa kalktı.

"Mösyö Restarick? Ben Hercule Poirot emrinizdeyim."

"Karım bizi, daha doğrusu dayımı ziyarete geldiğinizden söz etti. Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?"

"Mektubunuzu aldım ve cevap olarak kendim kalktım geldim."

"Hangi mektubumu? Ben size mektup yazmış değilim ki, Mösyö Poirot."

Belçikalı, hayretle ona baktı. Sonra cebinden bir kâğıt çıkararak açtı. Buna bir göz attıktan sonra mektubu zarif bir reveransla Restarick'e uzattı.

"Buyrun, bakın mösyö."

Restarick hayretle kâğıda baktı. Bu kendi bürosunun antetli kâğıtlarından birine yazılmıştı. Alta da mürekkeple imzası atılmıştı.

"Azizim Mösyö Poirot,

Pek yakında yukarıdaki adrese gelip beni görürseniz çok memnun olurum. Karımın söylediklerinden ve Londra'da yaptığım soruşturma-

dan sizin güvenilecek bir insan olduğunuzu anlamış bulunuyorum. Gizlilik isteyen bir işi kabul ettiğiniz zaman sırları kimseye açıklamazmışsınız.

Saygılar,
Andrew Restarick."

Sert bir sesle, "Bunu ne zaman aldınız?" diye sordu.

"Bu sabah. Şu ara üzerinde çalıştığım bir iş yok... Onun için kalkıp geldim."

"Bu çok hayret edilecek bir mesele, Mösyö Poirot. Bu mektubu ben yazmadım."

"Siz yazmadınız mı?"

"Hayır. İmzam sahte. Bakın, siz de görün." Bir örnek arıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra da hiç düşünmeden biraz önce imzaladığı çeki Poirot'ya doğru uzattı. "Görüyor musunuz? Mektuptaki imza benimkine hiç benzemiyor."

Poirot mırıldandı. "Hayret. Şaşılacak bir olay bu. Mektubu kim yazmış olabilir?"

"Ben de aynı şeyi kendi kendime soruyorum."

"Acaba... affedersiniz mektubu karınız yazmış olamaz mı?"

"Hayır, hayır. Mary kesinlikle böyle bir şey yapmaz. Sonra neden altına benim imzamı atsın?... Eğer böyle bir mektup yazsaydı, bunu bana söyler, beni ziyaretinize hazırlardı."

"O halde, bu mektubu kimin gönderebileceğini tahmin edemiyorsunuz?"

"Ne yazık ki öyle."

"Bu mektuba göre beni tutmak istediğiniz iş ne olabilir?"

"Bunu nasıl bileyim?"

Poirot, "Affedersiniz," dedi. "Mektubun hepsini okumadınız. Sayfanın altına, imzadan sonra, 'Lütfen sayfayı çeviriniz', diye işaret konulmuş."

Restarick sayfayı çevirdi. İkinci sayfanın başına yine daktiloyla şu cümle yazılmıştı:

"Sizinle kızım Norma hakkında konuşmak istiyorum."

Restarick'in tavrı değişti. Adamın yüzü adeta karardı. "Demek mesele bu. Fakat bunu kim bilebilir? Bu işe burnunu kim sokabilir?... Durumu bilen kim?"

"Acaba bu beni görmeniz için bir oyun olabilir mi?... Belki bu işi iyiliğinizi isteyen bir dostunuz yaptı... Mektubu kimin yazdığını gerçekten tahmin edemiyor musunuz?..."

"Gerçekten edemiyorum."

"Kızınızla ilgili bir sorununuz yok mu?... Norma adlı bir kızınız yüzünden?"

Restarick yavaşça cevap verdi. "Norma adında bir kızım var. Tek kızım o." Bu son sözleri söylerken sesi hafifçe değişmişti.

"Kızınızın bir derdi mi var?"

"Sanmıyorum..." Fakat adamın tereddüt eder gibi bir hali vardı.

Poirot öne doğru eğildi. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, Bay Restarick. Bana kalırsa kızınızla ilgili bir mesele var."

"Bunu nerden çıkardınız? Biri size bu konuda bir şey mi söyledi?"

"Ben sadece sesinizden bu anlamı çıkardım." Poirot ekledi. "Son zamanlarda birçok insanın kızlarıyla ilgili sorunları var. Bugünlerde genç kızlar, başlarını derde sokmakta çok yetenekliler. Sizin durumunuz da diğerleriyle aynı olabilir."

Restarick birkaç dakika sessiz kaldı. Parmaklarını masaya vurup duruyordu.

Sonra, "Evet," diye mırıldandı. "Norma için endişeleniyorum. Onunla anlaşamıyorum, sinirli biri. Zaman zaman nöbet geçirdiği de oluyor. Ben... ne yazık ki onu iyi tanımıyorum."

"Herhalde sorun bir delikanlı yüzünden çıktı."

"Bir bakıma öyle. Fakat beni endişelendiren sadece bu değil. Sanırım..." Poirot'yu gözleriyle tarttı. "Siz, sır saklayabilirsiniz değil mi?"

"Eğer ağzı sıkı bir insan olmasaydım, bu meslekte başarılı olamazdım."

"Anlayacağınız ben kızımın *bulunmasını* istiyorum."

"Ya?"

"Her zaman yaptığı gibi geçen hafta sonu da köydeki evimize geldi. Pazar gecesi de Londra'da, iki kızla oturduğu daireye dönmek üzere evden ayrıldı. Fakat şimdi kızımın Londra'daki evine dönmemiş olduğunu öğrendim. Herhalde o... başka bir yere gitti."

"Yani... ortadan mı kayboldu?"

"Bu belki melodrama kaçan bir söz ama... doğru. Sanırım bunun basit bir açıklaması vardır ama... Herhalde her baba benim yaptığımı yapar endişe ederdi. Anlayacağınız apartmanda beraber oturduğu kızlara telefon etmemiş, nereye gideceğini de söylememiş."

"Onlar da endişeli mi?"

"Hayır, sanmıyorum. Sanırım onlar böyle şeyleri doğal karşılıyorlar. Kızlar başına buyruk artık. On beş yıl önce yani İngiltere'den ayrıldığım zaman gençler böyle değildi."

"Onaylamadığınız genç adamla ilgili mi bu ortadan kaybolma? Kızınız onunla gitmiş olabilir mi?"

"Öyle olmadığını umarım. Fakat ben... karım o fikirde değil. Sanırım dayımla konuşmak için bize geldiğiniz gün o delikanlıyı da görmüşsünüz..."

"A, evet. Söz ettiğiniz delikanlıyı hatırladım. Çok yakışıklı bir gençti. Fakat bir babanın beğeneceği bir tip değil. Karınızın da bu karşılaşmadan hiç memnun olmadığını fark ettim."

"Karım onun o gün eve gizlice girdiğinden emin."

"Belki de kendisinin iyi karşılanmayacağını biliyordu."

Restarick sinirli bir şekilde homurdandı. "Tabi biliyordu."

"Kızınızın onun yanına gitmiş olması mümkün değil mi?"

"Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Önce... buna ihtimal veremedim."

"Polise gittiniz mi?"

"Hayır."

"Biri kaybolduğu zaman polise gitmek yerinde olur. Onların da ağzı sıkıdır. Benim gibi bir insanın sahip olamayacağı imkânları vardır."

"Polise gitmek istemiyorum. Anlamıyor musunuz, o benim *kızım. Benim* kızım. Eğer kısa bir zaman için... bir yere gitmeye karar vermiş ve bunu bize söylemek istememişse, mesele yok. Onun tehlikede olduğunu düşünmem için bir sebep yok. Fakat... Norma'nın nerde olduğunu bilirsem, içim rahatlar."

"Bay Restarick küstahlık etmediğimi umarım, fakat kızınızla ilgili tek endişeniz bu değil sanırım."

"Başka bir şey daha olduğunu nerden çıkardınız?"

"Çünkü son zamanlarda bir kızın annesiyle babasına veya beraber oturduğu arkadaşlarına hiçbir şey söylemeden çıkıp gitmesi o kadar acayip bir şey sayılmıyor. Bence bu, *başka bir şeyle* ilgili olarak sizi endişelendirdi."

"Şey... Belki siz haklısınız. İnsanın..." Tereddütle Poirot'ya baktı. "İnsanın bu meselelerden yabancılara söz etmesi çok zor."

Poirot, "Hiç de değil," diye cevap verdi. "Bu meseleyi yabancılara açmak, tanıdıklara veya akrabalara anlatmaktan çok daha kolaydır. Sizin de aynı fikirde olduğunuzu umarım."

"Belki... Belki... Ne demek istediğinizi anlıyorum. Kızım yüzünden üzgün ve endişeli olduğumu itiraf ediyorum. Anlayacağınız o... o diğer kızlar gibi değil. Son zamanlarda beni... bizi çok endişelendiren bir şey de oldu."

Poirot mırıldandı. "Belki ben bu konuda bir tahminde bulunabilirim. Belki kızınız üvey annesi olmasına sinirleniyor."

"Ne yazık ki bu doğru. Halbuki ortada sinirlenmesi için hiçbir sebep yok. İlk karımla ben yakın zamanda ayrılmadık ki, Mösyö Poirot. Yıllar

önce oldu bu." Bir süre durdu. "Sizinle açık konuşacağım. Zaten bu meseleyi kimseden saklamadım. Karımla anlaşamıyorduk. Biriyle tanışmıştım. Ona delice âşıktım. İngiltere'den ayrılarak, diğer kadınla Güney Afrika'ya gittim. Karım boşanmaya karşıydı. Bu yüzden ona böyle bir teklifte bulunmadım. Ona ve çocuğuma yetecek kadar para verdim. Norma o zamanlar beş yaşındaydı...

Bir süre sustu ve tekrar konuşmaya başladı. "Şimdi geriye bakıyorum da o zamanlar hayatımdan hiç memnun olmadığımı anlıyorum. Bende seyahat etme isteği vardı. O sıralar böyle bir masaya bağlı olmaktan nefret ediyordum. Ağabeyim, büyükbabamızın kurduğu şirkete fazla ilgi göstermediğim için bana kızıyordu. Fakat iş beni ilgilendirmiyordu. Çok huzursuzdum. Maceralı bir hayat yaşamak, dünyayı görmek istiyordum..."

Birdenbire sustu. Sonra da, "Herhalde hayat hikâyemi dinlemek istemiyorsunuz," dedi. "Güney Afrika'ya gittim. Louise de benimle geldi. Ona âşıktım, ama durmadan kavga ediyorduk. O Güney Afrika'daki hayata bir türlü alışamadı. Londra'ya veya Paris'e dönmek istiyordu. Güney Afrika'ya gidişimizden bir yıl sonra ayrıldık."

İçini çekti. "Belki o zaman İngiltere'ye dönmem iyi olurdu. Fakat dönmedim. Karımın beni kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Beni tekrar kabul etmeyi görev sayardı. Görevini yapmaya düşkün bir kadındı."

Poirot, adamın sesinde acı olduğunu fark etti.

Restarick içini çekti. "Herhalde Norma'yı daha fazla düşünmem gerekirdi. Ama çocuk annesinin yanındaydı. Gerekli parayı temin etmiştim. Arada sırada ona mektup yazıyor, Noel hediyeleri gönderiyordum. Fakat hiçbir zaman İngiltere'ye dönüp onu görmeyi düşünmedim. Bunun için fazla suçlu sayılmam. Zira yeni bir hayat kurmuştum. Arada sırada ortaya çıkan bir babanın çocuğu rahatsız edeceğini düşündüm." Restarick hızlı konuşuyordu artık. Sanki dertlerini döktüğü için rahatlamıştı.

"İngiltere'ye kendiniz için dönmeyi hiç düşünmediniz mi?"

Restarick kesin bir tavırla başını salladı. "Hayır. Ben istediğim ve bana uygun olan şekilde yaşıyordum. Güney Afrika'dan, Doğu Afrika'ya

gittim. Mali durumum iyiydi. Dokunduğum her şey altın oluyordu adeta. İstediğim zaman ormanlarda dolaşıyordum. Bana göre bir hayattı bu. Ben açık havayı severim, Mösyö Poirot. Belki de bu yüzden ilk karımla evlendiğim zaman kendimi tuzağa düşmüş gibi hissettim. Evet... Yeni özgürlüğümün tadını çıkarıyordum. Geri dönüp o alelade hayata katlanmak niyetinde de değildim."

"Fakat sonunda yine buraya geldiniz."

Restarick içini çekti. "Evet, geldim. Ah, ne yaparsınız? İnsan yaşlanıyor. Sonra bir adamla birlikte zengin bir maden de bulmuştum. Bunun için Londra'da görüşmeler yapmam gerekiyordu. Tabi bu işi ağabeyime bırakabilirdim ama ne yazık ki o ölmüştü. Bense hâlâ şirketin ortağıydım. Buraya gelerek işleri halledebilirdim. İlk kez şehir hayatına dönmeyi düşündüm."

"Belki karınız... ikinci karınız da..."

"Evet, bu bakımdan haklısınız. Ağabeyim öldüğü sırada ben Mary'le evleneli bir ay olmuştu. Mary, Güney Afrika'da doğmuştu, ama birkaç defa İngiltere'ye gelmiş ve burdaki yaşamı beğenmişti. Özellikle o İngiltere'ye özgü bahçelerden birine sahip olmayı çok istiyordu... Bana gelince... Belki ben de ilk kez İngiltere'de yaşamaktan hoşlanacağımı düşündüm. Sonra... Norma da vardı... Annesi iki yıl önce ölmüştü. Bu meseleyi Mary'yle konuştum. Kızım için bir yuva kurmaya hazırdı. Durum ümit vericiydi. Bu yüzden..." Gülümsedi. "Onun için eve döndüm."

Poirot, Restarick'in arkasındaki duvarda asılı olan bu portreye baktı. Resim köydeki evden daha fazla ışık alıyordu şimdi. Portrede, Poirot'nun karşısında oturan adam iyice belirgindi. İnatçı çene, alaycı kaşlar, başın duruşu. Fakat resimde, masanın başında oturan adamda artık olmayan bir şey vardı. Gençlikti bu.

Poirot'nun aklına bir şey geldi. "Restarick bu portreyi köydeki evinden Londra'daki bürosuna neden getirdi? Onun ve ilk karısının resimleri o zaman moda olan bir ressam tarafından yapılmış... İki portreyi bir arada bı-

rakmak daha doğru olurdu. Fakat Restarick resmini bürosuna getirmiş. Bunun sebebi adamın gururu mu? O artık tam bir şehirli olduğunu mu göstermek istiyor?" Poirot umulmadık bir alçakgönüllülükle içinden ekledi. Zaman zaman benim de gurur yüzünden bazı şeyler yaptığım oluyor.

Kısa sessizliği Restarick bozdu. Adam mahcup bir tavırla, "Kusuruma bakmayın, Mösyö Poirot," dedi. "Hayat hikâyemi anlatarak, sizi sıktım."

"Rica ederim. Hiç sıkılmadım, Bay Restarick. Yaşadıklarınızın kızınızı nasıl etkilediğini göstermeye çalıştınız. Kızınız için çok endişeleniyorsunuz. Fakat bana henüz gerçek nedenini söylemediniz sanırım. Onun bulunmasını mı istiyorsunuz?"

"Evet. Bunu istiyorum."

"Anlıyorum. Kızınızın bulunmasını arzu ediyorsunuz. Fakat bunu *benim* yapmamı da istiyor musunuz? Ah, tereddüt etmeyin. Hayatta kibarlık gereklidir. Fakat şimdi kibarlığın sırası değil. Beni dinleyin. Kızınızın bulunmasını istiyorsanız, hemen polise gidin. Bunu size ben, Hercule Poirot söylüyor. Polis daha geniş imkânlara sahip. Onların ağzı sıkı insanlar olduklarını da biliyorum."

"Çok... çok ümitsiz kalmadıkça polise gitmem."

"Özel bir dedektifi tercih mi ediyorsunuz?"

"Evet. Fakat özel dedektifler hakkında hiç bilgim yok. Hangilerine güvenebileceğimi bilmiyorum. Belki..."

"Peki, benim hakkımda ne biliyorsunuz?"

"Sizin hakkınızda biraz bilgim var. Mesela savaş sırasında Haber Alma'da önemli bir mevkiniz olduğundan haberim var. Dayım da bu konuda ısrar ediyor."

Restarick, Poirot'nun yüzünde belirip kaybolan alaycı ifadeyi görmedi. Bu sözlerden Sir Roderick'in Belçikalı dedektifin hikâyelerine ne kadar çok inandığı anlaşılıyordu. Poirot, Restarick'e baktı. "Emin olun, meslek hayatımda büyük başarı kazandım. Bazı konularda eşim yoktur."

Bu sözler Restarick'in tereddüdünü gidereceği yerde onu tamamen şaşırttı. Bir İngiliz, kendisini böyle öven bir adamdan hemen şüphelenirdi tabi. "Siz bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz? Kızımı bulabileceğinizden emin misiniz?"

"Evet. Tabi bu işi polisler kadar çabuk yapamam. Yalnız... kızınız Norma'yı bulacağım."

"Ve... o zaman..."

"Fakat kızınızı bulmamı istiyorsanız, bana her şeyi olduğu gibi anlatmalısınız, Bay Restarick."

"Emin olun ben size her şeyi açıkladım, Mösyö Poirot. Zamanı, yeri. Nerde olması gerektiğini. Size arkadaşlarının bir listesini de verebilirim..."

Poirot ısrarla başını sallıyordu. "Hayır, hayır. Ben sizden bana gerçeği söylemenizi istiyorum."

"Yani size gerçeği söylemediğimi mi iddia ediyorsunuz?"

"Bana her şeyi açıklamadınız. Bundan eminim... Neden korkuyorsunuz?... Bu işte başarıya ulaşmak için bilmem gereken şeyler nedir? Kızınız üvey annesinden nefret ediyor. Bu gayet açık. Herhalde yıllarca, gizlice sizi hayalinde büyüttü. Sizin eve döneceğinizi duyunca çok sevindi. Babası geri dönüyordu artık. Onunla birlikte mutlu olacaklardı. Kız, üvey annesini görünceye dek belki de babasının tekrar evlenmiş olduğundan habersizdi. Babasının, genç karısını görünce çok kıskandı. Emin olun bu normal bir şey. Bir bakıma karınızın güzelliğini, olgun halini, sakinliğini de kıskanmış olabilir... Çünkü genç kızların o yaşlarda kendilerine güvenleri hiç yoktur. Belki kızınız Norma beceriksiz, belki de onda aşağılık duygusu var. Bu yüzden kendinden emin üvey annesini görünce ondan nefret etti. Fakat bu hâlâ yarı çocuk olan bir kızın nefretiydi."

"Şey..." Restarick tereddüt etti. "Konuştuğumuz doktor da hemen hemen buna benzer şeyler söyledi. Yani..."

Poirot atıldı. "Hah. Demek doktorla görüştünüz?... Herhalde doktor çağırmanızın bir sebebi vardı."

"Hiçbir sebebi yoktu."

"Hayır. Bunu Hercule Poirot'ya söyleyemezsiniz. Bir sebebi vardı. Üstelik çok ciddi bir şeydi bu. Bunu bana açıklamalısınız. Zira kızınızın ne düşündüğünü anlarsam, onu daha çabuk bulurum."

Restarick birkaç dakika sesini çıkarmadı. Sonra kararını verdi. "Bu aramızda kalacak değil mi, Mösyö Poirot? Size güvenebilir miyim? Bana bu konuda söz veriyor musunuz?"

"Tabi, tabi. Konu neydi?"

"Bundan emin değilim."

"Kızınız, karınıza hakaret mi etti? Bu çocukça bir kabalıktan veya kötü şeyler söylemekten daha ciddi sanırım. Daha kötü, daha korkunç bir şeydi. Karınıza saldırdı mı?"

"Hayır, saldırmadı. Öyle değil. Zaten... bir şey kanıtlayamadık."

"Tabi, tabi. Bunu kabul edelim."

"Karımın sağlığı bozuldu..." Tereddüt etti.

Poirot, "Ah," diye mırıldandı. "Evet, anlıyorum. Karınızın hastalığı neydi? Herhalde mideyle ilgiliydi bu. Veya bir tür bağırsak iltihabı sayılabilirdi, değil mi?"

"Çok zekisiniz, Mösyö Poirot. Çok zekisiniz. Evet, hastalığı sindirimle ilgiliydi. Karımın bu şikâyeti bizi şaşırttı. Zira Mary sağlıklı bir insandır. Nihayet onu "kontrol" için hastaneye götürdük."

"Sonuç?"

"Durumu tamamen anlamış değiller sanırım... Mary hastanede eski sağlığına kavuştu ve zamanı gelince eve döndü. Fakat sonra yeniden rahatsızlandı... Yediği yemeklere, bunların pişirilmesine dikkat ettik. Karım bir tür bağırsak zehirlenmesi geçiriyordu. Gerçi bunun sebebini de anlayamıyorduk. Daha da ileri gidildi ve yediği yemekler tahlil edildi. O zamanlar bazı yemeklere belirli bir madde karıştırılmış olduğu ortaya çıktı. Üstelik bu madde sadece karımın yiyeceği yemeklere konulmuştu."

"Yani açıkçası biri karınıza arsenik veriyordu... Öyle mi?"

"Evet, öyle. Küçük dozlardaydı bu. Tabi sonuç da etkisini gösterecekti."

"Siz kızınızdan mı şüphelendiniz?"

"Hayır."

"Bana kalırsa kızınızdan şüphelenmişsiniz. Bu işi başka kim yapabilirdi? Bence şüpheleriniz kızınız Norma üzerinde toplandı."

Restarick derin derin içini çekti. "Açıkçasını isterseniz öyle."

II

Poirot evine döndüğü zaman uşağı George kendisini bekliyordu.

"Edith adında bir kadın telefon etti, efendim."

"Edith mi?" Poirot kaşlarını çattı.

"Anladığım kadarıyla kendisi Bayan Oliver'in yanında çalışıyormuş. Size Bayan Oliver'in St. Giles Hastanesi'nde olduğunu söylememi istedi."

"Bayan Oliver'e ne olmuş?"

"Başına ağır bir darbe almış, efendim." George hizmetçinin diğer sözlerini tekrarlamadı. Kadın, "Mösyö Poirot'ya söyle, asıl suçlu o," demişti.

Poirot başını salladı. "Onu uyarmıştım. Dün gece kendisine telefon ettiğim zaman çok endişeliydim. Fakat yanıt veren olmadı. Ah bu *kadınlar!*"

12. BÖLÜM

Bayan Oliver aniden, "Bir tavus kuşu alalım," dedi. Bu sözleri söylerken gözlerini açmamıştı. Sesi hiddet dolu olmakla beraber bir hayli titrekti.

Üç kişi şaşkınlıkla ona baktılar. Yazar bir şey daha söyledi.

"Kafama vurdular." Gözlerini açtı. Etrafı bulanık görüyordu. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. İlk gördüğü tamamen yabancı bir yüz oldu. Not defterine bir şeyler karalayan genç bir adamdı bu.

Bayan Oliver kararlı bir tavırla mırıldandı. "Polis..."

"Affedersiniz, madam. Bir şey mi söylediniz."

"Evet. Sizin polis olduğunuzu... Yanılmadım değil mi?"

"Hayır, madam."

"Bana saldırdılar..." Bayan Oliver memnun bir ifadeyle gözlerini kapadı. Tekrar açtığı zaman etrafına daha dikkatli baktı. O hastanelere özgü, istenildiği zaman yükseltilen karyolalardan birinde yatıyordu. Kendi evinde değildi yazar.

"Ya hastanedeyim ya da özel bir klinikte."

Kapıda otoriter tavırlı bir hemşire duruyordu. Diğer bir hemşire ise yatağın başucundaydı. Bayan Oliver'in gözleri odadaki dördüncü şahsa takıldı. "Bu bıyıkları kim görse tanır. Burda ne işiniz var, Mösyö Poirot?"

Hercule Poirot yatağa yaklaştı. "Size dikkatli olmanızı söylemiştim, madam."

Bayan Oliver dalgın bir şekilde cevap verdi. "Herkes yolunu kaybedebilir..." Sonra ekledi. "Başım ağrıyor."

"Bunun nedeni de var tabi. Demin söylediğiniz gibi başınıza vurmuşlar."

"Evet. Başıma Tavus Kuşu vurdu."

Polis sıkıntılı bir şekilde kımıldandı. "Affedersiniz madam, size bir tavus kuşunun saldırdığını mı anlatmak istiyorsunuz?..."

"Tabi. Endişelenmeye başlamıştım. Atmosfer meselesi." Bayan Oliver atmosferi tarif etmek için elini sallamaya çalıştı, sonra da can acısıyla yüzünü buruşturdu. "Ah... Bunu bir daha yapmayayım."

Hemşire atıldı. "Hastamı heyecanlandırmayın."

"Olayın nerde olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Ne bileyim ben? Yolumu kaybettim... Daha önce bir atölyeden çıkmıştım. Çok pisti orası. Diğer genç günlerden beri tıraş olmamıştı. Yağlı deri bir ceketi vardı."

"Size saldıran o mu?"

"Hayır, diğeri."

"Bunu bana anlatırsanız..."

"Anlatıyorum ya. Onu kafeden çıktıktan sonra takip etmeye başladım. Fakat bu işi pek beceremiyorum. Tecrübem yok. Bu sandığınızdan daha güç..."

Gözlerini polise dikti. "Tabi bu işi siz daha iyi bilirsiniz. Adam takip etmesini öğrenmek için kurslara gidiyorsunuz..." Birdenbire hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Neyse... Neyse... Mesele basit. Ben World's End'de indim sanırım. Tabi onun diğerleriyle kaldığını sandım. Veya diğer tarafa doğru gittiğini. Fakat o peşimden geldi."

"Kim bu?"

Bayan Oliver, "Tavus Kuşu," diye cevap verdi. "Beni şaşırttı. Olaylar beklemediğiniz şekilde gelişince şaşırırsınız. Ben onu takip ederken, o

benim peşimden geldi. Ama bu daha önce oldu... Beni huzursuz eden bir şey vardı. Aslında çok korkuyordum. Ama neden korktuğumu bilmiyordum. Benimle çok nazik konuştuğu halde *korkuyordum.* Her neyse, "Gelin size stüdyoyu göstereyim," dedi. Köhne merdivenlerden yukarı çıktık. Orada başka bir delikanlı vardı. Pis bir genç. Resim yapıyordu. Bir kız da ona modellik ediyordu. Kız oldukça temiz ve güzeldi. Orada bir süre konuştuk, sonra eve dönmem gerektiğini söyledim. Bana King's Road'a nasıl gideceğimi tarif ettiler. Belki de yanlış yolu tarif ettiler. Bilirsiniz insanlar size ikinci köşeden sağa, üçüncüden sola sapın derler siz de onun tam aksini yaparsınız. Yani ben yaparım. Her neyse kentin nehre yakın ıssız bir köşesine gelmiştim. Tavus Kuşu başıma vurduğunda dünyadan haberim yoktu."

Hemşire izah etti. "Sayıklıyor..."

Bayan Oliver, "Ne münasebet," dedi. "Ben neden söz ettiğimi biliyorum."

Hemşire tam karşı koymak üzereyken meslektaşını bakışlarıyla uyardı.

Bayan Oliver, "Kadifeler, satenler ve uzun bukleler," dedi.

"Saten elbiseli bir tavus kuşu... Bu gerçek bir tavus kuşu mu? Chelsea'de nehrin kıyısında bir tavus kuşu gördüğünüzü mü sandınız?"

Bayan Oliver mırıldandı. "Gerçek tavus kuşu mu? Bunu da nerden çıkardınız? Ne gülünç. Bir tavus kuşunun Chelsea'de, nehrin kıyısında ne işi var?"

Bu soruyu kimse cevaplandıramadı.

Bayan Oliver içini çekti. "Kurumla yürüyor o. Bu yüzden kendisine 'Tavus Kuşu' adını taktım. Gösterişe meraklı. Kibirli. Güzelliğiyle övünüyor. Belki başka şeylerle de." Poirot'ya baktı. "Şu David adlı çocuk. Kimi kastettiğimi biliyorsunuz?"

"Bu David adlı gencin üzerinize saldırarak, başınıza vurduğunu mu iddia ediyorsunuz?"

"Evet."

Poirot söze karıştı. "Kendisini gördünüz mü?"

Bayan Oliver, "Hayır görmedim," diye cevap verdi... "Bana arkamdan biri yaklaşıyormuş gibi geldi. Fakat başımı çevirip bakamadan kafama bir şey indi. Sanki başıma tonlarca taş düşmüştü..." Ekledi, "Artık uyuyacağım..."

Başını hafifçe kımıldatarak, ıstırapla yüzünü buruşturdu. Sonra da daldı gitti.

13. BÖLÜM

Poirot dairesinin anahtarını çok az kullanırdı. Yine her zamanki gibi zile basarak bulunmaz uşak George'un kapıyı açmasını bekledi. Fakat bu kez onu karşılayan Miss Lemon oldu.

Kadın sesini alçaltarak, "İki ziyaretçiniz var," diye haber verdi. "Biri Bay Goby diğeri de Sir Roderick Horsefield adlı yaşlı bir bey. Önce hangisini görmek istersiniz?"

"Sir Roderick Horsefield," diyerek başını yana eğdi. Arpacı kumrusu gibi bu son gelişmenin genel durumu nasıl etkileyeceğini düşünürken, Bay Goby, birdenbire yanında beliriverdi.

Poirot paltosunu çıkardı. Miss Lemon bunu portmantoya asarken, Bay Goby her zamanki gibi Bayan Lemon'un arkasından seslendi.

"Benim vaktim bol. Bekleyebilirim." Mutfağa girerek gözden kayboldu. Poirot ise oturma odasına gitti. Sir Roderick orada heyecanlı bir tavırla bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Nezaketle, "Oturun, çocuğum," diye gürledi. "Şu telefon ne güzel bir alet."

"Adımı hatırladınız demek? Sonra da telefon rehberine baktınız?"

"Hayır, isimleri hiç aklımda tutamam. Ama gördüğüm birini hiç unutmam. Scotland Yard'a telefon ederek, adresinizi istedim. Ve kalktım buraya geldim."

Poirot, "Peki," dedi. "Size ne gibi bir hizmette bulunabilirim?"

"Size verilecek bir işim var, oğlum..." Sesini alçalttı. "Evraklar... Bazı evrakları kaybettim. Onların bulunması gerekiyor. Zira bunları birine teslim etmem şart."

Poirot mırıldandı. "Çok ilginç bir mesele. Bu evrakların neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Evrakları bulacağınıza göre bu soruyu sormaya da hakkınız var tabi. Gizli evraklar bunlar. Bir zamanlar çok gizliydi. Yine öyle olacak anlaşılan. Bazı mektuplardan söz ediyorum. Siyaset değiştiği için bunlar da gitgide önem kazanmaya başladı. Şu siyaset de ne acayip değil mi?"

Poirot ihtiyarın konuyu değiştirmesine engel olmaya çalıştı. "Demek evrakları kaybettiniz?"

"Evet. Bende evrak çok. Hepsini de bankadaki kasaya koymuştum. Fakat ordan çıkararak, sıraya dizmeye başladım. Zira hatıralarımı yazmayı düşünüyordum. Son zamanlarda çoğu insan böyle yapıyor. Montgomery, Alanbrooke ve Auchinleck kalemi ellerine alıp yazmadıklarını bırakmadılar... Evet ne diyordum. Yanımdaki küçük kıza bunları sıraya dizmem için bana yardım etmesini söyledim. İyi bir kız o. Çok da zeki. Her neyse... Aradığım mektupların o evrakların arasında olmadığını gördüm."

"Ya?..."

"Bunların gözümden kaçtığını sanarak, evrakları tekrar araştırdım. Emin olun, Poirot, bana mektuplarla birlikte bir sürü belge de çalınmış gibi geldi."

Belçikalı dedektif, "Sırrınızı saklayacağım tabi," dedi. "Fakat bana söz ettiğiniz bu evrakların neyle ilgili olduğunu anlatamaz mısınız?..."

"Bunu yapabileceğimi pek sanmıyorum. Sadece şunu söyleyebilirim. Son zamanlarda biri geçmiş yıllarda neler yaptığımı, neler dediğimi anlatarak bir sürü gevezelik ediyor. Aslında bu iddialar doğru değil. O evraklar da adamın ne kadar yalancı olduğunu ortaya koyuyor."

"Anlıyorum... Fakat insan içinde ne yazılı olduğunu kesinlikle öğrenemediği ve şu ara nerde olduğunu bilmediği bazı mektupları kolay kolay bulamaz."

"Ben önce onları kimin çaldığını anlamanızı istiyorum."

"Sizin bu konuda bir fikriniz yok mu?"

"Bir fikrim olduğunu düşünüyorsunuz demek?"

"Bence ilk ihtimal..."

"Biliyorum. Hırsızın küçük kız olduğunu söylememi istiyorsunuz. Fakat ben onun suçlu olduğunu sanmıyorum. O bana evrakları çalmadığını söyledi. Ben de ona inandım. Anlaşıldı mı?"

Poirot hafifçe içini çekti. "Evet. Anlaşıldı."

"Bir kez o çok genç. Evrakların önemli olduğunu bilmez. O olaylar daha kız dünyaya gelmeden önce oldu."

Poirot hatırlattı. "Biri ona talimat vermiş olabilir."

"Evet, evet, bu doğru. Fakat o kimsenin de kızdan hemen şüphe edileceğini bilmesi gerek."

Poirot içini çekti. Sonia'nın üzerinde durmanın faydasız olacağını anlamıştı. "Evraklarınızı başka kim alabilirdi?"

"Andrew'la Mary tabi. Fakat böyle şeylerin Andrew'yu ilgilendireceğini hiç sanmıyorum. O dürüst bir çocuktur. Daima öyleydi. Tabi aslında onunla pek samimiyetim yoktu. Ağabeyiyle bir, iki kez tatilde bize gelmişti. Sonradan karısını terk ederek, güzel bir kadınla Güney Afrika'ya kaçtı. Ama Grace gibi karısı olan her erkek böyle yapardı. Çok kendini beğenmiş bir şeydi o. Herkese tepeden bakar, güya hayır işleriyle uğraşırdı... Her neyse... Andrew gibi bir adamın casus olacağını hiç sanmıyorum. Mary'ye gelince... O da iyi bir kızcağıza benziyor... Anladığım kadarıyla güllerden başka bir şeyle ilgilenmiyor. Seksen üç yaşındaki bahçıvanla, ihtiyar temizlikçinin de casus olduklarına kesinlikle inanamam. Onun için bu hırsızlığı dışardan birinin yapmış olması gerek." Sir Roderick hiç yeri olmamasına rağmen, "Tabi Mary peruk takıyor," diye ekledi. "Yani... peruk taktığı için onun casus olduğunu zannedebilirsiniz. Fakat mesele öyle değil. Kız on sekiz yaşındayken ateşli bir hastalığa yakalanmış ve bunun sonucunda da saçları dökülmüş. Genç bir kadın için büyük talihsizlik

bu. Başlangıçta onun peruk taktığını bilmiyordum doğrusu. Fakat bir gül dalı saçına takılarak peruğu yana itti. Evet, bu büyük talihsizlik."

Poirot mırıldandı. "Mary Restarick'in saçlarını biraz acayip bir şekilde kıvırmış olduğunu düşünmüştüm."

Sir Roderick, ona bilgi verirmiş gibi bir tavır takındı. "Zaten en usta gizli ajanlar peruk takmazlar. Zavallılar plastik ameliyat yaptırıp yüzlerinin şeklini değiştirirler... Her neyse... Biri benim özel evraklarımı karıştırıyor..."

"Onları başka bir çekmeceye veya dosyaya koymuş olamaz mısınız? Evrakları en son ne zaman gördünüz?"

"Bir sene önce. Fakat şimdi hiçbiri de ortada yok. Biri onları çalmış."

"Yeğeniniz Andrew'dan, karısından ve hizmetçilerden şüphe etmiyorsunuz ya. Andrew'nun kızı için ne dersiniz?"

"Norma için mi? Doğrusu Norma kaçığın biri. Tabi o farkına varmadan başkalarının eşyalarını çalan kleptomanlardan olabilir. Fakat kızın evraklarımı karıştıracağını sanmıyorum."

"O halde ne düşünüyorsunuz?"

"Siz bize geldiniz. Orasının nasıl bir yer olduğunu gördünüz. İsteyen elini kolunu sallayarak içeri girebilir... Kapılarımızı kilitlemeyiz. Bunu hiçbir zaman yapmadık zaten."

"Peki siz kendi odanızın kapısını kilitliyor musunuz?... Örneğin... Londra'ya geldiğiniz zaman?"

"Doğrusu buna gerek olduğu hiçbir zaman aklıma gelmedi. Son zamanlarda kapıyı kilitliyorum, ama çok geç artık. Zaten kilit eski tip bir şey. İsteyen anahtar uydurabilir. Bu işi dışardan gelen biri yapmış olmalı. Bazen uzun saçlı, pis tırnaklı gençlerin etrafta dolaştığını görüyorum. İnsan onlara, 'Sen de kimsin?' diye soramıyor. Zira cinsiyetlerini bir türlü tayin edemiyor. Bu da utanılacak bir şey tabi. Dediğim gibi öyle delikanlı dolu. Herhalde onlar Norma'nın arkadaşları. Eskiden olsaydı böyle mahluklar içeri alınmazdı. Ama onları kovmaya kalkmak da doğru değil. Böy-

le bir şey yaptıktan sonra bir bakıyorsun, kapı dışarı ettiğin Vikont Endersleigh veya Lady Charlotte Marjoribanks. İnsan son zamanlarda neyin ne olduğunu anlayamıyor." Durdu. "Bu meseleyi halledebilecek biri varsa, o da sizsiniz, Poirot." Viskisini bitirerek, ayağa kalktı. "İşte böyle. Artık iş size kaldı. Bu işi kabul edeceksiniz değil mi?"

Poirot, "Elimden geleni yapacağım," diye cevap verdi.

Kapı çalınıyordu.

Sir Roderick başını salladı. "Bu benim küçük kız... Tam zamanında geldi. Ne güzel değil mi? O olmazsa Londra'da dolaşamam. Adeta körüm. Yolda karşıdan karşıya geçmem bile imkânsız."

"Gözlük takamaz mısınız?..."

"Gözlüğüm var ama o da daima burnumdan kayıp düşüyor. Üstelik gözlükten hiç hoşlanmam. Böyle şeyleri takmaktan nefret ederim. Altmış yaşındayken her şeyi gözlüksüz okurdum. Bu da iyi bir şey değil mi?"

Poirot mırıldandı. "Hiçbir şey devamlı değildir."

George, Sonia'yı içeri aldı. Genç kızın bütün güzelliği üstündeydi. O hafifçe mahcup tavrı ona çok yakışıyordu. Poirot Fransızları hatırlatan bir telaşla koştu.

Kızın elini sıkarak, bir reverans yaptı. "Hoş geldiniz, matmazel."

Kız, onun omzunun üzerinden baktı. "Geç kalmadım ya Sir Roderick? Sizi bekletmiş olmayı hiç istemem."

Sir Roderick bağırdı. "Tam zamanında geldin, küçük kız. Söylediğim gibi çay içip pasta yedin mi?"

"Hayır, yemedim. Onun yerine gidip ayakkabı aldım. Bakın ayakkabılar ne zarif değil mi?" diyerek ayağını uzattı.

Sonia'nın ayakları gerçekten çok güzeldi. Sir Roderick tatlı tatlı gülümsedi. "Haydi bakalım, trenimizi kaçırmayalım, küçük kız."

Hercule Poirot sordu. "George sizin için bir taksi çağırsın mı?"

Sonia atıldı. "Taksi aşağıda bekliyor."

"Gördünüz mü? O her şeyi düşünüyor?" Sonia'nın omzunu okşadı. Kız, Sir Roderick'e Hercule Poirot'nun dikkatini çeken bir tavırla baktı.

Bekçikalı dedektif onları kapıya kadar geçirdi. O sırada Bay Goby de mutfaktan çıkmıştı. Holde durmuş ve gaz saatine bakmaya gelmiş bir adam tavrı takınmıştı.

Sir Roderick'le kız, asansöre biner binmez George da kapıyı kapattı. Sonra da döndü. Poirot'yla göz göze geldiler.

Belçikalı dedektif, "Genç kız hakkındaki fikrin nedir, George?" diye sordu. Uşağının bazı konularda yanılmadığından emindi.

George, "Şey..." diye mırıldandı. "Kusura bakmayınız, efendim. Fakat ihtiyar centilmen, kıza fena tutkun... Gözlerini ondan alamıyor adeta."

Poirot başını salladı. "Haklısın sanırım."

"O yaştaki bir centilmen için bu olağan bir durum. Lord Mountbryan'ı hatırlıyorum da. Hayat tecrübesi olan biriydi. Fakat genç bir kadın gördü mü aklı başından giderdi. Tüm ilişkileri platonikti, ama yaşlı erkekler çaresiz kadınlardan hoşlanırlar."

"Çok haklısınız, George, ama bu sorumun cevabı değil. Ben sana kız hakkında düşündüğünü sordum."

"Genç kız hakkında mı?... O da belirli bir tip. Ne istediğini biliyor. Sonra sinsi de."

Poirot, Bay Goby'ye işaret ederek, oturma odasına girdi. Adam da peşinden geldi. Dik arkalıklı bir sandalyeye yerleşerek, cebinden eski bir defter çıkardı. Gözlerini ciddi bir tavırla sodaya dikti. "Aile hakkında bilgi edinmemi istemiştiniz... Simon Restarick bir yıl kadar önce kalpten ölmüş... Kardeşi Andrew, Oxford'dan mezun olur olmaz şirkete girmiş. Grace Baldwin adında biriyle evlenmiş. Norma adında bir kızları olmuş. Sonra adam karısını bırakarak, Güney Afrika'ya gitmiş. Miss Birell adlı bir bayanı da beraber götürmüş. Karısından boşanmamış. Bayan Andrew Restarick iki buçuk yıl önce ölmüş. Zaten daima hastalıklıymış. Miss Norma Restarick, Meadowfield Kız Okulu'nda yatılı kalıyormuş. Aleyhinde hiçbir şey yok..." Bay Goby, Poirot'ya çabucak bir göz attı. "Anlaşılan iyi bir aile onlar."

"İçlerinden ahlaksız veya deli olanı yok mu?"

"Görünüşte yok."

Poirot içini çekti. "Doğrusu hayal kırıklığına uğradım."

Bay Goby defterinin sayfalarını çevirdi. "David Baker sabıkalı. Cezası iki defa tescil edilmiş. Polis kendisiyle ilgileniyor. Kendisinin önemli bir resim hırsızlığına karıştığı sanılıyor. Fakat delil yok. Sanatkârlarla dolaşıyor. Bir işi olmamasına rağmen parası bol. Zengin kızları tercih ediyor. Kendisine âşık kızlardan para sızdıracak bir tip. Bazen kızların babalarından da para alıp macerayı yarıda kestiği de oluyormuş. Son derecede ahlaksız. Fakat zeki olduğu için başı henüz belaya girmemiş..." Bay Goby içini çekti. "Kadınlar onun gibilerden hoşlanıyorlar. İşin kötüsü son zamanlarda kimse çalışkan gençlere bakmıyor. Böyle kötüleri, parazitleri tercih ediyorlar. Çoğunlukla, 'Zavallıya hiç fırsat verilmemiş,' diyorlar."

Poirot başını salladı. "Hepsi de ortada Tavus Kuşu gibi kurumla dolaşıyor. Ne dersiniz, Bay Goby? Bu David denilen genç, bir kadının kafasına vuracak bir tip mi?"

"Şimdiye kadar kimse onu böyle bir suçla itham etmemiş. O delikanlıdan her şey beklenir ama onun tekniği bu değil. O sertlik kullanmaz, karşısındakini tatlı tatlı konuşarak aldatır."

Poirot, "Evet," dedi. Ben de onun bir kadının kafasına vuracağını sanmıyorum. Demek babalar, onu satın alabilirler?"

"Tabi. Bol para veren olursa sevgilisini ortada bırakıverir."

Poirot düşünüyordu. Belçikalı dedektif Andrew Restarick'in imzasını okuyabilmesi için bir çeki kendisine uzattığını hatırlamıştı. Tabi Poirot yalnız imzayı değil, yukarıdaki ismi de okumuştu. Çek David Baker içindi. Üstelik genç adama bir hayli para veriliyordu. Acaba David Baker böyle bir çeki almamazlık eder miydi? Hiç sanmıyordu, Poirot. Babaların kızlarına musallat olan serserileri uzaklaştırmak için onlara para verdikleri çok görülmüştü. Asırlardan beri yapılan bir şeydi bu...

Bay Goby hafifçe öksürerek tekrar okumaya başladı. "Miss Claudia Reece-Holland. Babası Emlyn Reece-Holland zengin bir milletvekili.

Öyle rezaletlere filan karışmışlığı da yok. Kız iyi tahsil görmüş. Daha önce kömür dağıtım bürosunda çalışıyormuş. Son iki aydır Bay Restarick'in sekreteri. Sevgilisi yok. Andrew Restarick'le de bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Borodene Konakları'nda bir dairede oturuyor. Yanında iki kız daha var. İkinci kız Frances Cary. Tanınmış bir sanat galerisinde çalışıyor. Manchester ve Birmingham'da bazen de dışarda sergiler hazırlıyor. İsviçre'ye, Portekiz'e gidiyor. Sanata meraklı... Ressamlar ve aktörlerle geziyor." Bir an durdu. "Henüz Güney Afrika'dan fazla bir şey öğrenemedik. İşe yarar bir bilgi edineceğimizi de sanmıyorum. Restarick çok dolaşmış. Kenya, Uganda, Altın Sahili... Güney Amerika, parası bolmuş. Ayrıca çok da kazanmış. Ava çıkarmış. Üç kez öldüğüne dair haberler yayılmış. Fakat her seferinde de o sağ salim geri dönmüş. Geçen yıl ağabeyi birdenbire ölmüş. Andrew Restarick'i güçlükle bulabilmişler. Bu ölüm kendisini bir hayli sarsmış. O sırada istediği gibi bir kızla da tanışmış. Söylediklerine göre kız kendisinden bir hayli gençmiş. Öğretmenlik yapıyormuş. Tam bir ev kadınıymış. Andrew Restarick de Afrika'da dolaşmaktan vazgeçerek, İngiltere'ye dönmeye karar vermiş. Kendi parası çok olduğu için ağabeyinin serveti de ona kalmış."

Poirot mırıldandı. "Bir başarı hikâyesi ve perişan olmuş bir kız... Norma'yla ilgili bir ölüm olayı olmadığından emin misiniz?... Bu çok önemli..."

Bay Goby, "Bu olayla ilgili en ufak bir dedikodu bile duymadım," diye cevap vererek ayağa kalktı. "Başka istediğiniz bir şey var mı?"

"Şimdilik yok."

"Peki efendim." Bay Goby defterini cebine soktu. "Affedersiniz, küstahlık etmek istemem ama... size biraz önce buraya gelen genç kız hakkında bir şey söylemek istiyordum."

"Ya?... onu daha önce görmüş müydünüz?"

"Evet, birkaç ay önce."

"Nerde?..."

"Kew Bahçeleri'nde."

Poirot biraz şaşırmıştı. "Kew Bahçeleri'nde mi?"

"Ben kızı takip etmiyordum. Başkasının peşindeydim. O bahçede kızla buluştu."

"Takip ettiğiniz kimdi?"

"Bunu size açıklayabilirim, efendim. Peşinde olduğum Hertzogovia elçiliğinden genç bir ataşeydi."

Poirot kaşlarını kaldırdı. "İşte bu çok ilginç. Çok çok ilgi çekici. Kew Bahçeleri buluşmak için uygun bir yer. Çok uygun bir yer!"

"Ben de o zaman öyle düşünmüştüm, efendim."

"Uzun uzun konuştular mı?"

"Hayır efendim. Onların birbirlerini tanıdıklarını bile pek anlayamazdınız. Genç kızın elinde bir kitap vardı. Bir banka oturdu. Biraz kitap okuduktan sonra bunu yanına bıraktı. O sırada takip ettiğim ataşe yaklaştı. O da bankın ucuna ilişti. Konuşmadılar. Sadece genç kız kalkıp gitti. Ataşe bir süre orada oturdu. Sonra da kalkıp uzaklaştı. Yalnız o arada genç kızın bankta unuttuğu kitabı yavaşça aldı. Hepsi bu kadar efendim."

Poirot, "Evet," dedi. "Çok ilginç."

Bay Goby kitaplığa bakarak, "İyi geceler..." diye mırıldandı. Sonra dönerek dışarı çıktı.

Poirot sinirli bir şekilde nefes aldı. "Artık bu kadarı da fazla! Şimdi işe casusluk ve karşı casusluk da karıştı! Ben sadece basit bir cinayetin peşindeydim. Yavaş yavaş bu cinayetin uyuşturucu madde kullanan bir kızın yalanından başka bir şey olmadığına inanmaya başlayacağım."

14. BÖLÜM

"Sevgili madam." Poirot bir reverans yaparak, elindeki Victoria devrine özgü çiçek buketini Bayan Oliver'e uzattı.

"Mösyö Poirot! Çiçekler çok güzel. Benimkiler solmuştu." Vazoda duran çiçeklere baktı. "Beni ziyarete gelmeniz ne büyük incelik."

"İyileştiğinize çok sevindim."

Bayan Oliver, "İyileşmiş sayılırım," diyerek başını hafifçe salladı. "Fakat zaman zaman başım ağrıyor... Hem de çok kötü şekilde."

"Size tehlikeli işlere karışmamanız için uyarmıştım, madam."

"Daha doğrusu bana burnumu bu işe sokmamamı ima ettiniz. Halbuki ben kalktım, bunu yaptım," diyerek ekledi. "Bana etrafta kötü bir şey varmış gibi geldi. İyice korkmuştum. Fakat kendi kendime aptallık ettiğimi, ortada korkacak bir şey olmadığını söyledim." O günkü macerasını en ince ayrıntısına kadar anlattı. "Doğrusu David'den pek korkmadım. Sonuçta tavus kuşu öyle tehlikeli bir hayvan değildir. Ben ona, Tavus Kuşu ismini taktım, zira delikanlı çok süslü. Tavus kuşu da öyle değil midir?"

"Başınıza vurulmadan önce birinizin peşine takılmış olduğunu fark ettiniz mi?"

"Hayır, hayır. Hiç fark etmedim. Fakat bana çocuk yolu bilerek yanlış tarif etti gibi geliyor."

Poirot düşünceli bir tavırla başını salladı.

Bayan Oliver ısrar etti. "Başıma vuranın Tavus Kuşu olduğu belli. Bunu başka kim yapabilirdi? O yağlı elbiseli, pis delikanlı mı? Çok kötü kokuyordu. Fakat öyle tehlikeli bir hali yoktu. Kafama vuran o Frances adlı yarı baygın kız da olamaz. Sandalyeye yayılmış, uzun siyah saçları etrafa dağılmıştı. Bana bir aktrisi hatırlattı."

"Yani ressama modellik mi yapıyordu?"

"Evet ama Tavus Kuşu'na değil. O pis delikanlıya. Kızı görüp görmediğinizi hatırlayamadım."

"O zevke henüz erişemedim. Tabi eğer bu bir zevkse."

"Kız oldukça dağınık ve sanatkârca bir hali olmasına rağmen hiç de çirkin değil. Fazla makyaj yapıyor. Onun için beatniklerle arkadaş olması, onlara modellik etmesi çok normal. Belki o da Tavus Kuşu'na âşıktır. Fakat bence asıl o pis ressamdan hoşlanıyor. Her neyse... Onun kafama ağır bir darbe indirebileceğini hiç sanmıyorum."

"Aklıma başka bir şey geldi madam. Biri belki David'i takip ettiğinizi gördü ve peşinize takıldı."

"Ne, benim peşime mi takıldı?"

"Veya belki de biri avluya gizlenmiş, o gençleri gözetliyordu."

Bayan Oliver, "Bu olabilir," dedi. "Acaba kimdi o?"

Poirot sinirli bir şekilde içini çekti. "İşin içine bir sürü adam karıştı. Güç... çok güç bir mesele bu. Her şeyi iyice göremiyorum. Sadece gözlerimin önünde cinayet işlemiş olabileceğini söyleyen kız var. Elimdeki delil sadece bu... Üstelik bu olayda da yine zorluklarla karşı karşıyayım."

"Ne demek istiyorsunuz?..."

"Düşünün."

Bayan Oliver düşünmekten pek hoşlanmazdı. "Siz daima benim aklımı karıştırırsınız," diye şikâyet etti.

"Bir cinayetten söz ediyorum. Hangi cinayet bu?..."

"Üvey annenin öldürülmesi sanırım."

"Üvey anne ölmedi ki. Sağ o."

Bayan Oliver bağırdı. "Siz insanı deli edersiniz. Doğrusu başka ne istediğini bir türlü anlayamıyorum."

Poirot oturduğu koltuğa sırtını dayadı. Parmak uçlarını birbirine birleştirip işin zevkini çıkarmaya çalıştı. Ya da Bayan Oliver öyle düşündü.

"Düşünmek istemiyorsunuz. Ama düşünmeden bir yere varamayız."

"Düşünmek istemiyorum. Ben hastanede yatarken neler yaptığınızı öğrenmek istiyorum. *Bir şeyler* yapmış olmalısınız. Neler yaptınız?"

Poirot bu soruyu duymamış gibi davrandı.

"Şimdi konuyu tekrar ele alalım. Bir gün bana telefon ettiniz. Kötü bir günümdü. Evet kötü bir günümde olduğumu inkâr etmiyorum. Bana acı veren bir şey söylemişlerdi. Siz, madam, bana şefkatle yaklaştınız. Beni neşelendirip cesaret verdiniz. Bir fincan çok lezzetli kakao ikram ettiniz. Dahası bana yardım etmeyi teklif etmekle kalmayıp yardım da ettiniz. Bana gelip bir cinayet işlemiş olabileceğini söyleyen kızı bulmama yardımcı oldunuz! Madam şimdi kendimize şu soruları soralım. Bu cinayet nedir? Öldürülen kim? Cinayet nerde işlenmiştir? Adam neden öldürülmüştü?"

"Lütfen kesin," dedi Bayan Oliver. "Başıma ağrılar saplandı. Bu hiç iyi değil."

Poirot bu sözlere aldırış etmedi. "Elimizde gerçekten bir cinayet vakası var mı? Siz üvey anneden şüphe ediyorsunuz, ama henüz bir ceset bulunmadı. Bir cinayet işlenmiş olmalı. Ben önce kimin öldürüldüğünü araştıracağım. Birisi gelip bana cinayetten söz ediyor. Bir şekilde bir yerlerde bir cinayet işlendi. Ama ben cesedi bulamıyorum. Sizin söylediğiniz gibi Mary Restarick'i öldürmeye teşebbüs etmeleri de Hercule Poirot'yu tatmin etmiyor."

Bayan Oliver, "Daha ne istediğinizi anlayamadım," dedi ve... "Harika bir fikrim var," diye ekledi. "Belki de Andrew Restarick ilk karısını öldürdükten sonra Güney Afrika'ya kaçmış olabilir. Bu olasılığı düşündünüz mü?"

Poirot öfkeyle, "Böyle bir şeyi kesinlikle düşünmedim," diye cevap verdi.

"Ben düşündüm," dedi Bayan Oliver. "Çok ilginç. Diğer kadına âşıktı, uzaklara giderken onu da beraberinde götürmek istiyordu. Bu nedenle ilk karısını öldürdü ve kimse ondan şüphelenmedi."

Poirot bıkkınlıkla içini çekti. "*Fakat ilk karısı o Güney Afrika'ya gittikten on bir, on iki yıl sonra öldü.* Kızı da o zaman beş yaşındaydı. Annesini öldürmüş olamaz."

"Annesine yanlış ilaç vermiş olabilir. Ya da Restarick yalnızca kadının öldüğünü söylemiştir. Ne de olsa onun ölüp ölmediğini *bilmiyoruz.*"

Hercule Poirot, "Ben biliyorum," dedi. "Araştırma yaptım. İlk Bayan Restarick 14 Nisan 1963 yılında ölmüş."

"Bunları nasıl öğrendiniz?"

"Araştırma yapması için birisini tuttum. Madam yalvarırım acele ederek imkânsız sonuçlar çıkarmayın."

"Çok akıllıca düşündüğümü sanıyordum," dedi Bayan Oliver inatla. "Bu olaylar romanda geçseydi böyle kurgulardım. Cinayeti çocuğa işletirdim. Bunu kasten yaptırmazdım, babası ona annesine ilacını vermeyi unutmamasını söylerdi."

Poirot, "Yani *dolaylı cinayet!*" dedi.

"Pekâlâ," dedi Bayan Oliver. "Nasıl isterseniz öyle deyin."

"Ne yazık ki söyleyecek bir şeyim yok. Bir cinayet arıyor ve bulamıyorum."

"Mary Restarick kendini iyi hissetmeyince hastaneye kaldırılmış. İyileşip eve döndükten sonra tekrar hastalanmış. Eğer iyi bir araştırma yapsalardı Norma'nın arsenik ya da başka bir zehri odasında sakladığı anlaşılırdı."

"Zaten zehri onun odasında buldular."

"Doğrusu Mösyö Poirot daha ne istiyorsunuz?

Hercule Poirot, "*Cinayet istiyorum,*" dedi.

"Böyle söylerken kana susamış gibi bir tavır takınıyorsunuz."

"Bir cinayet arıyorum, bulamıyorum. Bu insanı çıldırtacak bir şey. Onun için benimle birlikte düşünmenizi istiyorum..."

"Mesela... sözlere dikkat etmelisiniz... Norma, George'a söylediği şeyi bana da tekrarladı. Fakat hiçbir zaman, 'Üvey annemi öldürmeye kalktım', demedi. O bu cinayet olmuş ve birisi ölmüş gibi konuşuyordu."

"Ben bu işten vazgeçtim. Norma'nın üvey annesini öldürmeye çalışmış olabileceğine bir türlü inanmıyorsunuz."

"Hayır... Bunun mümkün olduğunu kabul ediyorum. Belki gerçekten böyle bir şey oldu. Bu kızın içinde bulunduğu ruh haline de uyardı. Fakat hiçbir şey kanıtlanamadı. Herhangi bir kimse arsenik şişesini Norma'nın eşyalarının arasına saklayabilirdi. Hatta bunu kadının kocası bile yapmış olabilirdi."

Bayan Oliver homurdandı. "Siz de kadınları daima kocalarının öldürdüğüne inanırsınız."

Poirot başını salladı. "Bir iş genellikle onların başının altından çıkar da ondan. Bu yüzden önce kocanın üzerinde dururuz... Tabi suçlu Norma veya hizmetçilerden biri de olabilir. Sonia'yla Sir Roderick'i de unutmamalı. Sonra bu işi Mary Restarick'in *kendisinin* de yapmış olması pekâlâ mümkün."

"Saçma. Neden yapsın?"

"Bunun birçok sebepleri olabilir."

"Aman Mösyö Poirot. Siz de nerdeyse herkesten şüphe edeceksiniz."

"Tabi. Ben daima herkesten şüphelenirim zaten... Önce şüphe eder, sonra da sebepleri araştırırım."

"O zavallı yabancı kızın, Mary Restarick'i zehirlemesi için ne sebep olabilir?"

"Bu, kızın o evde yaptığına... İngiltere'ye neden geldiğine ve daha başka şeylere bağlı."

"Siz gerçekten çıldırmışsınız."

"Bu işi David denen çocuk da yapmış olabilir. Şu sizin Tavus Kuşu."

"Artık bu da olmayacak bir şey. David orda değildi ki. Evin yanına bile gitmedi."

"Hayır. Eve gittiğim gün o da orada dolaşıyordu."

"Herhalde oraya zehri Norma'nın odasına koymak için gitmemişti."

"Bunu nerden biliyorsunuz?"

"Fakat Norma'yla o acayip insan birbirlerine âşıklar."

"Evet, görünüşte öyle. Bunu itiraf ediyorum."

Bayan Oliver sızlandı. "Siz de her şeyi zorlaştırmaya çalışırsınız."

"Ne münasebet. Asıl benim her işimi güçleştirdiler. Bilgiye ihtiyacım var benim. Olanları bana bir kişi anlatabilir. O da ortadan kayboldu."

"Norma'yı mı kastediyorsunuz?"

"Evet. Norma'yı kastediyorum."

"Fakat o kaybolmadı ki. Siz ve ben, onu bulduk."

"Norma, o kafeden çıktı ve tekrar kayıplara karıştı."

"Ve siz onun gitmesine izin verdiniz öyle mi?" Bayan Oliver'in sesi sitemle titriyordu.

"Maalesef."

"*Onun gitmesine göz yumdunuz.* Kızı tekrar bulmaya da çalışmadınız."

"Onu bulmaya çalışmadığımı söylemedim."

"Fakat şu ana kadar başarıya ulaşamadınız. Mösyö Poirot doğrusu beni hayal kırıklığına uğrattınız."

Hercule Poirot uykuda konuşur gibi, "Bir şekil var," dedi. "Evet, bir şekil var. Ama bir parçası eksik olduğundan tam yerine oturmuyor. Bunu anladınız, değil mi?"

Başı ağrıyan Bayan Oliver aksi bir sesle, "Hayır," dedi.

Poirot karşısındaki kadına aldırmadan, kendi kendine konuşmaya devam etti. Zaten Bayan Oliver'in de onu dinlediği söylenemezdi. Poirot'ya çok kızmıştı. Norma Restarick'in onu fazla yaşlı bulmasına hak veriyordu. Bayan Oliver, kızı bulmuş, dedektife telefon edip vakit kaybetmeden bulun-

duğu yere gelmesini söyleyerek kızın arkadaşının peşine takılıp onu izlemişti. Kızı da Poirot'a bırakmıştı. Ama o ne yapmıştı... kızı elinden kaçırmıştı. Şimdiye kadar Poirot'nun doğru dürüst bir iş yaptığına inanmıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Dedektif konuşmasını bitirince bunu yüzüne de söyleyecekti.

Poirot ise alçak sesle "şekil" dediği şeyi özetlemeye devam ediyordu.

"Bağlantılı. Evet, bağlantılı olduğundan çözümlenmesi zor. Olaylar birbirleriyle bağlantılı, sonra şeklin dışında olduğunu zannettiğimiz bir şey buluyoruz. Ama o da şeklin dışında değil. Böylece şüpheli kişilerin sayısı artıyor. Neyin şüphesi? İşte bunu bilmiyoruz. Birincisi kız. Çelişkili şekiller labirentinin içindeki en önemli sorunun cevabını aramalıyım. Kurban kız mı, hayatı tehlikede mi? Yoksa kız çok mu kurnaz? Ya da kendi amacı için yaratmak istediği görüntüyü mü sergiliyor? Her ikisi de olabilir. Somut bir kanıt bulmam gerek. Bir yerlerde kesin bir nokta olmalı. Bir yerlerde olduğuna eminim."

Bayan Oliver çantasını karıştırıyordu. Sinirli bir sesle, "Ne zaman arasam aspirinlerimi bulamıyorum," diye söylendi.

"Elimizde birbiriyle bağlantılı bir şekil var. Baba, kız ve üvey anne. Bunların yaşamları birbiriyle bağlantılı. Yaşlı bunak dayıyla birlikte yaşıyorlar. Sonra Sonia adındaki kız. O dayıyla bağlantılı. Onun yanında çalışıyor. Terbiyeli ve görgülü bir kız. Dayı onu pek seviyor. Hatta ona karşı aşırı yumuşak diyebiliriz? Ama onun evdeki rolü ne?"

"Sanırım, İngilizce öğrenmek istiyor," dedi Bayan Oliver.

"Kew Bahçeleri'nde Hertzogovia elçiliğinden birisi ile buluşuyor. Onunla buluşuyor ama konuşmuyor. Elindeki kitabı banka bırakıyor, adam kitabı alıyor."

Bayan Oliver, "Hepsi bu kadar," dedi.

"Peki, bunun şekille bir ilgisi var mı? Bunu henüz bilmiyoruz. Pek ilgisi yok, ama yine de olabilir. Mary Restarick istemeden kız için tehlikeli olabilecek bir şey mi öğrendi?"

"Sakın bana bunun *casuslukla* filan ilgisi olduğunu söylemeyin."

"Söylemiyorum. Merak ediyorum."

"Sir Roderick'in bunak olduğunu siz söylediniz."

"Sorun onun bunak olup olmadığı değil. Savaşta önemli bir görevdeydi. Elinden çok önemli evraklar geçti. Ona da çok önemli mektuplar yazılmış olabilir. Ve önemlerini kaybettikleri halde bu mektuplar hâlâ onun elinde olabilir."

"Yıllar önceki savaştan söz ediyorsunuz."

"Evet. Ama yıllarca önce meydana gelen olaylar sona ermiş sayılmaz. Yeni ittifaklar kurulur. Şunu bunu yadsıyan konuşmalar yapılır, bazı konularda halka çeşitli yalanlar söylenir. Farz edelim ki, yıllarca önce yazılmış mektuplar ya da evraklar kimilerinin kişiliğine kara leke sürecek. Ben size bir şey söylemiyorum. Yalnızca tahmin ediyorum. Geçmişte doğrulukları kanıtlanmış tahminler. Yabancı hükümetlerin eline geçer korkusuyla yok edilmesi gereken bazı mektuplar ve belgeler. Ve anılarını yazan yaşlı bir adamın elinden bu belgeleri güzel bir genç kızdan daha iyi ele geçirebilecek biri olabilir mi? Son zamanlarda herkes anılarını yazıyor. Kimse onlara engel olamaz. Diyelim ki, yardımsever sekreterin yemek pişirdiği bir gün üvey annenin yemeğine biraz bir şeyler katılıyor. Ve böylece tüm kuşkular Norma'nın üstünde toplanıyor."

"Hayal gücünüz ne kadar geniş," dedi Bayan Oliver.

"Yani biraz fazla çapraşık. Söylediğiniz *tüm* bu şeyler olamaz."

Ama Poirot bunu duymadı. Sanki kendi kendine konuşuyordu. "Bir sürü şekil var. Hangisi doğru? Norma evden çıkıp Londra'ya gidiyor. Bana söylediğiniz gibi 'Üçüncü kız' o. Yani iki kızla birlikte bir apartmanda oturuyor. Bu da bir şekil olabilir. O iki kız Norma'nın yabancısı. Fakat sonra ne oluyor? Claudia Reece-Holland'ın, Norma Restarick'in babasının sekreteri olduğunu öğreniyorum. İşte yeni bir *bağ* daha. Bu sadece bir tesadüf mü? Yoksa karşımıza yeni bir şekil mi çıkıyor? Diğer kız ise söylediğinize göre zaman zaman modellik yapıyor ve Norma'nın âşık ol-

duğu Tavus Kuşu'nu da tanıyor. Yine bir bağ. Bir sürü bağ... Peki, Tavus Kuşu David'in bütün bunlarla ne ilgisi var?... O Norma'ya âşık mı? Öyle gözüküyor. Kızın babasıyla üvey annesinin bu maceradan hoşlanmamaları da normal."

Bayan Oliver düşünceli bir şekilde, "Claudia Reece-Holland'ın, Restarick'in sekreteri olması tuhaf," diye mırıldandı. "Onun üzerine aldığı işleri ustalıkla başardığı muhakkak. Çok becerikli bir kız o. Belki o kadını da yedinci katın penceresinden aşağıya Claudia attı."

Poirot ağır ağır ona döndü. "Ne dediniz?... Ne dediniz?..."

"O apartmandaki bir kadından söz ediyorum. Adını bile bilmiyorum onun. Fakat zavallı yedinci katın penceresinden düşmüş veya kendini aşağıya atmış. Ölmüş tabi."

Poirot'nun sesi öfkeyle yükseldi. "Ve siz bunu bana şimdiye kadar söylemediniz!" Bayan Oliver'i suçlarmış gibi bir hali vardı.

Yazar, ona hayretle baktı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Ne demek istediğimi mi? Sizden bana ölümden söz etmenizi istedim. Bana kimsenin ölmediğini söylediniz. Aklınıza sadece o zehirlenme olayı geldi. *Halbuki biri ölmüş işte.* Hem de o apartmanda."

"Borodene Konakları'nda."

"Evet, evet. Ne zaman olmuş bu olay?"

"O intihar mı? Hoş belki de kazaydı... Durun bakayım... o olay ben apartmana gitmeden bir hafta önce olmuş sanırım."

"Çok güzel. Siz bunu nasıl öğrendiniz?"

"Sütçü söyledi."

"Sütçü mü? *Tanrı'm!...*"

Bayan Oliver, "Gevezenin biriydi o," dedi. "Bana bu olay pek acıklı geldi. Gündüz... sanırım sabah çok erken saatlerde olmuş."

"Kadının adı neymiş?"

"Bilmiyorum. Sütçü söylemedi sanırım."

"Genç miymiş? Orta yaşlı mıymış? Yoksa ihtiyar mıymış?"

Bayan Oliver düşündü. "Kesin olarak söylemedi. 'Ellisinde vardı,' dedi sanırım."

"Hım... o üç kızdan biri kadını tanıyor muymuş?"

"Ne bileyim ben? Bana bundan söz eden olmadı ki."

"Ve siz de bu olayı bana söylemeyi hiç düşünmediniz."

"Aman Mösyö Poirot o olayın bu konuyla ne ilgisi var? Tabi aralarında bir bağlantı olabilir, ama kimse bunu düşünmedi. Bu olayda bir şey söylemedi."

"Aralarında bağlantı var tabi. Norma o apartmanda oturuyor. Günün birinde bir kadın intihar ediyor. (Herkesin olayın bir intihar olduğuna inandığı anlaşılıyor.)Yani biri yedinci kattaki pencerelerden birinden kendini atıyor veya kazara düşüyor... *ve ölüyor.* Sonra? Birkaç gün sonra bir partide benden söz edildiğini duyan Norma kalkıp bana geliyor. Bana bir cinayet işlemiş olmasından korktuğunu söylüyor. Anlamıyor musunuz? Bu ölüm... Ve birkaç gün sonra da birini öldürdüğünü sandığını açıklayan bir kız. *Evet, aradığımız cinayet bu olmalı.*"

Bayan Oliver, "Saçma," diye bağırmak istedi, ama kendini tuttu. Fakat bu sözü içinden tekrarlamaktan kendini alamadı.

"İşte, şimdiye kadar öğrenemediğim gerçek bu, Bayan Oliver. Bunun sayesinde bütün esrar çözülecek. Evet, evet... Henüz işin içyüzünü anlamış değiliz. Fakat gerçeğe yaklaştığımı seziyorum. Düşünmeliyim... Evet... Eve gitmeli ve bütün parçaları birbirine bağlayıncaya kadar uzun uzun düşünmeliyim... Evet... Nihayet... Nihayet gerçeği göreceğim."

Ayağa fırladı. "Hoşça kalın, sevgili madam," diye mırıldanarak telaşla odadan çıktı. Sonunda Bayan Oliver duygularını açıklayabildi.

Boş odada. "Saçma, tamamen saçma. Acaba dört aspirin içsem fazla mı olur?" diye söylendi.

15. BÖLÜM

Hercule Poirot odasında oturuyordu. George'un hazırladığı nane çayını yudumlarken bir yandan da düşünüyordu. Kendisinin bile garip bulduğu bir düşünce tarzı vardı. Yap boz parçalarını seçer gibi düşüncelerini seçerdi. Bu arada düşünceleri tutarlı bir şekilde yerine oturup anlaşılır bir tablo oluştururdu. Şu anda en önemli şey seçim ve ayrışmaydı. Çayını yudumladı, sonra fincanı bırakıp bulmacanın çeşitli parçalarının birer birer aklına gelmesini bekledi. Hepsini teker teker aklından geçirdikten sonra seçimini yapacaktı.

Rugan ayakkabılarının ayağını sıkmasından başladı. Yakın dostu, Bayan Oliver ile birlikte yürüyüşe çıkmaları. Üvey anne. Bahçe kapısını tutan eli. Dönüp ona bakan kadın. Sonra kadın başını eğip gül fidanlarını budamaya başlamıştı. Tekrar başını kaldırıp ona bakmış mıydı? Orada önemli bir şey var mıydı? Yoktu. Sarı saçlar. Mısır püskülü gibi parlak, kıvırcık saçlar ona, Bayan Oliver'in saçlarını anımsatmıştı. Hercule Poirot hafifçe gülümsedi. Mary Restarick'in saçları, Bayan Oliver'inkinden çok daha derli topluydu. Soluk yüzünü çevreleyen gür sarı saçlar Sir Roderick hastalığından dolayı kadının saçlarının döküldüğünü ve peruk takmak zorunda kaldığını söylemişti. Genç bir kadın için çok acı vericiydi. Düşündükçe kadının başındaki saçların garip bir biçimde çok ağır olduğunu anımsadı. Mükemmel şekil verilmişti ve tek teli bile kıpırdamıyordu. Mary Restarick'in peruğunu düşündü. Tabi bir peruksa, Sir Rode-

rick'in sözüne de pek güvenemiyordu. Belirli bir özelliği var mı, diye tekrar perukla ilgili olasılıkları düşündü. Karşılıklı yaptıkları konuşmayı aklından geçirdi. Birbirlerine önemli bir şey söylemişler miydi? Hayır. İçinde bulundukları odayı hatırladı. Başkasına ait bir evde yeni yerleşilmiş kişiliksiz bir odaydı. Duvarda iki tablo vardı. Birisi gri giysili, ince dudaklı, grimsi kahverengi saçlı bir kadına aitti. Birinci Bayan Restarick. Kocasından birkaç yaş büyük görünüyordu. Diğer duvarda da adamın tablosu vardı. Her ikisi de iyi portrelerdi. Lansberger iyi bir portre ressamıydı. Poirot kocaya ait tabloyu düşündü. İlk ziyaretinde o resme iyi bakmamıştı, daha sonra Restarick'in çalışma odasında onu iyice incelemişti...

Andrew Restarick ve Claudia Reece-Holland. Ya onlara ne demeli? Acaba aralarında yalnızca patron-sekreter ilişkisi mi vardı? Olması gerekmezdi. Yıllarca sonra ülkesine dönen adamın pek fazla dostu ve akrabası yoktu. Kızının kişiliği ve davranışları da onu şaşırtıp endişelendiriyordu. Adamın yetenekli sekreterine başvurup kızı için Londra'da bir yer bulmasını istemesi çok doğaldı. Kirayı paylaşacak üçüncü bir kız arayan Claudia da patronuna bir iyilik yapmak istemiş olabilirdi. Üçüncü kız... Bayan Oliver'in kullandığı bu sözcük aklından çıkmıyordu. Sanki onun göremediği özel bir anlam içeriyordu.

Kapı açılarak, George içeriye girdi. Uşak kapıyı yavaşça arkasından kapattı. "Genç bir kız, sizi görmek istiyor, efendim. Geçen gün gelen kız bu."

Poirot hayretle doğrulup oturdu. "Ben kahvaltı ederken gelen kız mı?

"Hayır, efendim. Ben, Sir Roderick Horsefield'le gelen genç kızı kastettim."

"Öyle mi?"

Poirot kaşlarını kaldırdı. "Onu içeri al. Şimdi nerde?"

"Onu Bayan Lemon'un odasına aldım."

"Ah, evet, onu buraya getir."

Sonia, George'un adını vermesini beklemedi. Uşağın önünden hızla, hatta biraz da sinirli bir tavırla içeri girdi.

"Kaçmam kolay olmadı. Fakat size o evrakları almadığımı söylemeye geldim. Ben hiçbir şey çalmadım. Anlıyor musunuz?"

Poirot sordu. "Size bir şey çaldığınızı söyleyen oldu mu? Oturun matmazel."

"Oturmak istemiyorum. Vaktim yok. Size iddiaların doğru olmadığını söylemeye geldim. Ben çok dürüst bir insanım. Ve bana emredilenleri yerine getiriyorum."

"Anlıyorum. Yani siz Sir Roderick'in evinden kâğıt, mektup veya herhangi bir evrağı çalmadığınızı iddia ediyorsunuz. Tamam mı?"

"Evet. Ben de bunu söylemek için buraya geldim. *O* bana inanıyor. *O* böyle bir şey yapmayacağımı biliyor."

"Pekâlâ. Bu sözlerinizi dikkate alacağım."

"O evrakları bulabileceğinize inanıyor musunuz?"

Poirot, "Şu ara başka bir işle uğraşıyorum," diye cevap verdi. "Sırası gelince Sir Roderick'in evraklarıyla da ilgileneceğim."

"Endişeli o. Çok endişeli. Ona söyleyemeyeceğim bir şey var. Bunu size açıklayabilirim. *O birçok şeyini kaybediyor.* Eşyaları koyduğunu sandığı yerlerde bulamıyorsunuz. Bunları akla hayale gelmeyecek yerlere tıkıyor. Biliyorum. Benden şüphe ediyorsunuz. Yabancı olduğum için herkes benden şüpheleniyor zaten. Yabancı bir ülkeden geldiğim için... o gülünç İngiliz casus romanlarında olduğu gibi gizli evrakları çaldığımı sanıyorlar. Ben öyle bir insan değilim. Ben kültüre meraklı bir kızım."

Poirot, "Ah," dedi. "Böyle şeyleri öğrenmek hoşuma gider," diyerek ekledi. "Bana söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Ne söylememi istiyorsunuz?"

"Hiç bilinmez."

"Sözünü ettiğiniz diğer işler nedir?"

"Ah, vaktinizi almak istemem. Belki bugün izinlisinizdir."

"Evet. Haftada bir gün iznim var. O zaman istediğimi yapabiliyorum. Londra'ya geliyorum. British Museum'a gidiyorum..."

"Kuşkusuz Victoria ve Albert Müzesi'ni de ziyaret ediyorsunuz."

"Evet."

"Anlıyorum... Ulusal Galeri'ye gidip tabloları görüyorsunuz. Güzel havalarda Kensington Bahçeleri'ne gidiyorsunuz. Hatta Kew Bahçeleri'ne kadar uzanıyorsunuz."

Kız irkildi, Poirot'ya sinirli ve merakla baktı. "Neden Kew Bahçeleri'nden söz ettiniz?"

"Orda gayet hoş bitkiler ve ağaçlar var da ondan... Ah, Kew Bahçeleri'ni görmemezlik etmemelisiniz. Giriş ücreti pek az. Bir penny sanırım. Veya iki penny. Bu para karşılığı gidip tropik ağaçlara bakar veya bir banka oturarak kitap okursunuz." Sonia'ya tatlı tatlı tebessüm etti. Kızın endişesinin artmış olduğu gözünden kaçmamıştı tabi. "Fakat artık sizi tutmayayım, matmazel. Belki elçiliklerden birinde ziyaret edeceğiniz bir dostunuz vardır."

"Bunu neden söylediniz?"

"Belirli bir sebebi yok. Fakat dediğiniz gibi yabancısınız. Ülkenizin burdaki elçiliğinde birçok arkadaşlarınız bulunabilir."

"Biri size bir şeyler söylemiş. Biri aleyhimde ithamlarda bulunmuş. Bana inanın. O sık sık eşyalarını kaybeden gülünç bir ihtiyar. İşte o kadar! Onun gizli kâğıtları veya evrakları yok. Hiçbir zaman da olmamış."

"Fakat siz ne söylediğinizin farkında değilsiniz. Zaman geçiyor. O, bir zamanlar önemli sırları bilen hatırı sayılır bir adamdı."

"Beni korkutmaya çalışıyorsunuz."

"Hayır, hayır. O kadar melodramdan hoşlanmam."

"Bayan Restarick! Aleyhimde konuşan kesinlikle Bayan Restarick. O benden hiç hoşlanmıyor."

"Bayan Restarick, bana sizden hiç söz etmedi."

"Ben de *ondan* hoşlanmıyorum. O güvenemediğim bir kadın tipi. Bence *onun* bazı sırları var."

"Öyle mi?"

"Evet. Zannedersem o kocasından bazı şeyler gizliyor. Bana kalırsa başka erkeklerle buluşmak için Londra'ya geliyor veya başka yerlere gidiyor. Onun hiç olmazsa bir erkekle buluştuğunu biliyorum."

Poirot mırıldandı. "Öyle mi? İşte bu çok ilginç. Onun başka erkeklerle buluşmaya gittiğinden eminsiniz demek?"

"Tabi eminim. Bir kere sık sık Londra'ya geliyor. Bundan kocasına söz ettiğini de sanmıyorum. Veya adama alışverişe gittiğini söylüyordur. Bay Restarick çok meşgul bir insan. Karısının şehre geliş nedenlerini sorgulamıyor. Halbuki Bayan Restarick çoğu zamanını Londra'da geçiriyor. Buna rağmen bahçeyle uğraşmaya bayılıyormuş gibi de rol yapıyor."

"Bayan Restarick'in görüştüğü adam kim?"

"Ben ne bileyim? Kadının peşinden gitmiyorum ya. Bay Restarick öyle şüpheci bir insan değil. O karısı kendisine ne söylerse hemen inanıyor. Belki de adam daima işini düşünüyor. Sanırım kızı için de endişe ediyor."

Poirot başını salladı. "Evet kızı için gerçekten endişe ediyor. Norma hakkında neler biliyorsunuz? Kendisini iyi tanıyor musunuz?"

"Hayır, pek iyi tanımıyorum. Eğer ne düşündüğümü soruyorsanız... Bence o delinin biri."

"Delinin biri mi? Neden böyle düşündüğünüzü sorabilir miyim?"

"Bazen çok acayip şeyler söylüyor. Olmayan bazı şeyleri görüyor."

"Olmayan bazı şeyleri mi görüyor?"

"Mesela insanları... Kimse yokken o var sanıyor. Bazen çok heyecanlanıyor. Bazen ise sanki rüyadaymış gibi dolaşıyor. Ona bir şeyler söylüyorsunuz, sizi duymuyor bile. Cevap vermiyor. Galiba onun ölmesini istediği bazı kimseler var."

"Bayan Restarick mi yani?"

"Ve babası. Adama sanki ondan nefret ediyormuş gibi bakıyor."

"Bunun nedeni, üvey annesiyle babasının seçtiği gençle evlenmesine engel olmaya çalışmaları mı?"

"Evet. Onlar bu evliliği istemiyorlar. Tabi kadınla adam haklı, ama bu durum Norma'yı çok kızdırıyor. Günün birinde..." Sonia neşeyle başını sallayarak ekledi. "Norma kendini öldürecek sanırım. Onun böyle bir delilik yapacağını umarım. Ama insan âşıkken böyle çılgınlıklara kalkar." Omzunu silkti. "Neyse... Ben artık gideyim."

"Size bir şey soracağım. Bayan Restarick peruk takıyor mu?"

"Peruk mu? Ben bunu nerden bileyim?" Bir an düşündükten sonra itiraf etti. "Takabilir tabi. Yolculukta çok rahat oluyor bu. Sonra peruk takmak moda. Ben de bazen peruk takıyorum. Yeşil bir peruk. Daha doğrusu bir zamanlar takardım." Tekrar ekledi. "Artık gideyim." Odadan çıktı.

16. BÖLÜM

Hercule Poirot ertesi sabah kahvaltı masasından kalkıp Miss Lemon'un yanına giderken, "Bugün işim çok," diye mırıldandı. "Soruşturma yapacağım. Benim için gerekli şeyleri öğrendiniz, istediğim kimselerden randevu aldınız mı?"

Miss Lemon, "Tabi," dedi. "Hepsi bunun içinde." Belçikalı dedektife ufak bir evrak çantası verdi. Poirot bunun içindekilere hemen baktıktan sonra başını salladı.

"Size daima güvenebilirim, Miss Lemon. İnanılmayacak bir şey bu."

"Aman Mösyö Poirot. Ben bunda inanılmayacak bir taraf görmüyorum. Bana talimat verdiniz, ben de bunları yerine getirdim. Doğal bir şey bu."

Poirot cevap verdi. "Hiç de doğal değil. Ben elektrikçiye, eşyaları tamir eden adama da talimat veriyorum, ama onlar bunu yerine getiriyorlar mı? Nerde?" Hole çıktı. "Bana kalınca paltomu ver, George. Sonbahar serinliği kendisini hissettirmeye başladı."

Tekrar başını sekreterinin odasına uzattı. "Şey, dün gelen genç hanım hakkında ne düşünüyorsun?"

Daktilo makinesinin başındaki Miss Lemon bir an duraksadı. "Yabancı bayanı mı soruyorsunuz?"

"Evet, evet."

"Yabancı olduğu aşikâr."

"Yabancı olmasından başka onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Miss Lemon bir süre düşündü. "Onun hakkında fazla bir şey söyleyemem," dedikten sonra biraz kuşkuyla... "Biraz sinirli bir hali vardı."

"Evet. Bir hırsızlık olayından şüpheleniyordu. Söz konusu para değil, ama patronunun bazı evrakları kaybolmuş."

Miss Lemon, "Vah, vah," dedi. "Evraklar önemli mi?"

"Önemli olabilir. Büyük bir olasılıkla adam evraklarını kaybetmemiş de olabilir."

"Olabilir," dedikten sonra Miss Lemon patronuna başından savmak istercesine baktı. "Bence insan iyi tanımadığı biriyle çalışmamalı," dedi.

Beçikalı dedektif sokağa çıktı. Önce Borodene Konakları'na gidecekti. Bir taksiye bindi. Binanın önünde inerken, avluya bir göz attı. Üniformalı bir kapıcı kapılardan birinin önünde durmuş, ıslıkla hazin bir parça çalıyordu. Poirot yaklaşınca, "Buyrun, efendim?" dedi.

Poirot, "Acaba," diye başladı. "Bana burda olan üzücü bir olay hakkında bilgi verebilir misiniz?"

Kapıcı kaşlarını kaldırdı. "Üzücü bir olay mı? Ben öyle bir şey hatırlamıyorum. Burda işe bir hafta önce başladım. Merhaba Joe."

Binanın karşı köşesinden bir adam onlara doğru geldi.

"Yedinci kattan düşen kadın. Galiba bir ay önceydi."

"Hayır daha o kadar olmadı," dedi Joe. Ağır ağır konuşan yaşlı bir adamdı. Kötü bir olaydı."

"Bir kadın, yukarı katlardan birinin penceresinden kendini attı... veya düştü. Ve tabi öldü."

"Kadın hemen öldü mü?"

"Adı neydi?" Poirot hemen açıkladı. "O benim akrabam olabilir." Belçikalı bazen yalan söylemekten çekinmezdi."

"Öyle mi, efendim? Vah vah... Bayan Charpentier adında bir kadındı."

"O dairede uzun zamandan beri mi oturuyordu?"

"Durun bakayım... Bir... bir buçuk yıldır sanırım. Yok, yok iki yıl olmuştu. Yedinci katta, 76 numaralı dairede oturuyordu."

"En üst katta mı yani?"

"Evet, efendim. Bayan Charpentier adında bir kadın."

Poirot kapıcıdan kadını tarif etmesini istemedi. Ölünün akrabası olduğuna göre bunları iyice bilmesi gerekiyordu tabi. Onun yerine, "Bu olay fazla heyecan uyandırdı mı?" diye sordu. "Soruşturma açıldı mı? Olay kaçta oldu?"

"Sabah beşte veya altıda sanırım. Kimsenin bir şeyden haberi yoktu. Birdenbire yukardan yuvarlanıverdi. O kadar erken olmasına rağmen hemen kalabalık toplandı. Şu parmaklıklara dayandılar. İnsanların ne biçim olduklarını bilirsiniz."

"Polis de geldi tabi."

"Hem de çabucak. Doktorla ambulans da çağrıldı." Kapıcı, sanki her ay iki üç kişi kendini üst kattan aşağıya atıyormuş gibi kanıksamış bir tavırla ekledi. "Malum işler..."

"Herhalde olanları duyunca dairelerdeki kiracılar da aşağıya indiler."

"Yok, yok, kiracılardan pek inen olmadı. Çünkü trafiğin gürültüsünden fazla bir şey duymadıkları için olaydan haberleri yoktu. Biri, kadının aşağıya düşerken bir çığlık attığını söyledi, ama herhalde bunu duyan da olmadı. Olanları daha çok sokaktan geçenler gördüler. Tabi o zaman parmaklığa yaklaşarak, başlarını uzattılar. Onların bu halini gören diğerleri de hemen yanlarına koştular. Kazalarda neler olduğunu bilirsiniz."

Poirot mırıldandı. "Evet, evet, bilirim." Sonra yavaşça sordu. "Bayan Charpantier yalnız mı yaşıyordu?"

"Evet."

"Herhalde diğer kiracılar arasında tanıdıkları vardı."

Kapıcı omzunu silkerek, başını salladı. "Belki... Bu bakımdan bir şey söyleyemeyeceğim. Onu lokantada bizim kiracılarla hiç görmedim. Bazen

dışardan arkadaşlarını buraya yemeğe davet ederdi. Fakat kadının burdakilerden biriyle samimi olduğunu hiç sanmıyorum." Adam sıkılmaya başlamıştı. "Onun hakkında ayrıntılı bilgi istiyorsanız, gidip Bay McFarlene'le konuşun. Burayı o idare ediyor."

"Ah, teşekkür ederim. Ben de öyle yapmayı düşünüyordum."

Poirot gösterilen büroya gitti. Çantasından Miss Lemon'un en üste koyduğu mektubu çıkardı. Bunun üzerinde Bay McFarlane yazılıydı. Kırk beş yaşlarında, yakışıklı, zeki görünüşlü bir adamdı McFarlane. Poirot'nun uzattığı mektubu açarak okudu.

"A, evet," dedi. "Anlıyorum." Kâğıdı masaya bırakarak, Poirot'ya baktı. "Apartmanın sahipleri bana Bayan Louise Charpantier'in ölümü hakkında size elimden geldiği kadar yardım etmemi istemişler. Şimdi... bilmek istediğiniz nedir, mösyö..." Mektuba tekrar bir göz attı. "Mösyö Poirot?"

Poirot öne doğru eğildi. "Bu aramızda kalacak tabi. Polis ve bir avukat Bayan Charpentier'in akrabalarına durumu bildirmiş. Fakat onlar benim İngiltere'ye geleceğimi duyunca olay hakkında bazı kişisel ayrıntıyı öğrenmemi istediler. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya? Sadece resmi raporları okumak yeterli olmayabiliyor."

"Evet, gerçekten öyle. Ne demek istediğinizi anlıyorum. Size bildiklerimi anlatmaya çalışacağım."

"Bayan Charpentier ne zamandan beri burdaydı? Daireyi nasıl tuttu?"

"O buraya iki yıl önce taşındı. Kesin tarihi dosyadan çıkarırım. Daire boşalıyordu. O zamanki kiracı Bayan Charpentier'in tanıdığıydı sanırım. Ona önceden daireden çıkacağını haber verdi. Söz ettiğim kiracı Bayan Wilder adında bir kadındı. BBC'de çalışıyordu. Londra'da uzun zaman kalmıştı. Fakat Kanada'ya gidiyordu. Kibar bir kadındı o. Bayan Charpentier'le fazla bir samimiyeti yoktu sanırım. Ona sadece daireden çıkacağını söylemişti. Bayan Charpentier orayı beğendi."

"Size uygun bir kiracı mıydı o?"

McFarlane cevap vermeden önce hafifçe tereddüt etti. "Evet. Uygun bir kiracıydı."

Poirot başını salladı. "Bana doğruyu söyleyebilirsiniz. Galiba fazla gürültülü partiler veriyordu? Belki toplantıları biraz fazla eğlenceliydi..."

Bay McFarlane fazla ketum davranmaktan vazgeçti. "Zaman zaman birkaç kişi şikâyette bulundu. Ama şikâyetçilerin çoğunluğu yaşlı kimselerdi."

Hercule Poirot eliyle bir işaret yaptı.

"Evet, efendim. İçkiye biraz fazla düşkündü. Dostları da neşeli insanlardı. Bu yüzden zaman zaman sorun oluyordu."

"Erkeklerden de çok hoşlanır mıydı?"

"Doğrusu o kadar ileri gitmek istemem."

"Tabi, tabi durumu anladım."

"Kadın o kadar genç değildi."

"Görünüşler bazen insanı aldatır. Sizce Bayan Charpentier kaç yaşındaydı?"

"Bunu tahmin etmek biraz zor. Kırk, kırk beş sanırım," dedikten sonra ekledi. "Sağlığı iyi değildi."

"Evet, anladım."

"Çok içiyordu. Bundan kesinlikle eminim. Sonra karamsarlaşıyor, sağlığı için endişe etmeye başlıyordu. Durmadan doktorlara gidiyordu sanırım. Fakat adamların ona söylediklerine de inanmıyordu. Kadınlar bu yaşlarda böyle şeyler tuttururlar. Bayan Charpentier de kanser olduğunu sanıyordu. Bundan emindi. Doktorlar kendisine yanıldığını ısrarla tekrarlıyorlardı, ama zavallı onlara kesinlikle inanmıyordu. Bu doktorlardan biri resmi soruşturmada Bayan Charpentier'in hiçbir şeyi olmadığını da söyledi. Neyse... İnsan her gün böyle şeyler duyuyor. Sonunda sinirleri iyice bozuldu ve bir sabah..." başını salladı.

Poirot içini çekti. "Çok acı. Bu apartmanda oturanlar arasında samimi olduğu kimse var mıydı?"

"Böyle bir şeyden haberim yok. Burdakiler birbirleriyle pek samimi değiller. Zira kiracıların çoğu çalışıyor. İşleri var."

"Ben Miss Claudia Reece-Holland'ı kastediyordum. Acaba Bayan Charpentier'le birbirlerini tanıyorlar mıydı?"

"Miss Reece-Holland'la mı? Hayır, sanmıyorum. Tabi asansörde birbirlerine rastladıkları zaman bir iki kelime konuşmuş olabilirler. Fakat bir dostlukları yoktu. Zaten aralarında nesil farkı var. Yani..." McFarlane biraz şaşırmış gibiydi. Poirot bunun sebebini merak etti.

Sonra da, "Miss Reece-Holland'ın dairesinde oturan kızlardan biri... yani Miss Norma Restarick, Bayan Charpentier'i tanıyordu, sanırım," dedi.

"Öyle mi? Bundan haberim yok. Miss Restarick buraya yeni geldi. Onu tanımıyorum bile. Daima korkmuş gibi bir hali var. Herhalde okuldan yeni mezun olmuş," dedi ve ekledi. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Büyük nezaket gösterdiniz. Acaba daireyi görebilir miyim? Akrabalarına anlatacaklarım..." Poirot neler anlatacağını açıklamayarak, cümleyi yarıda kesti.

"Hım... Şimdi o dairede Bay Travers oturuyor. Kendisi bütün gün işinde. Evet. İsterseniz sizi yukarıya çıkarayım, efendim."

Yedinci kata çıktılar. Bay McFarlane kilide anahtarı sokarken kapıya takılı numaralardan biri az kalsın Poirot'nun rugan ayakkabısının üstüne düşüyordu. Kenara sıçrayan dedektif eğilip numarayı aldı. Bunun arkasındaki çiviyi dikkatle kapıya soktu. "Bu numaralar gevşek."

"Çok rahatsız oldum, efendim. Bunu hemen not edeyim. Evet, zaman zaman numaralar gevşiyorlar. İşte daire, bu."

Poirot, McFarlane'le birlikte içeri girerek, oturma odasına gittiler. Duvarları ağaç gibi damarlı duvar kâğıdı ile kaplı kişiliksiz bir odaydı. Geleneksel rahat eşyalarla döşenmişti. Bir televizyon ve birkaç kitabın kadına ait olduğu belliydi.

Bay McFarlane, "Tüm daireler mobilyalıdır," dedi. "Kiracılar isterlerse kişisel eşyalarını getirebilirler. Onlara elimizden geldiğince iyi hizmet vermek istiyoruz."

"Bütün daireler aynı şekilde mi döşeli?"

"Pek değil. İnsanlar ham tahta görüntüsünü seviyorlar. Tablolar için iyi bir fon oluşturuyor. Yalnızca ön kapıya bakan duvardaki freskler değişik. İnsanların istediklerini seçebilecekleri çeşitli fresklerimiz var." Bay McFarlane büyük bir gururla, "Tam on takım fresk var," dedi. "Bu Japonya'dan bir manzara... çok güzel değil mi?... bir tanesi İngiliz bahçesini betimliyor; kuşlarla olan çok çarpıcı; ağaçlı ve soytarılı olanlar da var; çarpıcı renklerde geometrik desenliler de var. Hepsi ünlü sanatçılar tarafından tasarlanmış. Eşyalar hep aynı. İki ayrı renkli, tabi kiracılar kendilerine ait eşyalarla istedikleri ilaveleri yapabilirler. Ama kimse buna zahmet etmiyor."

Poirot, "Söylediğinize göre kiracıların çoğu evcimen değil," diye önerdi.

"Hayır, bir kısmı daldan dala konan kuşlar gibi ya da rahatlarına fazlasıyla düşkün çalışan insanlar. Dekorasyonla pek ilgilenmiyorlar. Onlar için su kesilmesin yeterli. Tabi evlerini süsleyenler de var, ama biz bundan pek hoşlanmıyoruz. Kontratlara eşyaları buldukları gibi bırakmaları ya da yaptıkları zararı ödemeleri gereken bir madde koymanız gerek."

Bayan Charpentier'in ölümü konusundan çok uzaklaştıklarını fark eden Poirot pencereye yaklaştı.

"Burdan mı atladı?" diye mırıldandı.

"Evet, bu pencereden. Sol taraftakinden. Gördüğünüz gibi önünde küçük bir balkon var."

Poirot aşağıya baktı. "Yedi kat. Çok yüksek."

"Evet. Neyse ki zavallı hemen ölmüş. Buna çok memnun oldum. Tabi olay bir kaza da olabilir."

Poirot başını salladı. "Herhalde ciddi değilsiniz, Bay McFarlane. Kadının kendini özellikle attığı kesin."

"İnsan daima en basit ihtimal üzerinde durmaya çalışıyor... Korkarım o pek mutlu bir kadın değildi."

Poirot, "Kibarlığınız için teşekkür ederim," dedi. "Kadının Fransa'daki akrabalarına olayı daha ayrıntılı anlatabileceğim."

Olayı hayalinde istediği berraklıkla canlandıramıyordu. Bu da hoşuna gitmiyordu tabi. O ana kadar Louise Charpentier'in ölümünün çok önemli olduğunu düşünmüştü. Fakat bu varsayımı destekleyecek bir şey öğrenememişti. Kadının ismini düşünceli bir tavırla tekrarladı. "Louise... Neden bu isim ilgimi çekiyor?...." Başını salladı. Bay McFarlane'e teşekkür ederek, apartmandan ayrıldı.

17. BÖLÜM

Başmüfettiş Neele masanın başında oturuyordu. Son derecede ciddi ve resmi bir hali vardı. Poirot'yu nezaketle selamlayarak ona bir koltuğa oturmasını işaret etti. Fakat Poirot'yu içeri sokan genç adam çekilir çekilmez, Başmüfettiş Neele'in de tavrı değişti.

"Eee? Şimdi de neyin peşindesin, koca iblis?"

Poirot, "Neyin peşinde olduğumu sen de biliyorsun," diye cevap verdi.

"Evet, evet. Senin için bazı şeyler öğrendim. Fakat o delikte sana göre bir şey yok."

"Neden bu meseleye delik diyorsun?"

"Çünkü sende tam anlamıyla iyi fare avlayan bir kedi hali var. Sabırla oturuyor ve farenin delikten çıkmasını bekliyorsun. Eğer bana soracak olursan... Bence o delikte fare yok, dostum. Tabi ortaya bazı kirli işler çıkarabilirsin. Sonuçta sen de maliyecilerin nasıl olduklarını öğrenmişsindir. Fakat Joshua Restarick Limited Şirketi'nin temiz bir ünü var. Orayı daima Restaricklerden biri yönetmiş. Ama bundan sonra öyle olmayacak sanırım. Zira Simon Restarick'in hiç oğlu olmamış. Andrew Restarick'in ise sadece bir kızı var. Restarick'in ilk karısının da yaşlı bir akrabası olduğunu öğrendim. Norma Restarick annesi öldükten ve kendisi de okuldan mezun olduktan sonra o kadının yanında oturmuş. Bu söz ettiğimiz ihtiyar kadıncağız da altı ay önce kalp krizi geçirerek ölmüş. Sanırım biraz

kaçıkmış. Bazı garip tarikatlara üye olmuş. Aslında bunlar öyle tehlikeli şeyler değil. Simon Restarick kurnaz bir işadamıymış. Karısı ise sosyetedenmiş. Her ikisi de yaşları bir hayli ilerledikten sonra evlenmişler."

"Ya Andrew?"

"Seyahate meraklı biriymiş. Adamın aleyhinde bir şey bilinmiyor. Hiçbir yerde uzun zaman kalmamış. Güney Afrika, Güney Amerika, Kenya ve diğer ülkelerde dolaşıp durmuş. Ağabeyi, ona geri dönmesi için zaman zaman ısrar etmiş ama Andrew aldırmamış. Londra'dan ve işten hoşlanmıyormuş fakat onda da o Restaricklere özgü para kazanma yeteneği var. O daha çok madenlerle meşgul olmuş. Andrew fil avcısı, arkeolog veya çiftçi değilmiş. Bir anlamda tam bir işadamıymış. Girişimde bulunduğu bütün işlerde daima başarılı olmuş."

"Yani o da yine bir bakıma tutucu."

"Evet. Öyle de denilebilir. Bilmiyorum, ağabeyi öldükten sonra İngiltere'ye neden dönmüş. Herhalde buna karısı sebep oldu. Adam yeniden evlenmiş. Karısı çok güzelmiş ve kendisinden bir hayli gençmiş. Bu ara Sir Roderick Horsefield'le oturuyorlar. Sir Roderick'in kız kardeşi, Andrew Restarick'in amcasıyla evlenmiş. Fakat Andrew'la karısı köyde fazla kalmak niyetinde değillermiş... Bunlar senin için yeni bir haber mi? Yoksa hepsini daha önce öğrenmiş miydin?"

Poirot, "Bunların çoğunu duydum," diye mırıldandı. "Ailede delilik var mı?"

"Sanmıyorum. Dine meraklı ihtiyar kadından başka kaçık yok. Tabi onunki de tek başına yaşayan bir kadın için fazla garip sayılmaz."

Poirot, "Bana anlattıklarından şu çıkıyor," dedi. "Ailede para bol."

Başmüfettiş Neele tekrarladı. "Evet, para bol. Üstelik bu dürüst yollardan kazanılmış. Tabi servetin bir kısmını Andrew Restarick firmaya getirmiş. Güney Afrika maden işletme hakları... Bunlar işletildiği veya hisse senetleri piyasaya sürüldüğü takdirde ellerine gerçekten büyük bir servet geçecek."

Poirot sordu. "Bütün bu para kime kalacak?"

"Bu Andrew Restarick'in yapacağı vasiyetnameye bağlı tabi. O ölürse geride karısıyla kızı kalacak."

"Demek ikisi de günün birinde büyük bir servete konacaklar?"

"Öyle sanırım. Tabi aileyle ilgili bazı vakıflar filan olmalı. Londralı maliyeciler böyle şeylere meraklıdır."

"Andrew'nun ilgilendiği başka bir kadın yok mu?"

"Olduğunu sanmıyorum. Kimse böyle bir şey duymamış. Sonra adam yeni evli. Karısı da çok genç ve güzel."

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı.

"Delikanlı bunları kolayca öğrenebilir, değil mi?"

"Yani kızla evlenir mi demek istiyorsun? Kızı, mahkemenin vesayetine bile verseler o gence kimse engel olamaz. Tabi babası o zaman isterse kızı mirasından mahrum edebilir."

Poirot elindeki özenle yazılmış listeye bir göz attı. Sıra bir resim galerisindeydi şimdi. "Wedderburn Galerisi'ne ne dersin?"

"Orasının kokusunu nasıl aldığını merak ettim doğrusu. Bir müşterin sana gelip sahte bir resim aldığından mı söz etti?"

"Onlar sahte resim mi satıyorlar?"

Başmüfettiş Neele, onu takdir eder gibi, "Kimse sahte resim satmaz," diye cevap verdi. "Sadece geçenlerde hiç de hoş olmayan bir mesele çıktı. Teksaslı bir milyoner buraya gelmiş, tablo satın alıyordu. Tabi bunlar için aklın almayacağı kadar da bol para vermekteydi. Ona bir Renoir'la bir Van Gogh sattılar. Renoir'ınki küçük bir kız çocuğunun başıydı. Bu konuda bazı şüpheler uyandı. Fakat Wedderburn Galerisi'nin tabloyu, sahte olduğunu bile bile alması için de bir sebep yoktu. Mesele büyüdü. Mahkemeye aksetti. Uzmanlar gelerek, şahitlik ettiler. Tabi birbirini tutmayan şeyler söylediler. Galeri resmi geri almayı teklif etti. Milyoner tabloyu geri vermekten vazgeçti. Zira yeni moda olan bir sanat uzmanı bunun gerçek olduğuna yemin etmişti. Bu yüzden adam resmi alıp götürdü. Fakat o zamandan beri galeriden biraz şüphe ediliyor."

Poirot tekrar listesine baktı. "Ya Bay David Baker? Onun hakkında bir şeyler öğrendin mi?"

"Malum gençlerden o. Süprüntü... Grup halinde dolaşıp gece kulüplerini altüst edenlerden. 'Mor Kalp,' eroin, kokain meraklısı. Kızlar onun gibilere bayılıyorlar. İnleyerek, 'Hayat onun için çok çetin,' diyorlar. 'Aslında o bir dâhi. Ama resimlerini takdir eden yok.' Bana sorarsan iş yine sekse dayanıyor."

Poirot listesine tekrar bir göz attı. "Milletvekili Bay Reece-Holland hakkında bir şey biliyor musun?"

"Siyasi bakımdan işleri yolunda. Konuşmasını iyi biliyor. Londra'da bir, iki acayip işe karışmış. Fakat bu meseleden kolayca sıyrılmış. Bana sorarsan biraz kaypakça bir adam. Şüpheli yollardan bir hayli para kazandı."

Hercule Poirot listedeki son isme geldi... "Ya Sir Roderick Horsefield?"

"İyi bir ihtiyar ama biraz bunamış. Sende de ne burun var, Poirot? Her şeyin kokusunu hemen alıyorsun. Özel Şube'dekiler bir hayli telaşlı. Bunun sebebi de bu son zamanlardaki anı yazma merakı. Kimin neler açıklayacağı bilinmiyor. İşin kötüsü bu ihtiyarlar imha etmeleri gereken evrakları saklıyorlar. Fakat bu bakımdan öyle önemli bir mesele olduğunu sanmıyorum. Yalnız bir devletin bu işlerle ilgilendiğini gösteren deliller bulduk."

Poirot içini çekti.

Başmüfettiş, ona dikkatle baktı. "Sana pek yardım edemedim galiba?"

"İşin doğrusunu resmi makamlardan öğrendiğime memnunum. Fakat bana anlattıklarının pek yararı olmadı." Tekrar içini çekti. "Biri sana gayri ciddi bir tavırla bir kadının... genç ve güzel bir kadının peruk taktığını söyleseydi ne yapardın?"

"Hiç şaşmazdım." Başmüfettiş Neele, hafif bir hiddetle ekledi. "Yolculuğa çıktığımız zaman karım da peruk takıyor. Bazı şeyleri kolaylaştırıyor bu."

Hercule Poirot mırıldandı. "Affedersin."

İki adam el sıkışırlarken, başmüfettiş, "Apartmanın penceresinden kendini atan kadın hakkında istediklerini öğrendin mi? Bunları yazdırıp sana yolladım."

"Evet, teşekkür ederim. Böylece işin resmi tarafını öğrendim ama bu da yeterli değil."

"Demin sen bir şeyden söz ederken o olay aklıma geldi. Dur, dur, şimdi hatırlarım. O şu malum, acıklı hikâyelerden. Erkeklerden hoşlanan, şen bir kadın. Çalışmasına gerek kalmayacak kadar parası varmış onun. Hiçbir derdi de yokmuş. Fakat içkiyi fazla kaçırmaya ve günden güne düşmeye başlamış. O arada benim 'sıhhat deliliği,' diye adlandırdığım derde tutulmuş. Bilirsin. Kadınlar kendilerinde kanser veya buna benzer bir hastalık olduğunu zannederek, evhamlanırlar. Doktora giderler. Doktor hiçbir şeyleri olmadığını söyler, ama ona da bir türlü inanmazlar. Bana sorarsan bunun asıl sebebi erkeklerin onları eskisi gibi beğenmemesidir. Bu tip kadınları asıl üzen budur. Evet... Böyle şeyler sık sık olur... Herhalde zavallılar fazla yalnız kalırlar... Bayan Charpentier de böyle kadınlardanmış. Galiba o..." Birdenbire durakladı. "Tamam, şimdi hatırladım. Bizim milletvekillerinden birini... Reece-Holland'ı soruyordun. O da el altından az çapkınlık yapmıyor. Her neyse... Bir zamanlar Louise Charpentier, onun metresiydi. İşte böyle."

"Ciddi bir ilişki miydi?"

"Pek önemli sayılmaz. Birlikte bazı ismi kötüye çıkmış gece kulüplerine filan giderlerdi. Bildiğin gibi biz böyle şeyleri gizlice takip ederiz. Fakat gazeteler hiçbir zaman onlardan söz etmediler. Macera o kadar önemli değildi."

"Anlıyorum."

"Lakin bir süre devam etti bu. Altı ay kadar zaman zaman birlikte dolaştılar. Fakat adamın ilgilendiği tek kadın o değildi. Reece-Holland'da Louise Charpentier'in tek sevgilisi sayılmazdı. Bunun sana bir faydası olacağını sanmıyorum."

Poirot, "Ben de öyle," dedi. Fakat asansörle inerken, ne olursa olsun, diye düşünüyordu. Bu da bir bağlantı. Bay McFarlane'nin neden şaşırdığını şimdi anladım. Milletvekili Emlyn Reece-Holland'la Louise Charpentier arasında bir ilişki varmış. Zayıf bir bağlantı ama olsun. Aslında bunun önemi yok. Neden olsun?..." Poirot sinirli bir şekilde homurdandı. "Çok şey biliyorum... Çok şey biliyorum... Herkes hakkında bildiğim bir şey var, ama şekli gözlerimin önünde canlandıramıyorum. Bu gerçeklerin yarısı gereksiz. Bir şekil istiyorum. Bir şekil." Sesini iyice yükseltti. "Şekil için krallığımı verirdim."

Asansörcü hayretle döndü. "Efendim?"

Poirot içini çekti. "Hiç, hiç..."

18. BÖLÜM

Poirot, Wedderburn Galerisi'nin kapısında durarak bir tabloya baktı. Gövdeleri iyice uzatılmış, aksi suratlı üç inek vardı resimde. Arkalarında ise karışık bir şekilde koskocaman yel değirmenleri yükseliyordu. İneklerle yel değirmenlerinin birbirleriyle hiç ilgileri yok gibiydi. Ressamın o acayip mor rengi de nereden bulduğu belli değildi.

Kedi mırıltısı gibi yumuşak bir ses, "İlginç değil mi?" dedi. Orta yaşlı bir adam yanına sokulmuştu. Tatlı tatlı gülerek, insanda normalden daha fazlaymış gibi bir etki bırakan düzenli beyaz dişlerini gösteriyordu. "Ne tazelik bu." Sanki bir Arap dansı yapıyormuş gibi, tombul, beyaz ellerini salladı. "Zekice hazırlanmış bir sergiydi. Geçen hafta sona erdi. Önceki gün Claude Raphael'in sergisi açıldı. Çok beğenilecek. Gerçekten çok beğenilecek."

Poirot, "Ah," dedi. Sonra orta yaşlı adam, onu kurşuni kadife perdenin arasından geçirerek, uzun bir salona aldı.

Belçikalıyla birlikte, başlarını yana eğerek, çarpık baklava şeklindeki turuncu bir şeye baktılar. Bunun yanlarından çıkan örümcek ağı kadar ince ipliklerin ucunda iki göz sallanıyordu. Orta yaşlı adamın adı Boscombe'du. Wedderburn Galerisi'nin sahibiydi. Poirot ile şundan bundan ve özellikle sanattan söz ettiler. Artık iyice dost olmuşlardı.

Belçikalı dedektif bir ara, "Miss Frances Cary burda çalışıyor, değil mi?" diye sordu.

"A, evet. Frances... Çok zeki bir kız. Sanat tarafı kuvvetli. Pek de becerikli. Portekiz'den yeni döndü. Orda bizim için bir resim sergisi hazırlamıştı. Sergi çok başarılı oldu. Kızın kendisi de iyi bir sanatkâr. Fakat yaratma yeteneği fazla değil. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz ya? Sanatın iş tarafında daha başarılı. Kendisi de bunun farkında sanırım."

"Sanırım o sanatkârları da koruyormuş."

"Ah, evet. 'Gençler' onu çok ilgilendiriyor. Yetenekli gençlere cesaret veriyor. Geçen bahar bir grup genç ressamın eserlerinden oluşan bir sergi açmam için beni ikna etti. Çok başarılı oldu. Basın sergiyle yakından ilgilendi. Evet, Frances'in koruduğu bazı sanatkârlar var."

"Doğrusunu isterseniz ben biraz eski kafalıyımdır. O gençlerin bazıları da..." Poirot ellerini havaya kaldırdı.

Bay Boscombe hoşgörüyle gülümsedi. "Ah, onların görünüşlerine aldırmamalısınız. Bu sadece bir moda. Sakal ve 'kot pantolon' veya uzun saçlarla işlemeli giysiler. Geçici bir devre."

Poirot mırıldandı. "David isminde bir genç. Soyadını unuttum, Miss Cary, onu çok takdir ediyordu sanırım."

"Kastettiğiniz Peter Cardiff olmasın? Son zamanlarda Frances, onu himayesine aldı. Tabi ben delikanlıya Frances'in güvendiği kadar güvenmiyorum. Zira Peter yalnız avant garde değil, aynı zamanda reaksiyoner. Bazen adeta Burne-Jones gibi. Ama önceden bir şey söylenemez. Bu reaksiyonlar olur. Frances zaman zaman ona modellik de yapıyor."

Poirot, "David Baker," dedi. "Deminden beri hatırlamaya çalıştığım isim buydu."

Bay Boscombe alaycı bir tavırla, "David fena değildir," diye cevap verdi. "Fakat bence fazla '*orijinal*' değil. Söz ettiğim gruptaki genç sanatkârlardan biri de oydu. Lakin fazla bir etki yapmadı. Doğrusu *iyi* ressam ama dikkati çekecek bir tarafı yok. Kopyacı."

Poirot sergiden çıkarak evine döndü. Miss Lemon'un getirdiği mektupları imzaladı. Öğle yemeğinde, George'un hazırladığı *nefis omleti* yedi.

Yemekten sonra dört köşe, arkalı koltuğuna yerleşerek, kahvesini içmeye hazırlandığı sırada telefon çaldı.

George, "Bayan Oliver, efendim," diyerek telefonu, Belçikalı dedektifin yanındaki küçük masaya taşıdı.

Poirot ahizeyi istemeye istemeye aldı. Bayan Oliver'le konuşmayı istemiyordu. Yazarın, kendisini hoşlanmayacağı bir işi yapmaya zorlayacağından emindi.

"Mösyö Poirot?"

"*Benim.*"

"E, ne yapıyorsunuz? Ne yaptınız?"

Poirot, "Koltukta oturuyorum," diyerek, ekledi. "Düşünüyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" dedi, Bayan Oliver.

Poirot mırıldandı. "Önemli olan bu. Başarıya ulaşıp ulaşamayacağımı biliyorum."

"Fakat kızı bulmalısınız. Herhalde onu kaçırdılar."

Poirot, "Öyle gözüküyor," dedi. "Biraz önce babasından bir mektup geldi. Adam gidip kendisini görmemi ısrarla istiyor. Soruşturmanın ne kadar ilerlediğini soruyor."

"Gerçekten soruşturma ne kadar ilerledi?"

Poirot istemeye istemeye cevap verdi. "Şimdiki halde... hiç ilerlemedi."

"Rica ederim, Mösyö Poirot. Kendinizi toplamalısınız."

"Siz de mi?"

"Ne demek, siz de mi?"

"Beni sıkıştırıp duruyorsunuz."

"Chelsea'ye, kafama vurdukları yere neden gitmiyorsunuz?"

"Gideyim de benim başıma da mı vursunlar?"

Bayan Oliver şikâyet etti. "Doğrusu sizi anlayamıyorum. Kızı kafede bularak size bir ipucu verdik. Bunu kendiniz de söylediniz."

"Biliyorum, biliyorum."

"Sonra kızı elinizden kaçırdınız. Ya kendisini pencereden atan kadın? O mesele hakkında bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Araştırdım."

"E?"

"Hiç... Malum kadınlardan o. Gençken caziptirler, başlarından bir sürü macera geçer. İhtiraslıdırlar. Bir sürü maceraya atılırlar. Sonra eski cazibelerini kaybederler. İçkiyi fazla kaçırırlar. Kanser veya buna benzer anlamsız bir hastalıkları olduğunu sanırlar. En sonunda ümitsizlik ve yalnızlıktan kendilerini pencereden aşağıya atarlar."

"Onun ölümünün önemli olduğunu söylemiştiniz. Hani bu meselenin bir anlamı vardı."

"Öyle olması gerekirdi."

"Ya?..." Daha başka ne söyleyeceğini bilemeyen Bayan Oliver telefonu kapattı.

Poirot arkasına yaslanarak, George'a telefonu ve kahve takımını kaldırmasını işaret etti. Sonra bildiklerini ve bilmediklerini düşünmeye başladı. Düşüncelerini berraklaştırmak için yüksek sesle konuşarak, o üç felsefi soruyu tekrarladı.

"Ne biliyorum? Ne umuyorum? Ne yapmalıyım?"

Bunları uygun sırayla söylediğinden emin değildi. Hatta soruların doğru olup olmadığını bile bilmiyordu. Fakat bunların üzerinde durdu.

Derin bir ümitsizlikle, "Belki ben gerçekten çok yaşlıyım," diye inledi. "Ne biliyorum."

Biraz düşündükten sonra çok şey bildiğine karar verdi. "Para... Bana bütün meseleler bu noktada birleşiyormuş gibi geliyor..."

"Ne umuyorum?" İnsan ümitsiz olamazdı. Poirot da herkesten üstün olan kafasıyla esrarı çözeceğini umuyordu.

"Ne yapmalıyım?... Bu belli. Kızı için iyice endişelendiği anlaşılan Bay Restarick'i görmeye gitmeliyim..."

Poirot içini çekerek, ayağa kalktı. George'a kendisine bir taksi çağırmasını söyledi. Andrew Restarick'in verdiği randevuya gitmesi şarttı.

19. BÖLÜM

Claudia Reece-Holland büroda değildi. Onun yerine Poirot'yu orta yaşlı bir kadın karşıladı. Dedektife, Bay Restarick'in kendisini beklediğini söyleyerek onu, adamın odasına götürdü.

Poirot daha içeri girer girmez, Restarick dayanamayarak, hemen, "E?" diye sordu. "Ne oldu?"

Poirot ellerini açtı. "Henüz bir şey öğrenemedim."

"Fakat buraya bakın. Bir şey olmalı, bir ipucu. Bu kız havaya uçmadı ya!"

"Kızlar sık sık ortadan kaybolurlar. Böyle olaylar şimdiye kadar çok oldu. Bundan sonra da olacak."

"Hiçbir masraftan kaçınmayın. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Bu... bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğim." Bu kez adamın sinirlerinin iyice gerilmiş olduğu belliydi. Zayıflamış gibiydi. Kızarmış gözlerinden geceleri doğru dürüst uyuyamadığı anlaşılıyordu.

"Ne kadar endişeli olduğunuzu biliyorum. Fakat emin olun kızınızı bulabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ne yazık ki böyle işlerde acele etmek olmaz."

"Belki hafızasını kaybetti. Veya... veya... belki hastalandı."

Poirot, adamın neden durakladığını anlamıştı. Restarick veya belki de öldü, diyecekken bundan vazgeçmişti. Belçikalı dedektif, masanın önündeki koltuğa oturdu. "Bana inanın. Ne kadar endişeli olduğunuzu

biliyorum. Size şunu tekrar söylemek istiyorum. Eğer polise müracaat etseniz, daha çabuk sonuç alırsınız."

"Hayır." Restarick olanca sesiyle bağırmıştı.

"Onların elinde daha fazla adam ve imkân var. Emin olun bu sadece bir para meselesi değil. İyi işleyen bir örgütün yapacağını parayla elde edemezsiniz."

"Beni böyle yatıştırmak ister gibi konuşmanızın hiç faydası yok. Norma benim kızım. Tek çocuğum ve tek yakınım."

"Bana kızınız hakkında her şeyi... mümkün olan her şeyi anlattığınızdan emin misiniz?"

"Size başka ne anlatabilirim?"

"Bu soruyu siz cevaplandırabilirsiniz, ben değil. Örneğin... daha önce bazı olaylar olmuş muydu?"

"Ne gibi olaylar? Ne demek istiyorsunuz?"

"Dengesiz olduğunu gösterecek olaylar."

"Yani siz onun... onun..."

"Ne bileyim? Nerden bilebilirim?"

Restarick aniden acı bir sesle, "Ya ben nerden bileyim?" diye cevap verdi. "Norma hakkında bir bilgim var mı? Bu kadar yıl ayrı kaldık. İlk karım Grace kinci bir kadındı. Kolay kolay affetmez ve unutmazdı. Bazen Norma'nın yetiştirilmesini ona bırakmakla hata ettiğimi düşünüyorum."

Ayağa kalkarak, odada bir aşağı bir yukarı dolaştı. Sonra gidip tekrar yerine oturdu.

"Tabi... karımı terk etmemem gerekirdi. Bunu biliyorum. Çocuğun terbiyesini de ona bırakmamalıydım. Fakat o sırada kendi kendime bazı bahaneler buldum sanırım. Grace karakter sahibi bir kadındı. Norma'ya çok bağlıydı. Tam kızımı yetiştirecek bir insandı... Ama aslında böyle miydi? Gerçekten böyle miydi? Grace'in bana yazdığı mektupların bazılarından onun benden intikam almak arzusuyla kıvrandığı anlaşılıyordu. Bir bakıma bu normal bir şey tabi. Fakat ben bütün o yıllar boyunca uzaklardaydım. Sık sık buraya dönmeli, çocuğun ne halde olduğunu görmeliydim. Herhalde vicdan azabı çekiyordum. Şimdi mazeretler ileri sürmenin hiçbir faydası yok."

Aniden başını çevirdi.

"Evet... Norma'yı tekrar gördüğüm zaman onun fazla sinirli, disiplin altına girmeyen bir kız olduğunu düşündüm. Onun Mary'yle bir süre sonra iyi... iyi geçineceğini umdum. Fakat kızımı pek de normal bulmadığımı itiraf etmeliyim. Onun Londra'da bir işe girmesinin, eve hafta sonlarında gelmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Böyle zorla uzun zaman Mary'nin yanında kalmayacaktı. Tanrı'm... Korkarım her şeyi berbat ettim. Fakat... o nerde, Mösyö Poirot? Nerde o? Acaba hafızasını mı kaybetti? İnsan böyle olaylardan söz edildiğini duyuyor."

Poirot, "Evet," diye cevap verdi. "Bu mümkün. Belki dalgın dalgın etrafta dolaşıyor ve kim olduğunu da hatırlamıyor. Veya belki de başına bir şey geldi. Lakin buna pek ihtimal vermiyorum. Hastanelere ve diğer yerlere sorduğumdan emin olabilirsiniz."

"Onun... onun... öldüğünü sanmıyorsunuz ya?"

"Bana inanın Bay Restarick, kızınız ölmüş olsaydı onu daha kolay bulurduk. Rica ederim, sakin olun. Belki Miss Norma'nın sizin bilmediğiniz bazı arkadaşları var. İngiltere'nin uzak bir köşesinde oturan annesinin zamanında tanıştığı bazı dostlar. Veya o ihtiyar akrabasıyla otururken dost olduğu kimseler. Veya okul arkadaşlarının tanıdıkları. Ya da bir erkek arkadaşının yanında. Böyle bir şeye kendinizi hazırlamalısınız, Bay Restarick."

"David Baker'la mı? Eğer öyle bir şey..."

"Hayır, hayır. David Baker'ın yanında değil. Alaycı bir tavırla ekledi. "İlk iş bunu öğrendim."

"Onun nasıl arkadaşları olduğunu nerden bileyim?" İçini çekti. "Norma'yı bulursam... kızım geri dönerse... bunu şöyle izah edeyim, onu bütün bunlardan kurtaracağım."

"Nelerden kurtaracaksınız?"

"Norma'yı bu ülkeden götüreceğim. Buraya döndüğümden beri çok kötüyüm, Mösyö Poirot. Ben şehir hayatından daima nefret ettim zaten. Bu sıkıcı büro işi, maliyeciler ve avukatlarla yapılan konuşmalar. Ben her

zaman aynı hayat tarzını sevdim. Seyahat etmek. Bir yerden bir yere gitmek. Vahşi, girilmesi güç yerlere kadar uzanmak. İşte tam bana göre hayat. Ordan ayrılmamalıydım. Dediğim gibi kızımı bulunca, onu alıp götüreceğim. Birkaç kişi bu şirketi satın almak için bana teklifte bulundu. Her şeyi onlara uygun fiyatla bırakabilirim. Parayı alıp bence dünyanın en güzel yeri olan o ülkeye dönerim."

"Peki karınız buna ne der?"

"Mary mi? Karım da o hayata alışık. Orası karımın ülkesi."

Poirot, "Fakat," diye mırıldandı. "Londra, parası olan kadınlar için çok cazip bir yerdir."

"Mary'nin benim gibi düşeneceğinden eminim." Restarick'in masasındaki telefon çalmaya başlamıştı. Adam uzandı. "Evet. Ya, Manchester'dan mı? Evet. Eğer arayan Claudia Reece-Holland'sa buraya bağlayın."

Bir dakika bekledi.

"Alo? Claudia? Evet. Yüksek sesle konuş. Hat bozuk galiba. Sesin iyi gelmiyor. Kabul ettiler mi?... Ah, yazık... Hayır, bence çok iyi yapmışsın... Peki... iyi, iyi. Akşam treniyle geri dön. Bu meseleyi yarın sabah daha ayrıntılı konuşuruz." Ahizeyi yerine bıraktı. "Çok becerikli bir kız o."

"Miss Reece-Holland mı?"

"Evet. İnanılmayacak kadar becerikli bir kız. Benim yükümü çok hafifletiyor. Manchester'daki bu işi kendi bildiği şekilde halletmesini söyledim. Zira kendimi pek işe verecek halde değilim. Claudia işi çok iyi idare etmiş. Bazı bakımlardan bir erkekten farksız." Poirot'ya bakarak, kendini toplamaya çalıştı. "Ah, evet, Mösyö Poirot. Korkarım o eski iş yeteneğimi kaybettim. Masraflar için paraya ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, mösyö. Kızınızı size sağ salim teslim etmek için elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsiniz. Onu koruyabilmek için bütün emniyet tedbirlerini aldım."

Dış bürodan geçerek, dışarı çıktı. Sokağa inince başını kaldırarak havaya baktı. Bir tek soruya verilecek kesin bir cevap. İşte gerekli olan bu.

20. BÖLÜM

Poirot eski tip bir panayır kasabasındaki sessiz ve sakin bir sokağa girerek, bir evin önünde durdu. On sekizinci yüzyıldan kalma, insanda saygı uyandıran bir binaydı bu. Kapıdaki pirinç tokmak, iyice parlatılmıştı. Poirot buna takdirle baktı. Sonra da yandaki zile bastı. Kapı hemen açılarak eşikte uzun boylu, kibar tavırlı enerjik bir kadın belirdi. Kırçıl saçlarını tepesine toplamıştı. "Mösyö Poirot? Tam zamanında geldiniz. Buyrun."

"Siz Miss Battersby misiniz?"

"Tabi." Kadın kapıyı iyice açarak, yana çekildi. Poirot içeri girdi. Kadın, Belçikalı dedektifin şapkasını holdeki portmantoya astıktan sonra adamı etrafı duvarla çevrili, dar bir bahçeye bakan rahat bir odaya götürdü. Eliyle ona oturmasını işaret ederek kendisi de bir koltuğa yerleşti. Poirot'nun konuşmasını beklermiş gibi bir tavır takınmıştı. Miss Battersby'nin havadan sudan söz ederek zaman kaybetmekten hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

"Sanırım siz eskiden Meadowfield Okulu'nun müdüresiydiniz."

"Evet. Bir yıl önce emekliye ayrıldım. Benimle eski öğrencilerden biri, yani Norma Restarick hakkında konuşmak istiyordunuz, değil mi?"

"Evet."

Miss Battersby, "Mektubunuzda başka açıklama yapmamışsınız," dedi ve ekledi. "Sizin kim olduğunuzu bildiğimi söylemeliyim, Mösyö Poirot.

Onun için konuşmaya başlamadan önce bana biraz bilgi vermelisiniz. Mesela, Norma Restarick'i işe almak niyetinde misiniz?"

"Hayır. Öyle bir niyetim yok."

"Mesleğinizi bildiğim için sizden bilgi istedim. Bana Norma'nın akrabalarından birinden bir mektup getirdiniz mi?"

Hercule Poirot, "Bu soruya da, 'Hayır' diyeceğim," diye cevap verdi. "Fakat size meseleyi izah edeceğim."

"Teşekkür ederim."

"Aslında beni Miss Norma'nın babası Andrew Restarick tuttu."

"Ya?... Sanırım adam yıllarca uzak ülkelerde yaşadıktan sonra geçenlerde İngiltere'ye döndü."

"Evet."

"Fakat bana ondan bir tavsiye mektubu getirmediniz."

"Kendisinden böyle bir şey istemedim."

Miss Battersby merakla ona baktı.

Poirot mırıldandı. "O da benimle buraya gelmeye kalkabilirdi. O zaman size istediğim soruları pek soramazdım. Çünkü vereceğiniz cevaplar kendisini üzer, ona ıstırap verebilirdi. Adam zaten yeteri kadar üzgün. Derdini artırmanın ne gereği var?"

"Norma'ya bir şey mi oldu?"

"Olmadığını umarım... Fakat başına bir şey gelmiş olması da mümkün. Norma'yı hatırlıyor musunuz, Miss Battersby?"

"Ben bütün öğrencilerimi hatırlarım. Hafızam çok iyidir. Zaten Meadowfield de öyle büyük bir okul değildi. Sadece iki yüz kız öğrenci vardı. Bana Norma Restarick'le neden ilgilendiğinizi anlatacak mısınız?"

"Ortada endişelenecek bir durum var. Açıkcasını isterseniz Norma ortadan kayboldu."

Miss Battersby hiç endişelenmedi bile. "Öyle mi? 'Kayboldu,' derken herhalde onun annesiyle babasına bir şey söylemeden evden ayrıldığını kastediyorsunuz. Unuttum, annesi ölmüştü Norma'nın. Demek babasına

nereye gideceğini söylemedi? Fakat son zamanlarda böyle şeyler çok oluyor. Bay Restarick, polise başvurmadı mı?"

"Bunu yapmayı kesinlikle istemiyor. Tekliflerimi daima reddetti."

"Emin olun, benim bu konuda hiçbir bilgim yok. Yani Norma'nın nerde olduğunu bilmiyorum. Ondan haber de almadım. Zaten Meadowfield'den ayrıldığından beri bana mektup yazmadı. Korkarım size yardım edemeyeceğim."

"Ben sizden böyle bir bilgi istemiyordum ki. Ben sadece Norma'nın nasıl bir kız olduğunu öğrenmeye çalışıyorum. Onu nasıl tarif edersiniz? Görünüşünü kastetmiyorum. Bu bana gerekli değil. Kişiliği? Karasteristik tarafları?"

"Norma okuldayken alelade bir kızdı. Harika bir öğrenci değildi. Fakat gerektiği kadar çalışırdı."

"Sinirli bir tip değil miydi?"

Miss Battersby düşündü. Sonra da ağır ağır, "Hayır... Böyle söylenemez. Tabi ev yaşantısını gözönüne alırsanız bu şartlar altında sinirli de olabilirdi."

"Hastalıklı annesini mi kastediyorsunuz?"

"Evet. Sonra annesiyle babası ayrıldılar. Norma'nın çok düşkün olduğunu sandığım babası birdenbire başka bir kadınla kaçmıştı. Tabi annesi haklı olarak buna çok kızıyordu. Fakat bu sıkıntısını sık sık açığa vurarak, kızını gereğinden fazla üzüyordu."

"Belki Norma'nın annesi hakkındaki fikirlerinizi sormam yerinde olur."

"Yani bana kişisel fikrimi mi soruyorsunuz?"

"Evet. Buna itiraz etmeyeceğinizi umarım."

"Hayır. İtiraz etmek niyetinde değilim. Sorularınıza büyük bir dürüstlükle cevap vereceğim. Bir kızın hayatında aile meseleleri önemli rol oynar. Ben de öğrendiğim az bir bilgiyle öğrencilerin ev yaşantıları hakkında tahminde bulunurum. Bayan Restarick namuslu ve dürüst bir ka-

dındı. Kendini daima haklı bulan, başkalarını sert bir dille eleştiren ve... son derecede aptal bir insandı."

Poirot takdirle başını salladı. "Ah..."

"Üstelik o 'hastalık hastasıydı' da. Dertlerini gözünde büyütürdü. Durmadan hastanelere girip çıkan tiplerden biriydi. Genç bir kız... özellikle kişilik sahibi olmayan bir kız için kötü şeylerdi bunlar. Norma'nın bir amacı, bir ideali yoktu. Kendinden emin değildi. Meslek hayatına atılmasını tavsiye edebileceğim bir öğrenci sayılmazdı. Onun sıradan bir işe girmesini, sonra da evlenerek çoluk çocuk sahibi olmasını tavsiye ederdim."

"Norma okuldayken, onun dengesiz olduğunu gösterecek bazı belirtiler gördünüz mü?"

Miss Battersby tekrarladı. "Onun dengesiz olduğunu gösterecek belirttiler. Ne münasebet! Bu çok saçma bir iddia."

"Demek dengesiz değildi o? Sinirli bir hali de yok muydu?"

"Her kız veya kızların çoğu ilk yetişkinlik döneminde ve hayata atıldıkları zaman biraz sinirli olurlar. Henüz olgun değillerdir. Seksle ilk karşılaşmalarında yardıma ihtiyaçları vardır. Kızları genellikle uygunsuz, hatta tehlikeli gençler cezbeder. Nedense son zamanlarda babalar ve anneler kızlarını böyle dertlerden kurtaracak kuvvetli şahsiyet sahibi değiller. Bu yüzden kızlar bir ıstırap devresi geçiriyor ve hatta bazen uygunsuz bir evlilik yapıyorlar. Tabi bu da kısa bir zaman sonra boşanmayla sona eriyor."

Poirot ısrar etti. "Fakat Norma dengesiz olduğunu belirtecek bir belirti göstermedi. Öyle mi?"

Miss Battersby, "Norma hassas, fakat normal bir kızdır," diye cevap verdi. "Dengesiz değil. Bu saçma bir iddia. Herhalde Norma evlenmek için bir gençle kaçtı. Bundan daha normal bir şey de olamaz."

21. BÖLÜM

Poirot dört köşe büyük koltuğuna yerleşmişti. Ellerini yanlarına dayamış, gözlerini de şöminenin rafına dikmişti. Fakat oradaki şeyleri gördüğü yoktu. Yanı başında küçük bir masa duruyordu. Bunun üzerine bazı belgeler özenle dizilmişti. Bay Goby'nin raporları... Arkadaşı Başmüfettiş Neele'den öğrendikleri. Baş taraflarında "Dedikodu" ve "Rivayet" yazılı ayrı kâğıtlar. Bunların altına dedikodunun öğrenildiği kaynak da kaydedilmişti.

O raporları incelemesine gerek yoktu. Aslında onları iyice gözden geçirmiş, gerektiğinde tekrar bakabilmek için düzenli bir şekilde sehpanın üstüne yerleştirmişti. Şimdi tüm öğrendiklerini ve bildiklerini bir kez daha aklından geçirmeye hazırlanıyordu. Bu bilgilerin bir şekil oluşturacaklarına inanıyordu. Kesinlikle bir şekil olmalıydı. Şimdi bilgileri hangi açıdan ele alması gerektiğini düşünüyordu. Yalnızca sezgilerine güvenemezdi. Önemli olan sezgilerini mantıklı bir temele oturtmaktı.

Bu olay hakkında neler hissediyordu ve ne tür bir olaydı? Olayı bir bütün olarak ele alıp sonra belirli bir noktaya varmalıydı. Bu olayda en belirgin noktalar nelerdi?

Biri *para,* diye düşündü, ama *nedenini* bilmiyordu. Şu ya da bu, *para...* Ayrıca bir yerlerde *kötülük* olduğu düşüncesi de gittikçe artıyordu. Kötülüğün ne olduğunu biliyordu. Onunla daha önce de karşılaşmıştı. Kötülüğün tadını ve nasıl işlediğini biliyordu. İşin garip yanı kötülüğün

nerede olduğunu bilmiyordu. Kötülükle savaşacaktı. Bunun adımlarını atmıştı. Aldığı önlemlerin yeterli olduğunu umuyordu. Bir şeyler oluyordu, bazı gelişmeler vardı, ama daha sonuca ulaşılamamıştı. Bir yerlerde birisi *tehlike* içindeydi.

İşin kötü yanı gerçekler iki yönü de gösteriyordu. Tehlikede olduğunu düşündüğü kişi gerçekten tehlikede miydi, şimdilik bunun için bir neden göremiyordu. O kişi neden tehlike içindeydi? Bunun bir nedeni yoktu. Tehlikede olduğunu düşündüğü kişi eğer tehlikede değilse, bu yaklaşım tamamen ters yönden ele alınacaktı... Tüm olayı bir de aksi yönden ele alıp gözden geçirmesi gerekiyordu.

Bir an olayı bir kenara bırakıp olayda rol olan *kişileri* düşündü. Bunlar nasıl bir şekil oluşturuyordu? Olaydaki rolleri neydi?

Birincisi, Andrew Restarick. Onun hakkında oldukça fazla bilgi toplamıştı. Yurtdışına gitmeden önceki ve sonraki yaşantısını biliyordu. Bir yerde uzun süre kök salmayan huzursuz ve maymun iştahlı bir adamdı, ama genellikle sevilen biriydi. Savurgan değildi, adı karanlık ve hileli işlere karışmamıştı. Güçlü bir kişiliğe sahip miydi? Yoksa zaafları var mıydı?

Poirot hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Çizdiği resim onun tanıdığı Andrew Restarick'e benzemiyordu. Çıkık çenesi, duru bakışları ve kararlı havasıyla, ona zayıf biri denilemezdi. Başarılı bir işadamı olduğu aşikârdı. Gençlik yıllarında da işinde çok başarılı olmuştu. Güney Afrika ve Güney Amerika'da da kârlı iş anlaşmaları yaparak, şirketini büyütmüştü. Beraberinde başarı öyküsü ile anavatanına dönmüştü. Öyleyse *zayıf* bir kişiliğe sahip olabilir miydi? Belki de *kadınlar* konusunda zayıftı. Evlilik yaşantısında bir hata yapmış, yanlış bir kadınla evlenmişti... Acaba bu evliliğe ailesi mi zorlamıştı? Sonra öbür kadınla tanışmıştı. Hayatında sadece o kadın mı vardı? Yoksa başka kadınlar da var mıydı? Bunca yıl sonra geçmişteki yaşantısının izini sürmek kolay değildi. Karısını aldatan çapkın bir koca olmadığı kesindi. Normal bir ev yaşantısı vardı ve her şeye rağmen küçük kızı tarafından sevilen bir adamdı. Fakat sonra bir başka ka-

dın uğruna hem evini, hem de anavatanını terk etmişti. Bu gerçek bir aşk hikâyesi idi.

Fakat bu aşk hikâyesine paralel başka nedenler de var mıydı? Ofis işinden ve Londra'nın günlük yaşantısından sıkılmak gibi? Poirot olabilir, diye düşündü. Bu şekille uyumluydu. Çok yalnız bir tipti. Burada ve yurtdışında herkes tarafından sevildiği söyleniyordu, ama hiç yakın dostu yoktu. Aslında yurtdışında bir yerde çok uzun süre kalmadığından pek yakın dostu da olamazdı. Geleceği belirsiz işlere atılıp bir kumar oynamış ve kazandıktan sonra yaptığı işten bıkmış, başka bir yere gidip yeni işlere atılmıştı. Ülke ülke dolaşan bir göçebeydi!

Bunlar adamın aklında çizdiği tablosuyla uyuşmuyordu... *Tablo mu?* Bu kelime aklına takılınca Poirot, Restarick'in çalışma odasındaki tabloyu anımsadı. Adamın on beş yıl önceki görüntüsünü yansıtan bir portreydi. On beş yıl önceki adamla bugünkü arasında ne fark vardı? Pek fazla bir değişiklik yoktu! Saçlar biraz daha beyazlaşmış, biraz daha kilo almış, ama yüz çizgilerinde fazla değişiklik olmamıştı. Kararlı bir yüzdü. Ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini bilen bir adamın yüzüydü. Gözü kapalı tehlikelere atılan biraz da acımasız bir adamdı.

Restarick bu tabloyu neden Londra'ya getirdi, diye düşündü. Karıkocayı betimleyen iki ayrı tabloydu. Sanat açısından bakılırsa iki tablo birbirinden ayrılmamalıydı. Herhangi bir psikiyatr, Restarick'in bilinçaltında eski karısından uzaklaşmak isteğiyle tabloları ayırdığını söyleyebilir miydi? Eski karısı öldüğü halde adam hâlâ onun kişiliğinden nefret mi ediyordu?

Büyük bir olasılıkla tablolar ailenin diğer eşyaları ile birlikte depodan çıkmıştı. Sir Restarick evinde onlara yer verince, Mary Restarick kendilerine ait odaları döşemek için aileye ait eski eşyalardan beğendiklerini seçmiş olmalıydı. Poirot acaba yeni gelin Mary Restarick bu tabloları duvara asmak ister miydi, diye düşündü. Adamın ilk karısının portresini tavan arasına kaldırması daha akla yakındı. Ama belki Crosshed-

ges'de kendilerine ait bir tavan arası yoktu. Herhalde karıkoca Londra'da kendilerine uygun bir ev buluncaya kadar Sir Roderick, onları evinde misafir ediyordu. Bunun için iki tablonun da duvarda asılı durması önemli değildi. Ayrıca Mary Restarick aklı başında bir kadına benziyordu... Öyle kıskanç ve duygusal bir tip değildi.

Hercule Poirot *les femmes,* diye düşündü. Hepsi kıskançtır bazen en ummadığımız bile kıskançlıktan çılgına döner!

Düşünceleri tekrar Mary Restarick'e kaydı. Ve birdenbire onun hakkında pek fazla bir fikri olmadığını fark etti! Onu yalnızca bir kez görmüştü, ama fazla etkilenmemişti. Belirli bir becerisi vardı, diye düşündü... Nasıl tarif edebilirdi?... Yapay mı? (Hercule Poirot yine parantez içinde, "İşte dostum yine kadının peruğunu düşünüyorsun," dedi.)

Kadın hakkında fazla bilgisi olmaması garipti. Peruk takan, becerikli, güzel ve gerektiğinde öfkeye kapılan bir kadın. Evet, davetsiz gelen Tavus Kuşu'nun evde dolaştığını görünce öfkelenmişti. Öfkesini de kesin bir şekilde dile getirmişti.

Genç adama gelince... o ne yapmıştı? Sadece dalga geçmişti. Ama kadın, onu görünce gerçekten çok kızmıştı. Eh, bu da doğaldı. Hiçbir anne o genci kızına layık görmezdi...

Poirot birdenbire düşünmeyi kesip huzursuzca başını salladı. Mary Restarick, Norma'nın annesi değildi. Kızının uygunsuz bir evlilik yapmasına ya da onun gayri meşru, çocuk doğurmasına pek aldırmazdı. Mary, Norma hakkında neler hissediyordu? Kız Andrew Restarick'e sürekli endişe ve üzüntü kaynağıydı. Bundan başka ne olabilirdi? Kendisini bile bile zehirlemeye kalkışan üvey kızı hakkında neler hisseder, neler düşünürdü?

Kadının davranışları mantıklı görünüyordu. Kendisini tehlikeden korumak için Norma'nın evden uzaklaşmasını istiyordu. Aynı zamanda olası bir skandalı örtbas etmek için kocasıyla işbirliği yapıyordu. Norma durumu kurtarmak için arada sırada hafta sonları köydeki eve geliyordu,

ama aslında yaşantısını Londra'da sürdürüyordu. Restarickler istedikleri eve taşınsalar bile, Norma onlarla birlikte yaşamayacaktı. Bugünlerde genç kızlar aileleriyle birlikte yaşamak istemiyorlardı. Böylece sorun kendiliğinden çözümlenmişti.

Yalnız Poirot, Mary Restarick'e zehri kimin verdiğini tahmin edemiyordu. Restarick bunu kızının yaptığına inanıyordu.

Fakat Poirot merak ediyordu...

Sonia'yı ve bazı olasılıkları düşündü. O evde ne işi vardı? Neden oraya gelmişti? Sir Roderick'i avucunun içine almıştı, acaba kendi ülkesine dönmek niyetinde değil miydi? Belki de niyeti evlenmekti... Sir Roderick gibi yaşlıların genç ve güzel kızlarla evlendikleri bir gerçekti. Bu anlamda Sonia kendine iyi bir gelecek hazırlamıştı. Sosyal yaşamda iyi bir yer, kocası ölünce yüklü bir gelirle geleceğini güvence altına alabilirdi ya da başka amaçları mı vardı? Sir Roderick'in kayıp belgelerini bir kitabın içine gizleyip Kew Bahçeleri'ne neden gitmişti?

Yoksa Mary Restarick, onun davranışlarından, sadakatinden, izinli günlerinde nereye, kiminle gittiğinden şüphelenmiş miydi? Sonia da kuşkuyu üstüne çekmeden küçük dozlarda zehri verip bunun bir mide rahatsızlığı olduğunu mu düşünmelerini istemişti?

Poirot şimdilik ev halkını düşünmeyi bir kenara bıraktı.

Norma'nın Londra'ya yerleşmesini ve birlikte yaşadığı üç kızı düşünmeye başladı.

Claudia Reece-Holland, Frances Cary, Norma Restarick. Claudia Reece-Holland iyi eğitim almış, güzel ve birinci sınıf bir sekreterdi. Ayrıca babası da parlamentoda milletvekiliydi. Bir taşra avukatının kızı olan Frances Cary kısa süre sanat akademisine devam etmiş, sonra Akademi Konseyi'nde çalışmış, şimdi de bir resim galerisi yönetiyordu. İyi para kazanıyordu. Sanatçı ve bohem arkadaşları vardı. David Baker'ı yakından tanıyordu. Belki de ona âşıktı. Poirot genellikle ebeveynler, toplumun üyeleri ve de polis onun gibi gençlerden hoşlanmaz, diye düşündü. İyi

aile kızlarının bu delikanlıda ne bulduklarını Poirot anlamıyordu. Ama bu gerçeği kabul etmek gerekiyordu. David hakkında kendisi ne düşünüyordu?

Biraz küstah ve alaycı bir havası olan yakışıklı bir gençti. Onu ilk kez Crosshedges'in üst katında, Norma için ayak işleri yaparken görmüştü. Ya da kendi adına bir iş çeviriyordu. Onu ikinci görüşünde arabasına binmişti. Kişilik sahibi tuttuğunu koparan bir izlenim veriyordu, ama insanı tedirgin eden bir tarafı da vardı. Poirot yanındaki sehpanın üstündeki kâğıtlardan birini alıp inceledi. Delikanlının geçmişi pek iyi değildi ama cinayet işlememişti. Garajlarda küçük sahtekârlıklar, holiganlık, bazı şeyleri kırıp parçalamak gibi ufak tefek suçlardan iki kez gözaltına alınmıştı. Fakat bunlar günün modası olan şeylerdi. Poirot'nun kötülük kategorisine uymuyordu. Geleceği parlak bir ressamdı, ama bunu bir kenara savurmuştu. Sürekli bir iş yapacak tipte biri değildi. Kibirli, gururlu, kendi görünümüne âşık bir tavus kuşuydu. Poirot acaba bundan başka bir şey olabilir mi, diye merak etti.

Elini uzatıp Bayan Oliver'in kafede Norma ile David arasında geçen konuşmayı kabataslak not tuttuğu kâğıdı aldı. Acaba kadının tuttuğu notlara güvenebilir miydi? Kuşkuyla başını salladı. Bayan Oliver'in hayal dünyasının nereye varacağını kimse bilemezdi. Delikanlı gerçekten Norma ile evlenmek istiyor muydu? Kızın, ona tutkun olduğuna kuşku yoktu. Genç adam, Norma ile evleneceğini ima etmişti. Norma'nın kendine ait parası var mıydı? Zengin bir adamın kızı olmasının bir anlamı yoktu. Poirot öfkeyle bağırdı. Merhum Bayan Restarick'in vasiyetini incelemeyi unutmuştu. Notlarını karıştırdı. Hayır, Bay Goby bu önemli noktayı gözardı etmemişti. Bayan Restarick'in sağlığında her türlü gereksinimi kocası tarafından karşılanmıştı. Yılda bin sterline yakın kendi özel geliri de vardı. Tüm mal varlığını kızına bırakmıştı. Kalan mallar pek önemsenecek bir şey değil, diye düşündü Poirot. Evlenmek için yeterli bir neden değildi. Belki tek çocuk olduğu için babasının ölümünden sonra yüklü bir mirasa konacaktı ama bu aynı

şey değildi. Kızının evlendiği kişiden hoşlanmıyorsa belki kızına ufak bir miras bırakırdı.

David, kızını sevip evlenmeye can attığına göre, adam kızını mirasından mahrum edeceğini söylerdi. Ama... Poirot beşinci kez başını salladı. Düşündüklerinin birbiriyle bağlantısı yoktu, anlamlı bir şekil oluşturmuyorlardı. Restarick'in yazdığı çeki anımsadı... herhalde genç adamı satın almak istiyordu. Genç adam da seve seve satın alınmaya razıydı! Bu da akla yakın değildi.

Çek kesinlikle David Baker adına yazılmıştı ve oldukça yüklü bir miktardı. Kötü karakterli züğürt bir adamı baştan çıkaracak kadar yüklü bir miktardı. Ama genç adam aşkı görmeden bir gün önce genç kıza evlenme teklif etmişti. Belki bu oyunun bir hilesiydi, istediği fiyatı yükseltmek için yapılmış bir hileydi. Poirot Restarick'in dudaklarını büzmüş halde oturduğunu hatırladı. Herhalde kızını çok sevdiği için böylesine yüksek bir fiyat ödüyordu; her ne pahasına olursa olsun kızının da genç adamla evlenmeye kararlı olmasından korkuyordu.

Düşünceleri Restarick'ten Claudia'ya kaydı. Claudia ve Restarick. Kızın onun sekreteri olması yalnızca bir raslantı mıydı? Aralarında bir bağlantı olabilirdi. Claudia, diye düşündü. Üç kız Claudia, Reece-Holland'ın dairesini paylaşıyordu. Daireyi o kiralamış ve önce bir arkadaşıyla, sonra da başka bir kızla, üçüncü bir kızla paylaşmaya başlamıştı. Poirot *üçüncü kız,* diye düşündü. Burada düşünceleri son buluyordu. Eninde sonunda her şey gelip Norma Restarick'de düğümleniyordu.

Kahvaltı yaparken kendisini görmeye gelen kız. Sevdiği erkekle kafede yemek yerken masasına oturduğu kız. Garip onu hep yemek saatlerinde görüyorum, diye düşündü. Tabi o kız hakkındaki düşünceleri neydi? Dahası başkaları onun hakkında ne düşünüyordu? Restarick, onu seviyor ve başına bir şey gelmesinden korkuyordu. Sadece kuşkulanmakla kalmıyor, yeni evlendiği karısını zehirlediğinden de emindi. Kızı hakkında doktorla konuşmuştu. Poirot doktorla konuşmayı düşündü, ama bun-

dan bir sonuç elde edemeyeceğini biliyordu. Doktorun neler söylediğini tahmin ediyordu. Ebeveynlerle konuşurken doktorlar her şeyi açıkça söylemezlerdi. Lafı ağzında gevelemiş ve ilaç tedavisi önermiş olmalıydı. Akli sorunlara üstü kapalı değinmişti. Aslında doktor da olup bitenden kesinlikle emindi. Ayrıca asabi kızların neler yapabileceğini iyi biliyordu. Kimisi kıskançlıktan, aşırı duygusallıktan bu tür şeyler yapabilirdi. Akli dengesinin bozuk olması gerekmezdi.

Peki herhangi biri Norma Restarick hakkında ne düşünürdü? Örneğin Claudia Reece-Holland? Poirot bunu bilmiyordu. Kız hakkında fazla bilgisi yoktu. Sır saklayan bir tipti. İstemediği bir şeyi asla ağzından kaçıracağa benzemiyordu. Arkadaşını ele vermekten kaçınmıştı. Tabi onun akli dengesinin bozuk olduğundan kuşkulansa böyle davranmazdı. Frances, Norma'nın hafta sonunu ailesiyle birlikte geçirdikten sonra eve dönmediğini söyleyince, Claudia sinirlenmişti. Claudia göründüğünden daha akıllı, diye düşündü Poirot. Sonra düşünceleri yine Norma'ya kaydı. Onun şekildeki yeri neydi? Düğümün çözülmesi buna bağlıydı. Ophelia olabilir mi, diye düşündü. Ama Norma'da olduğu gibi Ophelia'da da ikilem vardı. Ophelia gerçekten deli miydi, yoksa deli numarası mı yapıyordu? Hamlet deli mi, yoksa akıllı mıydı?

Restarick aklından geçirse bile kızı için deli kelimesini kullanmazdı. Herkes sinirleri bozuk terimini kullanmayı yeğliyordu. Norma'ya üşütük kelimesi daha yakışıyordu. Evet biraz üşütüktü. Garip bir kızdı. Kızı ilk gördüğü günü gözünün önünde canlandırdı. Zamane kızlarından bir farkı yoktu. Omuzlarına dek inen düz saçlar, dizlerinin üstünde gösterişsiz bir elbise. Çocuk gibi görünmek isteyen bir erişkindi.

"Özür dilerim ama siz çok yaşlısınız."

Belki kız haklıydı. Ona yaşlı birisinin donuk bakışlarıyla bakmıştı. Kendi dişiliğinin farkında olmayan, biyolojik seksten başka sunacak biri olmayan, çekicilikten noksan birine bakar gibi bakmıştı. Belki de onu suçlamakta kız haklıydı. Onu anlamadığı, beğenmediği için kıza yardım etmesi olanaksızdı. Ona karşı elinden geldiğinin en iyisini yapmaya çalış-

mıştı, ama zamane gençleri için bunun anlamı var mıydı? Bir anlık merhamet duygusuyla ona ne yapmıştı? Bunu düşünürken yanıtı hemen buldu. *Onu korumuştu.* Hiç olmazsa bu kadarını yapabilmişti. Gerçekten de kızın korunmaya gereksinimi vardı. İşin püf noktası buydu. Gerçekten de korunmaya gereksinimi var mıydı?

O mantıksız itiraf! Aslında itiraftan çok bir bildirimdi. *Sanırım bir cinayet işledim.*

Bir dakika, işin özü buydu. Poirot'un işi de cinayetlerle uğraşmak, onları çözümlemek ve cinayet işlenmesini önlemekti! Katilleri kovalayan iyi bir av köpeğiydi. Cinayet işlendiği bildirilmiş. Bir yerlerde bir cinayet işlenmişti. Poirot bunu araştırmış ve bulamamıştı. Çorbaya arsenik mi karıştırılmıştı? Birkaç genç serseri birbirlerini mi bıçaklamıştı? *Avludaki kan izleri* komik ve ürkütücü bir tümce. Bir tabancadan edilen ateş. Kime ve neden ateş edilmişti?

Kız, "Bir cinayet işlemiş olabilirim," demişti. Bu sözler cinayet işlendiğini kanıtlamıyordu. Poirot karanlıkta sendeliyor, cinayete uygun bir şekil vermeye ve bu şeklin içine üçüncü kızı oturtmaya çalışıyordu. Ve dönüp dolaşıp bu kızın nasıl biri olduğunu düşünüyordu.

Ariadne Oliver'in söylediği sıradan bir cümleyi hatırlayınca parmaklarını şıklattı. Borodene Konakları'nda intihar ettiği düşünülen kadın. İşte bu şekilde yerine oturmuştu. Üçüncü kız da aynı binada oturuyordu. Sözünü ettiği cinayet bu olmalıydı. Aynı zamanda başka bir cinayet işlenmiş olması olanaksızdı. Ayrıca işlenmiş cinayete dair hiçbir iz yoktu. Kız partide Bayan Oliver'den Hercule Poirot'nun şöhretini duyunca hemen koşarak ona gelmişti.

Aradığı ipucu buydu... Onu şaşırtan soruların cevabı. Aradığını burda bulacaktı Poirot. Nedeni, zamanı, niçini.

Poirot yüksek sesle, "*Nasıl yanıldım,*" dedi.

Elini uzatarak, daktiloda itinayla yazılmış bir kâğıda dokundu. Kadının hayatı kısaca anlatılıyordu bunda. Bayan Charpentier'in yaşamındaki çıplak gerçekler ortadaydı.

Toplumda iyi bir yeri olan, kırk üç yaşındaki kadın gençliğinde ele avuca sığmaz bir kızmış. İki kez evlenip boşanmış. Erkeklerden fazlasıyla hoşlanıyormuş. Son yıllarda çok fazla içmeye başlamış. Biraz eğlence delisiymiş. Raporda yazdığına göre kendinden çok genç erkeklerle gezip tozuyormuş. Borodene Konakları'nda tek başına yaşayan bir kadının nasıl biri olduğunu Poirot tahmin edebiliyordu. Sabahın erken saatlerinde umutsuzluk içinde uyanan kadının kendini pencereden neden attığını da anlıyordu.

Acaba kansere mi yakalanmıştı ya da kansere yakalandığını mı düşünüyordu? *Ama adli tıp raporunda kadının çok sağlıklı biri olduğu yazıyordu.*

Fakat Poirot, Bayan Charpentier'le Norma Restarick arasında bir bağlantı kurmak istiyor, ama bunu da yapamıyordu. Kadınla ilgili raporu tekrar okudu.

Resmi soruşturmada nüfus cüzdanını bir avukat tespit etmişti. Kadının adı Louise Carpenter'dı. Fakat soyadının Fransızca şeklini yani Charpentier ismini kullanmayı tercih ediyordu. Bunun sebebi neydi? Bu adın küçük ismi olan Louise'e daha çok yakışması mı? Louise?... Neden bu isim ona aşina geliyordu? Biri bundan kendisine söz etmiş miydi? Poirot kâğıtları çabucak karıştırdı. Tamam... Andrew Restarick, karısını Louise Birell adlı bir kız için bırakmıştı. Fakat sevgililer bir yıl sonra kavga etmiş ve birbirlerinden ayrılmışlardı... Poirot *tıpkı öbür kadın gibi*, diye düşündü. *Bir adama delicesine âşık olmak... Onun evini yıkmak... Adamla beraber yaşamak... Sonra da kavga ederek ayrılmak... Bu Louise Charpentier'in, Andrew Restarick'in eski sevgilisi Louise Birell olduğundan eminim... Peki ama, öyle de olsa bunun Norma'yla ne ilgisi var? Andrew Restarick İngiltere'ye döndükten sonra Louise Charpentier'le buluşmaya mı başladı... Sanmıyorum... Hiç sanmıyorum...*"

Telefon çaldı. Poirot yerinden kımıldamadı. Şu anda rahatsız edilmek istemiyordu... Ona eline bir ipucu geçmiş gibi geliyordu. Bunu incelemeliydi... Telefon sustu... Anlaşılan buna Miss Lemon cevap vermişti.

Kapı açılarak, sekreteri içeri girdi. "Bayan Oliver sizinle konuşmak istiyor."

Poirot elini salladı. "Şimdi olmaz, şimdi olmaz... Rica ederim... Kendisiyle şimdi konuşamam."

"Biraz önce aklına bir şey gelmiş. Bunu daha önce size söylemeyi unutmuş. Sanırım bir kâğıtla ilgili bu. Bir kamyondaki bir çekmeceden düşen tamamlanmamış bir mektupla... Anlayacağınız hikâye biraz karışık." Miss Lemon'un sesinden bundan hiç hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Poirot elini daha da büyük bir telaşla salladı. "Şimdi olmaz. Rica ederim, şimdi olmaz."

"Kendisine meşgul olduğunuzu söylerim." Miss Lemon dışarı çıktı.

Odaya tekrar derin bir sessizlik çöktü. Poirot iyice yorulmuş olduğunu hissediyordu. Fazla düşünmüştü. Biraz dinlenmeliydi. Evet, dinlenmeliydi. Ancak o zaman aradığı şekli bulabilirdi. Gözlerini kapadı. Bütün gerçekleri bir araya getirmişti. Artık *dışarıdan* öğrenebileceği bir şey yoktu. Şimdi aradığı cevap ona *içeriden,* yani kendi kafasından gelecekti.

Ve birdenbire, tam dalmak üzereyken, kafası cevabı kendisine bildiriverdi. Tabi daha çalışması gerekirdi. Ama işin içyüzünü biliyordu artık. Her şey birbirini tutuyordu... Bir peruk... Bir resim... Sabahın beşi... Kadınların saçları... Tavus Kuşu... Bütün bunlar "üçüncü" kızla ilgiliydi.

"*Bir cinayet işlemiş olabilirim...*" Tabi!

Miss Lemon tekrar içeri girdi. "Dr. Stillingfleet sizinle hemen konuşmak istiyor. Konu önemliymiş."

"Dr. Stillingfleet'e söyleyin... ne, Dr. *Stillingfleet* mi dediniz?"

Telaşla atılarak, ahizeyi kaptı. "Alo? Ben Poirot! Bir şey mi oldu?"

"Kız çıkıp gitti."

"Ne?"

"Kız çıkıp gitti, dedim. Bahçe kapısını açtı ve uzaklaştı."

"Ve siz onun gitmesine izin verdiniz?"

"Başka ne yapabilirdim?"

"Onu durdurabilirdiniz."

"Hayır. Onunla anlaşmamız böyleydi. İstediği zaman gidebilecekti."

"Fakat neler olabileceğini anlamıyorsunuz?"

"Evet, belki anlamıyorum. Fakat ben ne yaptığımı biliyorum. Onu bırakmasaydım, şimdiye kadar yaptığım tedavi boşa gidecekti. Onunla az uğraşmadım. Sizin işinizle, benimki aynı değil. Aynı şeyin peşinde olduğumuz söylenemez. Emin olun, yavaş yavaş ona etki de ediyordum. Bu yüzden de çıkıp gideceğini hiç sanmıyordum."

"Evet... Ve sonra, *dostum,* kız çıkıp gitti."

"Açıkçası bunu anlayamıyorum. Neden eski haline döndü o?"

"Bir şey oldu herhalde."

"Evet ama ne?"

"Birini gördü veya konuştu. Biri onun nerde olduğunu öğrendi."

"Bu nasıl olabilir?"

"Kıza mektup veya telgraf geldi mi? Ona telefon ettiler mi?"

"Hayır, hayır. Bundan eminim."

"O halde nasıl... tamam! Gazeteler! Sizin o yerde gazete var değil mi?"

"Tabi. Hastaların normal bir günlük hayat sürmelerine çalışıyoruz."

"İşte kıza da gazete vasıtasıyla haber geldi. Normal günlük hayat... Hangi gazeteleri alıyorsunuz?"

"Beş gazete geliyor." Genç doktor bunların isimlerini söyledi."

"Kız ne zaman gitti?"

"Bu sabah. On buçukta."

"Tamam. Gazeteleri okuduktan sonra. Kız özellikle hangi gazeteyi okurdu?"

"Tercih ettiği bir gazete olduğunu sanmıyorum. Bazen birini, bazen ötekini, bazı günler hepsini okurdu. Zaman zaman gazetelere sadece bir göz atardı."

"Neyse... Konuşarak vakit kaybetmeyelim."

"Kızın gazetede bir ilan filan gördüğünü mü sanıyorsunuz?"

"Bu olayın başka bir açıklaması yok. Hoşça kalın. Artık başka bir şey söyleyemem. Gazeteleri araştırmam gerek." Ahizeyi yerine bıraktı. "Miss Lemon, bana aldığımız iki gazeteyi getirin. Yani *Morning News*'la, *Daily Comet*'i. George'u gönderin. O da diğerlerinden alsın."

Poirot gazetedeki "küçük ilanlar" kısmını açarken, zamanında yetişeceğim, diye düşünüyordu. Yetişmeliyim... Bir cinayet işlendi. İkincisi de işlenmek üzere. Fakat ben, Hercule Poirot buna engel olacağım..."

George elinde gazetelerle girdi. "Hepsini getirdim, efendim."

Poirot ne kadar becerikli olduğunu göstermek için fırsat kollayan Miss Lemon'a baktı. "Benim baktıklarıma bir de siz göz atın. Belki farkına varmadan atladım."

"Küçük ilanlar kısmına mı bakayım."

"Evet. İlanda David ismi olmalı. Veya David'i hatırlatacak başka bir kelime. Bir kız ismi de olabilir, bir takma ad da... Norma ismini kullanabileceklerini sanmıyorum. Yardım veya buluşma taleplerine özellikle dikkat edin."

Miss Lemon gazeteleri itaatli bir tavırla aldı ama verilen bu işten hiç hoşlanmadığı da belliydi. Poirot ise *Morning Chronicle*'ı açtı. Bakılacak çok ilan vardı bunda. Tam üç sütunu doldurmuştu. Gazetenin üzerine eğildi.

Kürkünü satmak isteyen bir kadın... Satılık güzel bir ev... Pansiyon... "*Julia, seni asla unutmayacağım. Daima seninim.*" Aradığı buna benzer bir şey olmalıydı işte. Poirot bir an ilanın üzerinde durdu. Sonra okumaya devam etti. Louis XV eşya... Otel idare edecek bir bayan aranıyor... "*Başım dertte. Seni görmeliyim. On altı otuzda kesinlikle apartmana gel. Goliath.*"

"Tamam... David ve Goliath efsanesinde olduğu gibi... George bir taksi bul." Aynı anda kapı çalmaya başladı. Poirot çabucak paltosunu giyerek, hole çıktı. George kapıyı açtığı anda Bayan Oliver kapıda duruyordu.

22. BÖLÜM

I

Elinde küçük bir yol çantası olan Frances Cary köşede karşılaştığı arkadaşıyla konuşarak, Borodene Konakları'na doğru yürüyordu.

"Frances doğrusunu istersen bu bina tıpkı hapishaneye benziyor."

"Saçmalama, Eileen. Emin ol, daireler çok rahat. Doğrusu çok şanslıyım. Claudia da tam birlikte oturulacak bir kız. İnsanın işine hiç karışmıyor. Sonra gayet iyi bir temizlikçisi var. Daire iyi temizleniyor."

"Apartmanda ikiniz mi oturuyorsunuz? Unuttum bunu. Yoksa bir üçüncü kız daha mı vardı?"

"Üçüncü kız vardı ama galiba çıkıp gitti."

"Yani kirayı vermeden kaçtı mı?"

"Yok, yok. Kiradan dolayı bir mesele çıkmadı. Sanırım o bir çocukla bir maceraya atıldı."

Eileen'in ilgisi sönüverdi. Aşk macerasından bol ne vardı zaten? "Sen şimdi nerden geliyorsun?"

"Manchester'dan. Özel bir sergi hazırlamıştık. Çok başarılı oldu."

Frances, Borodene Konakları'na girdi. Arkadaşı Eileen ise yoluna devam etti. Frances, kapıcıya, "İyi akşamlar..." diyerek asansöre bindi ve altıncı kata çıktı. Koridordan ilerlerken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.

Anahtarını kilide soktu. Holdeki ışık henüz yanmamıştı. Claudia işinden bir buçuk saat sonra dönecekti. Fakat kapısı aralık olan oturma odasından dışarıya ışık süzülüyordu.

Frances yüksek sesle, "Elektrik yanıyor," dedi. "İşte bu acayip." Paltosunu çıkararak, yol çantasını bir kenara bıraktı. Oturma odasının kapısını iterek içeriye girdi.

Sonra da birdenbire durakladı. Ağzı açıldı. Kapandı. Kız, adeta kaskatı kesildi. Gözleri yerdeki hareketsiz vücuda dikilmişti. Başını kaldırdı. Şimdi karşıki aynada dehşetle allak bullak olmuş kendi çehresi vardı.

Frances derin bir nefes aldı. O ani felç geçmişti. Başını arkaya atarak haykırdı. Döndü. Holde ayağı çantasına takılınca bunu bir tekmede köşeye fırlattı. Kapıdan dışarı fırlayarak, koridorda koştu. Yandaki dairenin kapısını deli gibi yumruklamaya başladı.

Eşikte yaşlıca bir kadın belirdi. "Ne oluyor..."

"İçerde bir ölü var... bir ölü... Tanıdığım biri o... David Baker... Yerde yatıyor... Onu bıçaklamışlar sanırım... Her taraf... her taraf kan içinde..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Adı Miss Jacobs olan kadın kızı şöyle bir sarstı. Sonra da onu bir kanepeye oturtarak, otoriter bir sesle, "Susun artık," dedi. "Size biraz konyak vereyim..." Frances'in eline bir bardak sıkıştırdı. "Burda oturun ve konyağı için."

Frances itaat ederek içkiden bir yudum aldı. Miss Jacobs da çabucak yan daireye giderek, kapısı açık olan oturma odasına daldı.

Gördüğü manzara bir kâbustan farksızdı. Yerde yakışıklı bir genç yatıyordu. Kollarını yana açmıştı. Kahverengi bukleleri omuzlarını okşuyordu. Kırmızı kadife bir ceket giymişti. Beyaz gömleği kan içerisindeydi...

Miss Jacobs aniden irkildi. Odada başka birinin daha olduğunu fark etmişti. Bir kız, duvarın dibine büzülmüş, öyle duruyordu.

Biçimsiz, beyaz, kısa bir elbisesi vardı. Uçuk kahverengi, kirli saçları yüzünün iki tarafından omuzlarına doğru iniyordu. Ve kızın elinde bir mutfak bıçağı vardı.

Miss Jacobs, kıza baktı. Kız da ona. Sonra da sanki biri kendisine soru sormuş gibi sakin ve düşünceli bir tavırla konuşmaya başladı.

"Evet, onu ben öldürdüm... Bıçaktaki kan ellerime bulaştı... Yıkamak için banyoya gittim ama insan böyle şeyleri elinden çıkaramıyor değil mi?... Sonra olanların doğru olup olmadığını anlamak için tekrar buraya geldim... Fakat... bu gerçekten doğruymuş. Zavallı David... Lakin... herhalde bunu yapmam gerekirdi."

Miss Jacobs şokun etkisiyle olmayacak şeyler söyledi. Kadın daha sözler ağzından çıkarken, bunların ne kadar saçma olduğunu da düşündü. "Öyle mi? Yapmanız neden gerekirdi?"

"Bilmem ki... Veya... öyle sanıyorum... David'in başı dertteydi. Beni çağırdı. Kalktım geldim... Fakat ondan kurtulmak istiyordum... Ondan kaçmam gerekirdi. Çünkü kendisini sevmiyordum." Bıçağı dikkatle bir masaya bırakarak, koltuğa çöktü. "Birinden nefret etmek aslında tehlikeli bir şey. Öyle değil mi? Bu tehlikeli. Çünkü ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Tıpkı Louise olayında olduğu gibi..." Sonra yavaşça ekledi. "Polisi çağırmanız doğru olmaz mı?"

Miss Jacobs itaakâr bir tavırla 999'u aradı.

II

Şimdi duvarında palyaço resmi olan oturma odasında altı kişi vardı. Aradan epey vakit geçmiş, polisler gelip gitmişlerdi.

Andrew Restarick sanki donmuş gibi oturuyordu. Bir, iki kez aynı sözleri tekrarladı. "İnanmıyorum..." İşyerini aramışlar, o da kalkıp gelmişti. Claudia Reece-Holland da yanındaydı. Kız telefonla avukatları çağırmış, Mary Restarick'i bulmak için önce Crosshedges'i, sonra da iki emlakçıyı aramıştı. Ayrıca Frances Cary'ye bir sinir ilacı vererek, onu yatmaya yollamıştı.

Hercule Poirot'yla Bayan Oliver kanepede yan yana oturuyorlardı. Onlar beraber gelmiş ve kapıda polislerle karşılaşmışlardı.

İçeriye hemen herkes gittikten sonra kır saçlı, nazik tavırlı, sakin bir adam girdi. Scotland Yard'tan Başmüfettiş Neele'di bu. Poirot'ya başıyla hafifçe bir selam verdi, sonra Andrew Restarick'le tanıştırıldı... Pencerenin önünde ise uzun boylu, kırmızı saçlı genç bir adam duruyor ve avluya bakıyordu.

Bayan Oliver ne bekliyoruz, diye düşündü. Ceset götürülmüş, fotoğrafçıyla diğer polis memurları işlerini görmüşlerdi. Poirot ile birlikte bir ara Claudia'nın odasında bekletildikten sonra tekrar buraya alınmışlardı. "Herhalde bizi ordan bu başmüfettiş geldi diye çıkardılar..." Adama dönerek, tereddütle, "Eğer benim gitmemi istiyorsanız..." dedi.

"Siz Bayan Ariadne Oliver'siniz, değil mi? Eğer bir itirazınız yoksa kalmanızı istiyorum. Olayın hiç de hoş olmadığını biliyorum..."

"Bu gerçekmiş gibi gelmedi."

Bayan Oliver gözlerini kapadı. Şimdi gözlerinin önünde olay canlanmıştı. Melodrama kaçan bir şekilde ölmüş olan ve bu yüzden insana bir tiyatro oyuncusunu hatırlatan Tavus Kuşu... Ve kız... Fakat onda da bir değişiklik vardı. O şaşkın hali Norma... veya Poirot'un tabiriyle "cazip olmayan Ophelia" gitmiş, onun yerini vakur ve sakin bir insan almıştı. Felakete sessizce boyun eğen bir kız...

Poirot iki yere telefon edip edemeyeceğini sormuştu. Belçikalı hafiye önce Scotland Yard'ı aramıştı. İkinci telefon konuşmasını ise Claudia'nın odasından yapmıştı.

Bu iş de bitince odanın kapısını aralayarak, mutfakta şaşkın şaşkın duran Bayan Oliver'e gelmesini işaret etmişti. Kadınla yan yana Claudia Reece-Holland'ın yatağına oturmuşlardı.

Bayan Oliver sordu.

"Başmüfettişten sonra kimi aradınız? Kızın babasını mı? Adam, Norma'yı kefaletle kurtaramaz mı?"

Poirot alaycı bir şekilde cevap verdi. "Cinayet olaylarında kefalet yoktur. Polis kızın babasına haber verdi bile. Adamın numarasını Miss Cary' den aldılar.

"Kız nerde?"

"Miss Jacobs adlı bir kadının dairesinde sinir krizleri geçiriyor. Cesedi o bulmuş. Çok sarsılmış. Haykırarak, dışarı fırlamış."

"O sanat düşkünü olan kız değil mi?... Claudia soğukkanlılığını kaybetmezdi."

"Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Kendine hâkim bir kız o."

"Peki siz kime telefon ettiniz?"

"Önce duyduğumuz gibi Scotland Yard başmüfettişlerinden Neele'e."

"Burdaki polisler onun gelip işe burnunu sokmasından hoşlanacaklar mı?"

"O işe burnunu sokmaya gelmiyor ki. Neele son zamanlarda benim adıma bazı soruşturmalar yapıyordu. Edindiği bilgi belki bu olayı aydınlatmamıza yardım eder."

"Oh... anlıyorum... Başka kime telefon ettiniz?"

"Dr. John Stillingfleet'e, madam."

"O da kim? Adam zavallı Norma'nın deli olduğunu... cinayet işlemek için dayanılmaz bir arzu duyduğunu mu söyleyecek?"

"Gerekli olursa mahkemede bu olayla ilgili şahitlik yapabilir."

"Doktor kız hakkında bir şey biliyor mu?"

"Epey şey öğrendi sanırım. Siz kızı kafede bulduğunuz günden beri onun tedavisiyle meşguldü."

"Kızı oraya kim yolladı?"

Poirot güldü. "Ben. Sizi bulmak için kafeye gelmeden önce telefonla gerekli hazırlıkları yaptım."

"Peki ama bunu bana neden söylemediniz? Aşk olsun, Mösyö Poirot. İnsan bu kadar... hain olur mu?"

"Rica ederim, madam, sinirlenmeyin. Bu şekilde hareket etmeye mecburdum ben."

"İnsanlar sizi öfkeden çıldırtacak bir şey yaptıkları zaman muhakkak böyle söylerler."

"Babasının beni tutmasını sağladım. Böylece kızı emniyete alabilmek için gerekli hazırlıkları yaptım."

"Doktor Stillingwater'i mi kastediyorsunuz?"

"Dr. Stillingfleet. Evet, onu kastediyorum."

"Peki, kızın babasının sizi tutmasını nasıl sağladınız? Siz Restarick'in yardım isteyeceği tipte bir insan değilsiniz. Adam, bana yabancılardan çok şüphelenen biriymiş gibi geldi."

"Onu buna mecbur ettim. Tıpkı el çabukluğu yapan bir hokkabaz gibi. Bana mektup yazdığını iddia ederek, kendisini görmeye gittim."

"Size inandı mı?"

"Tabi. Mektubu kendisine gösterdim. Bu şirketin kâğıdına yazılmış, altına da kendi imzası atılmıştı. Tabi Restarick'in de söylediği gibi bu aslında onun imzası değildi."

"Yani... o mektubu kendiniz mi yazmıştınız?"

"Evet. Merakının uyanacağını ve beni görmek isteyeceğini tahmin ettim. Yanılmamışım. Ondan ötesi için ise kendime... yeteneğime güveniyordum."

"Restarick'e bu Dr. Stillingfleet meselesini açtınız mı?"

"Hayır, bundan kimseye söz etmedim. Çünkü tehlike vardı."

"Tehlikede olan Norma mıydı?"

"Belki Norma tehlikedeydi. Veya belki de Norma başkaları için bir tehlike teşkil ediyordu. Başlangıçtan beri daima iki ihtimal vardı. Olaylar iki şekilde de izah edilebilirdi. Mary Restarick'i zehirleme girişimi insanda şüphe uyandırıyordu. Bu çok uzun sürmüştü. Sonra kadını ortadan kaldırmaya ciddi bir şekilde teşebbüs edilmemişti. Bundan başka burada, Borodene Konakları'nda patlayan bir tabanca hakkındaki ne olduğu belirsiz hikâye vardı. Sustalı bıçaklardan, kan lekelerinden bahsediliyordu. Böyle bir olay olduğu zaman Norma bunu kesinlikle hatırlamıyor, bir şey bilmediğini söylüyordu. Çekmecesinde arsenik bulmuştu, ama bunu oraya koyup koymadığından haberi yoktu. Hafızasında zayıflık olduğunu,

bazı zamanlar neler yaptığını kesinlikle hatırlayamadığını iddia ediyordu... O zaman kendi kendime sordum: Bu kızın sözleri doğru mu? Yoksa Norma bütün bunları gizli bir amaçla mı uyduruyor? O korkunç, canavarca ve belki de delice bir plan dolayısıyla seçilmiş bir kurban mı? Yoksa her şey onun başının altından mı çıkıyor? Kendisini dengesiz bir kız olarak mı görüyor? Yoksa cinayet işlemeye hazırlandığı için ilerde bu mazereti kullanmayı mı düşünüyor?"

Bayan Oliver ağır ağır, "Kız demin çok başkaydı," diye mırıldandı. "Bunu fark ettiniz mi? *Çok* başkaydı. O deli *hali* kalmamıştı."

Poirot başını salladı. "Artık o Ophelia değil, Iphigeneia."

Dışarıdaki gürültünün arttığını duydular. "Onu... David'i mi götürüyorlar." Bayan Oliver'in sesi titriyordu... Sonra ani bir merhametle ekledi. "Zavallı Tavus Kuşu."

Poirot soğuk bir tavırla, "O hoşa gidecek bir insan değildi," diye cevap verdi.

Bayan Oliver mırıldandı. "Çok güzeldi... Sonra... çok da gençti."

"Bu da kadınlar için yeterli tabi." Poirot yatak odasının kapısını aralayarak yavaşça dışarı bir göz attı. "Müsaadenizle. Sizi bir dakika yalnız bırakacağım."

Poirot az sonra tekrar odaya dönünce, "Bayan Restarick bir taksiyle geldi," diye haber verdi. "Claudia da adamın yanında. Norma'nın odasına girebildiniz mi? Biraz önce oraya gittiniz değil mi?"

"Norma'nın odasını polisler işgal etmiş."

"Ne yazık... Elinizdeki o büyük kutuda ne var?"

Poirot da ona bir soru sordu. "Asıl sizin üzerinde İran atları bulunan büyük çantanızda ne var?"

"Alışveriş çantam mı? Sadece birkaç armut."

"O halde bu kutuyu size teslim edeceğim. Sakın bunu sıkmaya kalkmayın."

"Nedir bu?"

"Bulacağımı umduğum... ve bulduğum bir şey... Ah, işler kızıştı..." Dışarıdaki sesler artmıştı. Sonra birdenbire kapı açılarak içeriye uzun boylu, kırmızı saçlı genç bir adam girdi. Bayan Oliver'e bakmadan hemen Poirot'nun karşısına dikildi.

"Ne yaptı o? Cinayet mi işledi? Kimi öldürdü?... Sevgilisini mi?"

"Evet."

"Bunu itiraf etti mi?..."

"Öyle gibi..."

"Bu yeterli değil. Kız, delikanlıyı öldürdüğünü kesin bir şekilde söyledi mi?"

"Doğru ben bunu duymadım. Tabi kıza soru sorma fırsatı da bulamadım."

Bir memur kapıdan başını uzattı. "Dr. Stillingfleet? Polis doktoru sizinle konuşmak istiyor."

Genç adam başını sallayarak odadan dışarı çıktı.

Bayan Oliver mırıldandı. "Demek Dr. Stillingfleet bu?" Bir an düşündü. "İlgi uyandıracak bir adam değil mi?"

23. BÖLÜM

Başmüfettiş Neele önüne bir kâğıt çekerek buna bir iki şey kaydetti. Sonra etrafına, odadaki beş kişiye baktı. Sesi sert ve resmiydi. "Miss Jacobs nerde?" Kapıda duran memura doğru döndü. "Komiser Conolly'nin onun ifadesini aldığını biliyorum. Fakat ben de kendisine bir iki soru sormak istiyorum."

Bir iki dakika sonra Miss Jacobs'u içeri aldılar... Neele kibar bir tavırla ayağa kalkarak, kadını selamladı. Miss Jacobs'un elini sıkarak, "Ben Başmüfettiş Neele'im," dedi. "Sizi ikinci kez rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fakat bu seferki konuşmamız öyle resmi değil. Ben sadece sizin ne gördüğünüzü ve duyduğunuzu iyice anlamak istiyorum. Tabi bu sizi üzecek ama..."

Miss Jacobs, Neele'in gösterdiği sandalyeye oturarak, başını salladı. "Üzülmüyorum. Fakat bu benim için bir şok oldu," diye ekledi. "Etrafı düzeltmişsiniz."

Neele, onun cesedin kaldırılmasını kastettiğini düşündü. Miss Jacobs gitgide artan bir merhametle Andrew Restarick'e bakıyordu. "Herhalde siz kızın babasısınız... Bir yabancının sizi teselli etmesi boş tabi. Alışılmış sözleri söylemiyeyim daha iyi. Artık yaşadığımız ıstırap dolu bir dünya. Veya bana öyle geliyor... Bence kızlar okulda fazla çalışıyorlar." Sonra sakin sakin, Neel'e döndü. "Buyrun."

"Bana ne gördüğünüzü, ne duyduğunuzu ayrıntılı bir şekilde anlatmanızı istiyorum."

Miss Jacobs beklenmedik bir şey söyledi. "Herhalde bu seferki sözlerim daha öncekilerden biraz farklı olacak. Bu işler böyledir. İnsan durumu açıkça anlatmaya çalışırken daha fazla kelime kullanır. Tabi işi açıkça izah da edemez. Yalnızca farkına varmadan duyduğunu veya gördüğünü sandığı veya duyması ve görmesi gereken, inandığı şeyleri de ekler. Fakat ben elimden geleni yapacağım." Bir an durdu. "Her şey çığlıklarla başladı. Şaşırdım. Biri yaralandı sandım. Kapıya koşarken, biri bunu yumruklamaya başladı. Çığlıklar hâlâ devam ediyordu. Kapıyı açtım. Gelenin komşularımdan biri olduğunu gördüm. 67 numaralı dairede oturan üç kızdan biri. Korkarım adını bilmiyorum. Yalnız kendisini birkaç kez gördüm."

Claudia atıldı. "Frances Cary."

"Kız saçma sapan bir şeyler haykırıyordu. Sadece kekeleyerek birinin... tanıdığı birinin... David adlı bir gencin öldürüldüğünü anlatmaya çalıştı. Çocuğun soyadını anlayamadım. Hıçkırıyor, tir tir titriyordu. Kızı içeri alarak, konyak verdim. Sonra ne olduğunu anlamak için buraya geldim... Ne bulduğumu biliyorsunuz. Bunu da tarif etmem gerekir mi?"

"Kısaca..."

"Bir delikanlı, şu uzun saçlı, parlak renkli elbiseli modern gençlerden biri yerde yatıyordu. Öldüğü anlaşılıyordu. Gömleği kandan kaskatı olmuştu."

Stillingfleet kımıldandı. Başını çevirerek, dikkatle Miss Jacobs'a baktı.

"Sonra odada bir kız olduğunu fark ettim. Elinde bir mutfak bıçağı vardı. Gayet sakin ve kendine hâkim bir hali vardı. Doğrusu pek acayipti bu."

Stillingfleet sordu. "Size bir şey söyledi mi?"

"Elindeki kanı yıkamak için banyoya gittiğinden söz etti. Sonra da, 'Fakat böyle şeyleri çıkaramazsınız değil mi?' dedi. Yani Lady Macbeth'in sözleri gibi..."

"Doğrusunu isterseniz onun bana Lady Macbeth'i hatırlattığını söyleyemeyeceğim. O... nasıl anlatayım bilmem ki?... gayet laubali. Bıçağı masaya bırakarak oturdu."

Neele önündeki notlara bir göz attı. "Kız başka ne söyledi?..."

"Nefretten söz etti. Birinden nefret etmenin tehlikeli olduğunu söyledi."

"O 'Zavallı David' de dedi değil mi?... Komisere böyle söylemişsiniz. Kız ondan kurtulmak istediğinden söz etmiş sanırım."

"A, evet. Bunu unutmuştum. Delikanlının kendisini buraya çağırdığını anlattı. Bir de Louise adlı biri hakkında bir şeyler mırıldandı."

"Louise hakkında ne söyledi o?" Bu soruyu soran Poirot'ydu. Ajan, çabucak öne doğru eğilmişti. Miss Jacobs, ona tereddütle baktı.

"Doğrusu fazla bir şey söylemedi. Sadece, 'Tıpkı Louise olayında olduğu gibi...' dedi sanırım. Bunu, insanlardan nefret etmenin tehlikeli olduğundan söz ettikten sonra söyledi galiba."

"Sonra?..."

"Sonra da sakin sakin polise telefon etmemi istedi. Ben de öyle yaptım. Onlar gelinceye kadar odada oturduk... Onu bırakmamın doğru olmayacağını düşündüm... Kız, kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Benimse aklıma ona söyleyecek bir şey gelmiyordu."

Andrew Restarick, "Onun dengesiz olduğunu anladınız değil mi?" dedi. "Zavallı yavrum ne yaptığını, bu işi neden yaptığını da bilecek halde değildi herhalde..." Ümitle, yalvarırcasına konuşmuştu.

"Eğer cinayetten sonra büyük bir soğukkanlılıkla, sakin sakin oturmak dengesizliği gösteriyorsa o zaman ben de sizinle aynı fikirdeyim." Fakat Miss Jacobs'un sesinden hiç de böyle düşünmediği anlaşılıyordu.

Stillingfleet, kadına baktı. "Miss Jacobs, kız delikanlıyı öldürdüğünü itiraf etti mi?"

"Tabi... Bundan daha önce söz etmeliydim. Bana ilk söylediği bu oldu. Sanki sorduğum bir soruya cevap veriyormuş gibi, 'Evet,' dedi. Onu ben öldürdüm. Ondan sonra da ellerini yıkadığından söz etti."

Restarick inleyerek elleriyle yüzünü kapadı. Claudia, onun kolunu tuttu.

Poirot sordu. "Miss Jacobs, kızın elindeki bıçağı şu masaya koyduğunu söylediniz. Bu size çok yakın mıydı? Bıçağı iyice görebiliyor muydunuz? Bu da size yıkanmış gibi geldi mi?"

"Hayır. Bıçağın yıkandığını veya silindiğini sanmıyorum. Üzerinde yapışkan, adeta reçel gibi lekeler vardı."

"Ah..." Poirot arkasına yaslandı.

Başkomiser Neele, "Teşekkür ederim, Miss Jacobs," diye mırıldanarak etrafına bakındı. "Başka soru sormak isteyen var mı?"

Poirot elini kaldırdı. Kapıya kadar gitmiş olan Miss Jacobs hoşnutsuz bir tavırla durakladı. "Evet?"

"Şu Louise adlı kadın... Kızın kimi kastettiğini biliyor muydunuz?"

"Nerden bileyim?..."

"Onun Bayan, Louise Charpentier'i kastetmiş olması mümkün değil mi? Bayan Charpentier'i tanıyordunuz değil mi?"

"Ne münasebet!..."

"Onun bu apartmandaki bir dairenin penceresinden kendisini attığını herhalde biliyorsunuz."

"Bunu biliyorum tabi. Fakat kadının isminin Louise olduğundan haberim yoktu. Kendisiyle de tanışmazdım."

"Herhalde tanışmayı da pek istemezdiniz?"

"Kadın ölmüş olduğu için böyle bir şey söylemedim. Fakat bunun doğru olduğunu itiraf edeceğim. Hiç de hoş bir kiracı değildi. Ben ve diğer kiracılar kendisini sık sık müdüriyete şikâyet ettik."

"Şikâyetinizin sebebi neydi?"

"Açıkçasını isterseniz kadın çok içki içiyordu. Dairesi tam benimkinin üstündeydi. Gürültülü partiler veriyor, bardaklar kırılıyor, eşyalar devriliyor, ciyak ciyak bağırıp şarkı söyleniyordu. Sonra... şey... giden geleni pek çoktu."

Poirot durakladı. "Belki yalnız bir kadındı."

Miss Jacobs sinirli bir şekilde homurdandı. "İnsanda hiç de bu etkiyi bırakmıyordu. Resmi soruşturmada onun sağlığından endişe ettiği söy-

lendi. Bu da sırf kendi kuruntusuydu. Hiçbir hastalığı yoktu onun." Miss Jacobs, Bayan Charpentier'den böyle hiç de merhametle olmayan bir tavırla söz ettikten sonra dışarı çıktı.

Poirot, Andrew Restarick'e döndü. "Bay Restarick siz bir zamanlar Bayan Charpentier'le tanışıyordunuz değil mi?"

Adam bir an cevap vermedi. Sonra da derin derin içini çekerek, Poirot'ya baktı. "Evet... Bir zamanlar... Yıllar önce... Ama o zaman soyadı Charpentier değildi... Kendisini tanıdığım zaman ismi Louise Birell'di."

"Şey... ona âşıktınız değil mi?"

"Evet, âşıktım... Hem de delice. Karımı onun yüzünden bıraktım. Birlikte Güney Afrika'ya gittik. Fakat bir yıl sonra aramız bozuldu. O İngiltere'ye döndü. Kendisinden bir daha haber alamadım. Ne olduğunu bile öğrenemedim."

"Ya kızınız? Louise Birell'i o da tanır mıydı?"

"Herhalde kendisini pek hatırlamıyordu. Zira o zamanlar beş yaşında bir çocuktu."

Poirot ısrar etti. "Fakat kadını biliyor muydu?"

Restarick ağır ağır, "Evet," diye cevap verdi. "Louise'i biliyordu. Yani... Louise bizim eve gelir, Norma'yla oynardı."

"Onun için kızınızın bunca yıl sonra onu hatırlaması mümkün demek?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Louise değişmiş miydi?... Nasıl olmuştu?... Bunlardan hiç haberim yok. Kendisini bir daha görmedim."

Poirot yavaşça, "Fakat ondan haber aldınız değil mi, Bay Restarick, diye sordu. "Yani İngiltere'ye döndükten sonra..."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Andrew Restarick ıstırapla içini çekti. "Evet, ondan haber aldım..." Sonra ani bir merakla gözlerini Poirot'ya dikti. "Bunu nasıl bildiniz?"

Poirot cebinden düzenli şekilde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bunu açarak, Restarick'e uzattı. Adam hayretle kaşlarını hafifçe çatarak kâğıda baktı.

"Sevgili Andrew,

Gazetelerde tekrar İngiltere'ye döndüğünü okudum. Seninle buluşup birbirimize bu kadar yıl ne yaptığımızı anlatmalıyız..."

Mektup kesiliyor, sonra tekrar başlıyordu.

"Andrew bil bakalım bu mektup kimden? Louise'den. Sakın beni unuttuğunu söylemeye kalkma..."

"Andrew, sevgilim,

Mektup kâğıdının başlığından da anlayacağın gibi, sekreterinle aynı apartmanda oturuyorum. Dünya ne küçük değil mi? Buluşmalıyız. Gelecek hafta pazartesi ya da salı günü sana bir kadeh içki ikram edebilir miyim?"

Andy, sevgilim, seni tekrar görmeliyim... Senden başka kimseyi sevmedim... Sen de beni unutmadın değil mi?

Restarick elini merakla mektuba vurdu. "Bunu nerden buldunuz?"

Poirot, Bayan Oliver'e bir göz attı. "Bir kamyon vasıtasıyla bir arkadaşımdan."

Restarick hoşnutsuz bir tavırla kadını süzdü.

Bayan Oliver, onun ne düşündüğünü anlamıştı. "Benim bir suçum yok. Taşıdıkları onun eşyasıydı sanırım. Çekmeceler düştü, bu kâğıt da uçtu. Onu geri vermek istedim ama aldırmadılar. Ben de onun üzerine kâğıdı cebime tıktım... Sonra da unuttum. Ona bakmayı, paltomu temizleyiciye göndermeye karar verinceye kadar da akıl etmedim. Ceplerini boşaltırken bu elime geçti. Dedim ya aslında kabahat bende değil." Nefes nefese sustu.

Poirot sordu. "Onun sonunda size yazdığı mektubu aldınız mı?"

"Evet... Daha resmice bir mektuptu bu. Fakat cevap vermedim. Bunun daha doğru olacağını düşündüm."

"Kendisini görmek istemiyor muydunuz?"

"Dünyada en çok görmek istemediğim insan oydu!... Çok huysuzdu. Sonra kendisi hakkında bazı şeyler duymuştum. Mesela Louise ayyaş olmuştu. Sonra... başka şeyler de vardı."

"Size yolladığı mektubu sakladınız mı?"

"Hayır, yırtıp attım."

Dr. Stillingfleet birdenbire sordu. "Kızınız hiç size ondan söz etti mi?"

Restarick istemeye istemeye cevap verdi. "Siz doktorlar da... Evet söz etti. Birdenbire, 'Baba geçen gün Louise'i gördüm,' dedi. Çok şaşırdım. 'Nerde gördün?' diye sordum. 'Bizim apartmanın lokantasında,' dedi. Biraz utanmıştım. Mırıldandım. 'Onu hatırlayacağın hiç aklıma gelmezdi.' O zaman, 'Louise'i hiçbir zaman unutmadım,' diye bağırdı. 'Ben isteseydim bile annem, onu unutturmazdı.'"

Dr. Stilligfleet, "Evet," dedi. "Bu anlamlı..."

Poirot ise aniden Claudia'ya dönmüştü. "Ya siz, matmazel? Hiç Norma size Louise Charpantier'den söz etti mi?"

"Evet, intihardan sonra. Onun kötü bir kadın olduğunu söyledi. Pek çocukça bir tavır takınmıştı."

"Bayan Charpentier intihar ettiği gece, daha doğrusu sabah, burda mıydınız?"

"Hayır. Evde değildim. Ertesi sabah döndüğüm zaman bana olayı anlattıklarını hatırlıyorum." Restarick'e baktı. "Hatırlıyor musunuz? Ayın yirmi üçüydü. Beni Liverpool'a yollamıştınız."

"Evet, evet. Haver Tröst toplantısında beni temsil edecektin."

Poirot, "Fakat Norma o gece burdaydı değil mi?..." dedi.

"Evet." Claudia'nın sıkılmış gibi bir hali vardı.

"Claudia..." Restarick elini kızın koluna koydu... "Norma hakkında bildiğin nedir? Bir şey var... Gizlediğin bir şey..."

"Hiç, hiç... Ben onun hakkında ne bilebilirim ki..."

Dr. Stillingfleet sanki alelade bir şeyden söz ediyormuş gibi, "Onun deli olduğunu düşünüyorsunuz değil mi?" diye mırıldandı. "O siyah saçlı

kız da aynı fikirde." Aniden Restarick'e döndü. "Siz de öyle... Yalnız Başmüfettiş Neele hariç. O bilgi topluyor. Deli veya katil... Bu kızın aklı başında olduğunu düşünen yok mu?"

Poirot cevap verdi. "Var. Miss Battersby."

"Miss Battersby de kim?"

"Okul müdiresi."

"Eğer kızım olursa onu muhakkak Miss Battersby'nin okuluna yollayacağım... Tabi ben sizinle bir değilim. Ben her şeyi biliyorum. Norma'yla ilgili her şeyi biliyorum ben."

Norma'nın babası ona şaşkınlıkla baktı. Sonra da Neele'e, "Bu adam kim?" diye sordu. "Kızım hakkında her şeyi bildiğini söylemekle neyi kastediyor?"

Stillingfleet atıldı. "Norma hakkında her şeyi biliyorum. Çünkü şu son on gün zarfında onu ben tedaviye çalıştım."

Neele, "Dr. Stillingfleet tanınmış bir psikiyatr," dedi.

"Kızımla nasıl karşılaştınız?... Benim iznim niçin alınmadı?"

Dr. Stillingfleet başıyla Poirot'yu işaret etti. "Bunu pos bıyıklıya sorun."

"Siz... siz..." Restarick o kadar kızmıştı ki zorlukla konuşabiliyordu.

Poirot sakin bir tavır takındı. "Bana talimat verdiniz. Kızınız bulunduğu zaman onu korumamı istiyordunuz. Norma'yı buldum. Neyse ki Dr. Stillingfleet de onunla ilgilendi. Kızınız tehlikeyle karşı karşıyaydı. Büyük bir tehlikeyle."

"Tehlike herhalde şimdiki kadar büyük değildi. Şu anda onu cinayetle suçluyorlar."

Neele mırıldandı. "Formalite gereği henüz suçlu sayılmıyor." Devam etti. "Dr. Stillingfleet, Miss Restarick'in akli dengesinin yerinde olduğuna dair şahitlikte bulunmaya hazır mısınız? O yaptığı hareketin ne olduğunu biliyor mu?"

Stillingfleet, "Bu işi mahkemeye bırakalım," diye cevap verdi. "Şimdi sizin öğrenmek istediğiniz şu değil mi? Kız deli mi? Yoksa akıllı mı? Pekâlâ bunu size söyleyeceğim. O kız akıllı. Bu odadakilerin hepsi kadar akıllı o."

24. BÖLÜM

I

Şaşkınlıkla ona baktılar.

"Bunu beklemiyordunuz değil mi?"

Restarick sinirli bir şekilde bağırdı. "Yanılıyorsunuz. Kızım, ne yaptığını bile bilmiyor. Masum o. Tamamen masum. Onu yaptığını bile bilmediği bir şeyden dolayı sorumlu tutamazlar."

"Bırakın da biraz da ben konuşayım. Ben neden söz ettiğimi biliyorum. Sizin ise dünyadan haberiniz yok. Bu kızın kesinlikle akli dengesi yerinde. Ne yaptığını da biliyor. Bir iki dakika sonra onu buraya getirir ve konuştururuz. Şimdiye kadar ona kendisini savunma fırsatı verilmedi. Evet, o hâlâ burda. Kendisini kadın memurla yatak odasına kilitlediler. Fakat Norma'ya bir iki soru sormadan önce size söylemem gereken bir şey var. Kız, bana geldiği zaman *uyuşturucu maddelerin etkisindeydi.*"

Restarick haykırdı. "Bunu ona o çocuk verdi. O dejenere, ahlaksız delikanlı!"

"Kıza bu maddeleri ilk onun verdiği kesin."

Restarick içini çekti. "Çok şükür. Çok şükür."

"Neden şükredip duruyorsunuz?"

"Demin sizi yanlış anlamışım. Kızımın aklı başında olduğundan söz ettiğiniz zaman onu bu kurtlara atacağınızı sanmıştım. Hakkınızda yanlış düşünmüşüm. Her şeye o uyuşturucu maddeler sebep oldu. Kızım bu

yüzden farkına varmadan bazı şeyler yaptı. Sonradan da bunları hatırlamadı."

Stillingfleet sesini yükseltti. "Bu kadar gevezelik yeter. Bırakın da ben konuşayım... Bir kere, kız uyuşturucu madde bağımlısı değil. Vücudunda iğne izi yok. Kokain de çekmemiş. Biri... belki o delikanlı, belki de başka biri Norma'ya onun haberi olmadan uyuşturucu maddeler vermiş. Yani modern kızların yaptığı gibi bir iki 'Mor Kalp' almak değil bu. Maddeler de muhtelif... Güzel rüyalar veya kâbuslar görmesine sebep olan LSD zaman hissini değiştiren ve birkaç dakikalık bir olayın bir saat sürdüğünü sanmasına sebep olan afyon... Bilmenizi istemediğim daha başka birçok ilaç. Bu maddeler hakkında bilgisi olan biri zavallı kıza yapmadığını bırakmamış. Uyarıcılar ve teskin ediciler kızın kontrol altına alınmasında rol oynamış, onun kendisini tamamen bambaşka bir insan yapmasına sebep olmuş."

Restarick, onun sözünü kesti. "Ben de bunu söylüyordum. Norma hareketlerinden sorumlu değil. Biri onu, bütün bu işleri yapması için ipnotize ediyordu."

"Siz ne dediğimi yine anlamadınız. Kimse kıza istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Onlar sadece Norma'nın bir şeyi yaptığını sanmasına sebep olabilirdi. Şimdi onu buraya çağıralım ve kıza başına neler geldiğini anlatmaya çalışalım." Bir soru sorar gibi başmüfettişe baktı. Neele kafasını salladı. Stillingfleet odadan çıkarken omzunun üzerinden Claudia'ya seslendi. "Diğer kızı nereye götürdünüz Jacobs'un elinden alıp sakinleştirici bir ilaç verdiğiniz kızı? Kendi odasında mı o?... Uyuyor mu? Onu şöyle güzelce sarstıktan sonra buraya getirin. Her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Claudia da odadan dışarı fırladı.

Biraz sonra Stillingfleet, Norma'yla içeri girdi. Kıza sert bir tavırla cesaret vermeye çalışıyordu. "Aferin, aferin... Kimse seni ısıracak değil. Şuraya otur bakalım."

Norma itaat ederek oturdu. Uysal hali insanı korkutuyordu. Fena halde sinirlendiği anlaşılan kadın polis memuru da kapıya dikildi.

"Benim senden bütün istediğim gerçeği söylemen. Bu sandığın kadar zor değil."

Claudia yanında Frances Cary'le geldi. Frances esneyip duruyordu. Ağzını iyice açarken, siyah saçları bir perde gibi dudaklarının yarısını örtmekteydi.

Stillingfleet, "Sizi canlandıracak bir şey içmelisiniz," dedi.

Frances güç duyulur bir sesle, "Bıraksanız da uyusam," diye mırıldandı.

"Benim işim bitmedikçe kimse uyuyamaz! Norma şimdi... sorularıma cevap ver. Yandaki dairede oturan kadın, ona David'i öldürdüğünü itiraf ettiğini söyledi. Doğru mu bu?..."

Norma yavaş yavaş, "Evet," diye başını salladı. "David'i ben öldürdüm."

"Bıçakla mı?"

"Evet."

"David'i öldürdüğünü nerden biliyorsun?"

Norma'nın yüzünde hafif bir şaşkınlık belirdi. "Ne demek istediğinizi anlamadım. O yerde yatıyordu. Ölmüştü..."

"Bıçak nerdeydi?..."

"Onu yerden aldım."

"Bıçak kanlı mıydı?"

"Evet. Gömleği de öyle."

"Bıçağın üstündeki kan ele nasıl geliyordu?... Ya eline bulaşan ve yıkamaya çalıştığın kan?... Islak mıydı bu? Yoksa daha çok çilek reçeline mi benziyordu?"

"Çilek reçeline benziyordu. Yapış yapıştı." Titredi. "Gidip ellerimi yıkamak zorunda kaldım."

"İyi etmişsin. Evet, her şey tamam. Kurban, katil... sen... ve silah. Cinayeti işlediğini hatırlıyor musun?..."

"Hayır... Bunu hatırlamıyorum... Fakat cinayeti işlemiş olmam gerek. Öyle değil mi?..."

"Bunu bana sorma. Ben burda değildim. Bunu söyleyen sensin. Ondan önce de bir cinayet olmuştu. Öyle değil mi? Daha önce..."

"Yani... Louise'i mi kastediyorsunuz?"

"Evet, Louise'i kastediyorum... Onu öldürmeyi ilk defa ne zaman düşündün?"

"Yıllar önce... Oh, yıllar önce..."

"Yani çocukken..."

"Evet."

"Bu iş için uzun zaman beklemek zorunda kalmışsın. Öyle değil mi?..."

"Bu arzumu unutmuştum bile."

"Sonra kadını görüp tanıdın ve o zaman hatırladın."

"Evet."

"Çocukken Louise'den nefret edermişsin. Neden?"

"Çünkü o babamı alıp götürmüştü."

"Bu anneni çok üzmüştü tabi."

"Annem, Louise'den nefret ederdi. Onun çok kötü bir kadın olduğunu söylerdi."

"Herhalde sana ondan sık sık söz ederdi."

"Evet. Söz etmemesini isterdim... Ondan bahsetmesinden bıkmıştım.

"Hep aynı şey, hep aynı şey, insanı sıkar. Nefret, yaratıcı bir his değildir. Louise'i tekrar gördüğün zaman onu öldürmeyi gerçekten öldürmeyi istedin mi?"

Norma düşündü. Yüzünde hafif bir ilgi ifadesi belirdi. "Doğrusu gerçekten istemedim... Her şey o kadar geride kalmıştı ki... Böyle bir şey yapabileceğimi sanmıyordum, o yüzden..."

"Kadını öldürdüğünü de sanmıyordun, değil mi?"

"Evet. Delice bir fikre kapıldım. Louise'i öldürmemiş olduğumu düşündüm. Bunun bir rüya olduğunu sandım. 'Belki o gerçekten kendisini pencereden attı,' dedim."

"Neden olmasın?..."

"Fakat onu öldürenin ben olduğunu biliyordum. Çünkü cinayeti işlediğimi söylemiştim."

"Cinayeti işlediğini söylemiş miydin? Kime?"

Norma başını salladı. "Bunu açıklayamam... O... bana şefkat gösteren, yardıma çalışan biriydi. Bana, 'Bu işten hiç haberim yokmuş gibi davranacağım,' dedi." Sözlerine devam etti. Artık heyecanla, hızlı hızlı konuşuyordu. "Louise'in kapısının önündeydim. 76 numaralı dairenin önünde. Kapıdan çıkıyordum. Bir an uykuda dolaştığımı sandım. Onlar... o... bir kaza olduğunu söyledi. Avluda... Bunun benimle bir ilgisi olmadığını tekrarladı durdu. İşi kimse bilmeyecekti... Ben de ne yaptığımı hatırlamıyordum. Fakat elimde o şey vardı..."

"O şey mi? Neydi o? Kan mı?"

"Hayır, hayır. Kan değil. Perdeden yırtılmış bir parça. Kadını pencereden iterken yırtılmıştı bu."

"Kadını pencereden ittiğini hatırlıyorsun demek?"

"Hayır, hayır. İşin kötü tarafı da buydu ya. Ben hiçbir şey hatırlamıyordum. İşte bu yüzden ümide kapıldım. Onun için..." Poirot'ya baktı. "...ona gittim..." Tekrar Stillingfleet'e döndü. "Yaptığım şeylerin hiçbirini hatırlamıyordum. Fakat korkum gitgide artıyordu. Çünkü bazı saatler boyunca nerde olduğumu, ne yaptığımı bilmiyordum. Fakat bazı şeyler buluyordum. Sakladığımı tahmin ettiğim bazı eşyalar. Mary'yi ben zehirliyordum. Hastanede onun zehirlendiği anlaşılmıştı... Yabanotlarını kurutmak için kullanılan zehri çekmecede buldum. Şişeyi oraya saklamıştım. Burda... bu apartmanda ise çamaşırlarımın arasında bir sustalı çakı vardı. Bir de satın aldığımı hatırlamadığım bir tabanca... İnsanları öldürüyor, fakat sonra bunu hatırlamıyordum. Onun için aslında katil sayılmam. Deliyim ben... Bunu en sonunda anladım. Deliyim. Bu elimde olan bir şey

değil. Deliyken yaptığınız şeylerden dolayı sizi sorumlu tutmazlar. Buraya gelip David'i öldürsem bile... bu da sadece deli olduğumu gösterir değil mi?"

"Sen deli olmayı çok mu istiyorsun?"

"Şey... evet... herhalde."

"Eğer öyleyse, birine kadını pencereden atıp öldürdüğünü neden itiraf ettin? Kimdi bu?"

Norma başını çevirdi. Tereddüt etti. Sonra da eliyle gösterdi. "Claudia."

"İşte bu yalan." Claudia, ona ince bir alayla baktı. "Bana hiçbir zaman böyle bir şey söylemedin."

"Söyledim, söyledim."

"Ne zaman? Nerde?"

"Bil... bilmiyorum."

Frances güç anlaşılır bir sesle, "Bana her şeyi sana itiraf ettiğinden söz etti," diye mırıldandı. "Açıkçası onun kriz geçirdiğini ve bütün bunları uydurduğunu düşündüm."

Stillingfleet, Poirot'ya baktı. "Tabi hepsini uyduruyor olabilir. Tam çözülecek mesele... Fakat o zaman da onun iki kişiyi öldürmek istemesinin sebebini bulmalıyız. Louise Charpantier ve David Baker. Çocukça bir nefret? Saçma. David... ondan kurtulma arzusu. Kızlar bunun için adam öldürmezler. Bize daha kuvvetli sebepler gerek. Bol para... Açgözlülük..." Etrafına bakınarak, samimi bir tavırla ekledi. "Biraz daha yardıma ihtiyacımız var. Bir kişi hâlâ gelmedi. Bay Restarick, karınız nerde kaldı acaba?"

"Mary'ye ne olduğunu ben de anlayamıyorum. Eve telefon ettim. Claudia da her yere haber bıraktı."

Hercule Poirot başını salladı. "Belki biz yanlış düşünüyoruz. Belki madamın hiç olmazsa bir kısmı aramızda..."

Restarick sinirli bir şekilde bağırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Poirot, Bayan Oliver'e doğru eğildi. "Sizi rahatsız edebilir miyim, sevgili madam." Yazar şaşkınlıkla ona baktı... Poirot fısıldadı. "Size verdiğim kutu..."

"A..." Bayan Oliver hemen çantasını açtı. Siyah, büyük kutuyu Belçikalı dedektife uzattı. Poirot yakınında birinin çabucak nefes aldığını duydu. Fakat dönüp bakmadı.

Kutudan çıkardığı şeyin üzerine sarılmış olan ince kâğıtları dikkatle açtı. Şimdi elinde sapsarı bir peruk vardı. "Bayan Mary Restarick aramızda değil. Fakat peruğu burda. Çok ilginç."

Neele sordu. "Onu nerde buldun, Poirot?"

"Miss Frances Cary'nin yol çantasında. Neyse ki peruğu ordan çıkarmak için fırsat bulamamıştı. *Bakalım bu saçlar ona yakışacak mı?*" Ani bir hareketle, Frances'in yüzünü örten siyah saçları yana itti. Kız daha kendini koruyamadan, sapsarı peruğu kafasına geçirdi. Frances ateş saçan gözlerle onlara baktı.

Bayan Oliver bağırdı. "Tanrı'm... Mary Restarick bu."

Frances öfkeli bir yılan gibi kıvranıyordu. Restarick, ona koşmak için yerinden fırladı. Fakat Neele kuvvetli elleriyle adamı yakaladı.

"Durun. Mesele çıkarmanızı istemiyoruz. Artık oyunun sonuna geldik, Bay Restarick... Yoksa sizi Robert Orwell diye çağırmamı mı tercih edersiniz."

Adam küfretmeye başladı. Frances sinirli bir şekilde bağırdı. "Kes sesini budala!"

II

Poirot sarı peruğu bırakmıştı. Norma'ya giderek, şefkatle kızın elini tuttu. "Dertleriniz sona erdi, yavrum. Seçtikleri kurbanı darağacına gönderemeyecekler. Siz ne delisiniz, ne de birini öldürdünüz. İşte aleyhinizde planlar yapan iki zalim ve kalpsiz insan şurda. Size sinsice bazı ilaçlar

verdiler, yalanlar söyleyerek bunlara sizi inandırmaya çalıştılar. Ya intihar edecek ya da deli olduğunuza iyice inanacaktınız."

Norma şaşkınlık içinde, Frances'in suç ortağına bakıyordu. "*Babam... Babam?* Bunu bana nasıl yapabildi?... Bana... Öz kızına. Babam beni severdi..."

"Yavrum, o aslında sizin babanız değil ki. Babanızın ölümünden sonra o büyük serveti ele geçirmek için onun yerine buraya gelen bir ahlaksız. Onu ancak bir tek kişi tanıyabilirdi. Daha doğrusu onun Andrew Restarick olmadığını bir tek kişi anlayabilirdi. O da on beş sene önce Andrew Restarick'in metresi olan kadındı..."

25. BÖLÜM

Poirot'nun odasında dört kişiydiler. Dört köşe koltuğuna geçmiş olan Belçikalı dedektif frenk üzümü şerbeti içiyordu. Norma'yla Bayan Oliver kanepede oturmaktaydılar. Yazar iyice süslenmiş, kendisine hiç yakışmayan elma yeşili brokar bir elbise giymiş, saçlarına da yepyeni bir biçim vermişti. Bir koltuğa yerleşmiş olan Dr. Stillingfleet uzun bacaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Neredeyse odanın ortasına kadar gelecekti.

"Öğrenmek istediğim bir sürü şey var." Bayan Oliver'in sesinde acı bir itham gizliydi.

Poirot hemen onu yatıştırmaya çalıştı. "Fakat, düşünün, sevgili madam. Size neler borçlu olduğumu anlatamam bile. Bütün o parlak fikirleri aslında bana veren sizsiniz."

Bayan Oliver, ona şüpheyle baktı. "Bana 'üçüncü kız'dan söz eden... bu tabiri bana ilk söyleyen siz değil misiniz? İş ordan başladı ve yine orda sona erdi. Bir dairede oturan üç kızdan biri... Üçüncüsü... Tabi aslında. Norma üçüncü kızdı ama bakış açımı değiştirince her şeyi anladım. Sorduğum soruların cevabı daima aynıydı: Üçüncü kız. Bu, hem var olan, hem de olmayan biriydi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?... O benim için sadece bir isimden ibaretti."

Bayan Oliver mırıldandı. "Neden onun Mary Restarick olduğundan şüphelenmedim acaba?... Mary Restarick'i, Crosshedges'de görmüş, onunla

konuşmuştum. Tabi Frances Cary'yle karşılaştığım zaman siyah saçları yüzünü iyice örtüyordu. Kim olsa şaşırır."

"Yine siz, madam kadınların saç şekilleri yüzünden görünüşlerinin ne kadar değiştiğine dikkatimi çektiniz. Frances Cary'nin tiyatro dersleri aldığını öğrendik. O hızlı makyaj yapmasını biliyordu. İstediği zaman sesini değiştirebiliyordu. Frances rolünde uzun siyah saçları beyaza boyadığı yüzünün yarısını saklıyordu. Kız kalemle kaşlarını, rimelle de kirpiklerini iyice siyaha boyuyordu... Boğuk bir sesle ağır ağır konuşuyordu. Mary Restarick ise kalıp halindeki, dalgalı sarı saçları, İngilizceyi Güney Afrikalılar gibi konuşması, ciddi hali ve sade elbiseleriyle, Frances'le taban tabana zıttı. Fakat insan onu görünce sanki kadın gerçek değilmiş gibi bir hisse kapılıyordu. O nasıl bir kadındı?... İşte bunu bilemiyordunuz. Doğrusu onun hakkında hiç de zekice davranmadım. Ben, Hercule Poirot bu konuda yanıldım."

Dr. Stillingfleet mırıldandı. "Vay vay vay. Sizin ilk kez böyle konuştuğunuzu duyuyorum, Mösyö Poirot. Mucizelerin arkası kesilmiyor."

Bayan Oliver başını salladı. "Kadının neden iki kişiliğe ihtiyacı vardı? Bu akıl karıştırmaktan başka işe yaramıyor ki."

"Hayır, hayır. Bu onun için çok önemliydi. İstediği zaman bu sayede kendine daima şahit bulabiliyordu. Bu iki kadını hiçbir zaman bir arada gören olmamıştı. Hayatları, ortadan kayboldukları zaman kimsenin şüphesini uyandırmayacak şekilde ayarlanmıştı. Mary alışveriş yapmak ve satılık evleri görmek için sık sık Londra'ya geliyordu. Frances ise Birmingham'a, Manchester'e gidiyor hatta bazen yurtdışına uçuyordu. Chelsea'deki sanatkârlarla dolaşmaktaydı o. Kadın bu sanatçıları kanunun tasvip etmeyeceği işlerde kullanıyordu. Wedderburn Galerisi'ndeki tablolar için özel çerçeveler yapılıyordu. Bunlar dışarı gönderilirken, boş çerçevelerin içine eroin paketleri yerleştiriliyordu... Sanat dolandırıcıları,

sahte tablolar... Bunları da Frances idare ediyordu. Tuttuğu ressamlardan biri de David Baker'di. Fevkalade bir kopyacıydı genç adam."

Norma mırıldandı. "Zavallı David. Onunla ilk tanıştığım zaman kendisinin iyi bir insan olduğunu düşünmüştüm."

Poirot dalgın bir tavırla, "O portre..." dedi. "Sürekli onu düşündüm. Neden Restarick portreyi götürüp bürosuna asmıştı?... Bunun ne anlamı vardı? Doğrusu bu kadar kalınkafalı olduğum için kendi kendime kızıyorum."

"Bu portre meselesini anlayamadım."

"Zekice bir buluştu bu. Portre adeta bir nüfus kâğıdı yerine geçiyordu. Geçmiş yıllarda moda olan bir ressamın yaptığı iki portre. Biri kadının, biri de kocasının... Fakat bunlar kaldırıldıkları yerden çıkarıldıkları zaman David Baker, Robert Orwell'in bir resmini yaparak bunu Andrew Restarick'in portresinin yerine geçirdi. Tabi adamı yirmi yıl gençleştirmeyi de unutmamıştı. Resmin sahte olduğu kimsenin aklına gelmezdi. Stil, fırça vuruşları, tual, hepsi esas ressamınkinin aynıydı. Restarick bunu masasının arkasındaki duvara astı. Restarick'i yıllar önce tanıyan biri, 'Seni tanıyamadım!' veya, 'Dostum çok değişmişsin,' diyebilir, fakat sonra portreyi görünce, 'Fakat o hiç değişmemiş,' diye düşünürdü. 'Ben Andrew'yu yanlış hatırlıyormuşum.'"

Bayan Oliver düşünceli bir tavırla ona baktı. "Fakat bu Restarick daha doğrusu Orwell için tehlikeli bir şeydi."

"Pek de değil. O birdenbire ortaya çıkıp servete konmaya kalkan biri değildi. Şehrin tanınmış şirketlerinden birinin hissedarıydı. Ağabeyinin ölümünden sonra işleri halletmek için memleketine dönüyordu. Yanında son zamanlarda evlendiği genç karısı vardı. Onunla yaşlı, yarı kör bir dayının evine yerleşti. Dayı da Andrew Restarick'i pek iyi tanımıyordu. Onu daha öğrenciyken görmüştü. Adam, Orwell'den şüphe bile etmedi... Restarick'in kızından başka yakın akrabası da yoktu... Ondan da beş yaşın-

dayken ayrılmıştı. Şirketteki eski memurlar ölmüştü. Aile avukatı da öyle. Planlarını yaptıktan sonra Frances'in her şeyi burda, yakından takip ettiğinden emin olabilirsiniz... Anladığım kadarıyla kadın, Orwell'le iki yıl önce Kenya'da tanışmış. İkisi de sahtekâr ve dolandırıcıymış. Yalnız çalışma alanları farklıymış. Adam madenle ilgili kirli işler çeviriyormuş. Bir ara Andrew Restarick'le maden aramaya da gitmiş. Restarick'in o ara öldüğüne dair bir dedikodu çıkmış. Bu sonra yalanlanmış... Aslında rivayetin doğru olduğu anlaşılıyor."

Stillingfleet, "Herhalde bu işte bir hayli para vardı," diye mırıldandı.

"Koskoca bir servet, dostum. Koskoca bir servet. Onlar büyük bir servete konmak için tehlikeli bir kumar oynadılar. Başarıya da ulaştılar. Andrew Restarick'in kendi parası vardı. Üstelik ağabeyinin mirası da ona kalmıştı. Kimse Orwell'in Andrew Restarick olmadığından şüphelenmedi bile. Sonra... işler tersine döndü. Bir gün adama bir kadından mektup geldi. Karşılaştıkları takdirde Louise Charpantier, onun Andrew Restarick olmadığını hemen anlayacaktı tabi. O arada ikinci bir şanssızlık daha oldu. David Baker adama şantaj yapmaya başladı."

Stillingfleet düşünceli bir tavırla başını salladı. "Bunu tahmin etmeliydiler."

Poirot, "Edemediler," diye cevap verdi. "David o zamana kadar kimseye şantaj yapmamıştı. Fakat adamın konduğu büyük servet delikanlının başını döndürdü sanırım. Sahte portreyi yapması için verdikleri parayı az bulmaya başladı. Daha fazla istiyordu. Restarick, David'e büyük miktarlar için çekler vermeye başladı. Fakat bu parayı kızı için feda ediyormuş gibi bir tavır takınmayı da unutmadı. Güya kızının kötü bir evlilik yapmasına engel olmaya çalışıyordu. Bilmiyorum David, Norma'yla evlenmeyi gerçekten istiyor muydu?... Belki... Orwell'le Frances Cary gibi iki insana şantaj yapmak, ateşle oynamaktan farksızdı."

Bayan Oliver, "Yani onlar büyük bir soğukkanlılıkla iki kişiyi öldürmeye mi karar verdiler?" diye sordu. Rengi biraz solmuştu.

Poirot gülümsedi. "Sizi de listelerine ekleyebilirlerdi, madam."

"Beni mi? Yani başıma onlardan biri mi vurdu?... Frances herhalde? Bu işi yapan zavallı Tavus Kuşu değil miydi?"

"Tavus Kuşu olduğunu sanmıyorum. Borodene Konakları'na gitmiştiniz. Frances, Chelsea'de sizi karşısında görünce onu takip ettiğinizi anladı. Anlattığınız hikâyeye de inanmadı. Onun için yavaşça dışarı çıkarak başınıza vurdu. Böylece fazla meraka kapılmaktan hiç olmazsa bir süre vazgeçecektiniz. Size durumun tehlikeli olduğunu söylediğimde bana inanmadınız."

"Doğrusu o kızdan böyle bir şey beklemezdim. O gün o pis stüdyoda poz veriyordu." Önce Norma'ya, sonra Poirot'ya baktı. "Ondan özellikle faydalanmaya çalıştılar. Zavallıya uyuşturucu maddeler verdiler, onu iki kişiyi öldürdüğüne inandırdılar. Neden? Bunun sebebi neydi?..."

Poirot, "Onlara bir kurban gerekiyordu," dedi. Koltuğundan kalkarak Norma'ya gitti. "Yavrum, kötü günler geçirdiniz. Başınıza bir daha böyle bir şey gelecek değil. Artık kendinize güvenebilirsiniz. Bunu hiçbir zaman unutmayın. Kötülüğün ne olduğunu yakından tanıyan bir insan, hayatın bütün güçlüklerine karşı koyabilir."

Norma, "Herhalde haklısınız," diye cevap verdi. "Deli olduğunuzu düşünmeniz, buna gerçekten inanmanız korkunç bir şey." Titredi. "Şimdi bile nasıl kurtulduğumu bir türlü anlayamıyorum. Benim, David'i öldürmediğime nasıl inandılar. Ben kendim bile onu öldürdüğümden emindim."

Stillingfleet şımarık bir tavırla açıkladı. "Kan meselesi dikkatimizi çekti. Pıhtılaşmaya başlamıştı bu. Miss Jacobs'un dediği gibi David'in gömleği kandan sertleşmişti. Sırılsıklam değildi. Halbuki sen güya onu Frances çığlıklar atmaya başlamadan beş dakika önce öldürmüştün."

"O bu işi nasıl..." Bayan Oliver meseleyi anlamaya çalışıyordu. "Frances, Manchester'a mı gitmişti..."

"O eve daha erken bir trenle döndü. Yolda Mary'nin sarı peruğunu takarak, makyajını değiştirdi. Borodene Konakları'na yabancı bir sarışın gibi girerek, asansörle yukarı çıktı. David, kendisini evde bekliyordu. Frances, bunu ondan istemişti zaten. Delikanlının hiçbir şeyden şüphe ettiği yoktu. Frances, onu bıçakladıktan sonra tekrar dışarı çıktı. Bir yere gizlenerek, Norma'nın gelmesini bekledi. Umumi tuvaletlerden birine girerek, tekrar kılık değiştirdi. Köşede bir arkadaşına rastlayarak onunla yürüdü. Borodene Konakları'nın önünde kızdan ayrılarak içeri girdi. Yukarı çıkarak rolünü yaptı. Bundan büyük bir zevk de aldı sanırım. Polis çağrılıp gelene dek aradaki zaman farkının unutulacağını, kimsenin bunu fark etmeyeceğini düşünüyordu... Doğrusu Norma o gün bizi hayli endişelendirdin. Cinayet işlediğin konusunda ısrar edip duruyordun."

"İtiraf etmeyi ve her şeyin sona ermesini istiyordum... Siz... siz... benim gerçekten cinayet işleyebileceğime inanmış mıydınız?"

"Ben mi? Sen, beni ne sanıyorsun? Ben hastalarımın neler yapacaklarını, neler yapmayacaklarını bilirim... Fakat senin işleri güçleştirmenden korkuyordum. Neele'in ne dereceye kadar izin vereceğini bilmiyordum. Bildiğin polisler pek öyle hareket etmezlerdi. Baksana Poirot'nun istediği şekilde hareket etmesine nasıl gözyumdu."

Belçikalı dedektif güldü. "Başmüfettiş Neele'le birbirimizi yıllardan beri tanırız... Üstelik o da bazı meseleleri inceliyordu... Norma siz o gece Louise'in kapısının önüne gitmediniz bile. Frances sadece sizin dairenin kapısının üstündeki 6 ile 7'nin yerlerini değiştirdi. O numaralar çiviyle takılmışlardı, bir hayli gevşeklerdi. Claudia o gece evde değildi. Frances size uyuşturucu madde verdiği için her şey size bir kâbus gibi geldi... Ben gerçeği birdenbire gördüm. Louise'i ancak asıl 'üçüncü kız' yani Frances Cary öldürmüş olabilirdi."

Dr. Stillingfleet, Norma'ya baktı. "Sen zaman zaman onu tanır gibi oluyordun... Mesela bana bir insanın birdenbire bir başkası halini aldığından söz ettin."

Norma düşünceli bakışlarla genç adamı süzdü. "Siz de çok kabalık ettiniz."

Dr. Stillingfleet şaşırdı. "Herkese söylediklerinizi... Onları azarlamanız."

"Belki azarladım... Buna alıştım sanırım. İnsan bazen o kadar sinirleniyor ki." Birdenbire Poirot'ya gülümsedi. "Ne kız değil mi?"

Bayan Oliver içini çekerek ayağa kalktı. "Eve gitmeliyim." Önce iki adama sonra da Norma'ya baktı. "Onu ne yapacaksınız?" Poirot'yla genç doktor şaşkınlık içinde kaşlarını kaldırdılar. "Evet, biliyorum, o şu ara bende kalıyor. Bundan memnun olduğunu da söylüyor." Kıza döndü. "Fakat önemli bir mesele bu. Büyük bir servetin olacak. Zira baban, asıl baban yani... her şeyini sana bırakmış. Tabi bu birçok karışıklıklara sebep olacak. Yardım dilenen mektuplar alacaksın." Tekrar diğerlerine baktı. "Norma gidip yaşlı Sir Roderick'le birlikte oturabilir, ama bu da bir genç kız için pek sıkıcı bir şey olur. Adam hem kör, hem sağır. Üstelik gayet de bencil. Ha, aklıma gelmişken, kayıp mektuplar yabancı kız ve Kew Bahçeleri meselesi ne oldu?"

Norma, "Bunu Sonia, Rodney Dayı'nın baktığını sandığı bir yerde buldu," diye cevap verdi. Sonra da ekledi. "Rodney Dayı'yla Sonia gelecek hafta evleniyorlar..."

Stillingfleet başını salladı. "Dünyada ihtiyar bir budaladan daha aptalı bulunmaz."

Poirot, "Tamam," dedi. "Demek küçük hanım İngiltere'deki hayatı, siyasete karışmaya tercih ediyor. Akıllı bir kız o."

Oliver kesin bir tavırla başını salladı. "Böylece o mesele de halledilmiş oluyor. Norma'ya dönelim. Pratik olmalı, plan yapmalıyız. Bu kız, ne

yapması gerektiğine kendi başına karar veremez. Birinin bunu ona söylemesi gerekiyor. O da bunu bekliyor zaten." Ciddi bir şekilde onlara baktı.

Poirot hiç sesini çıkarmadı. Sadece gülümsedi.

Stillingfleet, "Mesele bu mu?" diye mırıldandı. "O halde ne yapacağını sana ben söyleyeyim, Norma. Gelecek salı Avustralya'ya uçuyorum ben. Önce şöyle etrafı bir kontrol etmek, benim için hazırlanan şeyleri bir gözden geçirmek istiyorum. Ondan sonra sana telgraf çekerim, oraya gelirsin. Seninle evleniriz. Paranda gözüm yok. Artık bu konuda benim sözüme inanmaktan başka seçeneğin yok. Büyük araştırma enstitüleri kurmaya meraklı olan doktorlardan değilim. Beni sadece insanlar ilgilendiriyor. Sanırım beni iyi idare edeceksin. Mesela... herkese kabalık ettiğimden söz ettin. Doğrusu ben bunun farkında değildim. Çok garip değil mi? Aslında gayet acizdin. Bala batmış sinekten farkın yoktu. Buna rağmen sonunda ben seni değil, sen beni idare edeceksin."

Norma hiç kımıldamıyordu şimdi. Dikkatle John Stillingfleet'e bakmaktaydı. Sanki o zamana dek başka açıdan gördüğü bir şeyi iyice incelemeye çalışıyordu. Sonra güldü. Tatlı bir gülüştü bu. Norma o anda genç ve mutlu bir dadıya benziyordu. "Pekâlâ..." İlerleyerek, Hercule Poirot'nun yanına gitti. "Ben de kabalık ettim. Siz kahvaltı ederken buraya geldiğim günü kastediyorum. O zaman size bana yardım edemeyecek kadar yaşlı olduğunuzu söylemiştim. Çok kaba bir sözdü bu. Üstelik doğru da değildi." Ellerini Poirot'nun omzuna koyarak onu öptü. Sonra da Dr. Stillingfleet'e baktı. "Bize bir taksi bulsanız..."

Genç doktor başını sallayarak, odadan çıktı. Bayan Oliver çantasıyla, kürk ceketini aldı. Norma da paltosunu giyerek, onun peşinden kapıya doğru gitti.

"Bir dakika, madam..."

Bayan Oliver döndü. Poirot kanepenin derinliklerinden çıkardığı alacalı bir saç buklesini ona uzattı.Yazar sinirli bir şekilde bağırdı. "Son za-

manlarda yaptıkları her şey gibi bunlar da işe yaramıyor. Tokaları kastediyorum... Bunlar kayıyorlar, tabi ondan sonra bütün bukleler de düşüyor."

Kaşlarını çatarak dışarı çıktı.

Fakat bir iki dakika sonra kapıdan başını uzattı. Esrarlı bir tavırla, "Bana doğruyu söyleyin," diye fısıldadı. "Merak etmeyin, Norma'yı aşağıya yolladım... Evet, söyleyin. Kızı o doktora bilerek mi yolladınız?"

"Tabi. Dr. Stillingfleet'in tercübeleri..."

"Şimdi bırakın onun tecrübelerini. Siz benim ne demek istediğimi biliyorsunuz. Norma ve o... kızı oraya bilerek mi gönderdiniz?"

"Madem ısrar ediyorsunuz... Evet..."

Bayan Oliver mırıldandı. "Tahmin etmiştim zaten. Siz de her şeyi düşünürsünüz, değil mi?"

